

Dziennik Urzędowy C 295 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52
4 grudnia 2009

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

Parlament Europejski

SESJA 2008 – 2009

Posiedzenia od 2 do 4 września 2008 r.

TEKSTY PRZYJĘTE

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 275 E z 30.10.2008.

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 2 września 2008 r.

(2009/C 295 E/01)	Rybołówstwo i akwakultura w kontekście zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie rybołówstwa i akwakultury w kontekście zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie (2008/2014(INI))	1
(2009/C 295 E/02)	Ocena systemu dublińskiego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie oceny systemu dublińskiego (2007/2262(INI))	4
(2009/C 295 E/03)	Niektóre aspekty ubezpieczeń komunikacyjnych Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie niektórych aspektów ubezpieczeń komunikacyjnych (2007/2258(INI))	10
(2009/C 295 E/04)	Skoordynowana strategia w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie skoordynowanej strategii w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi (2008/2033(INI))	13

PL

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
(2009/C 295 E/05)	Ogłoszenie 2011 roku Europejskim Rokiem Wolontariatu Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie ogłoszenia 2011 roku Europejskim Rokiem Wolontariatu ...	19
(2009/C 295 E/06)	Zwracanie w polityce UE większej uwagi na upodmiotowienie młodzieży Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie zwracania w polityce UE większej uwagi na upodmiotowienie młodzieży	21
(2009/C 295 E/07)	Nadzwyczajna współpraca przy odnajdowaniu zaginionych dzieci Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie nadzwyczajnej współpracy przy odnajdowaniu zaginionych dzieci	23
Środa, 3 września 2008 r.		
(2009/C 295 E/08)	Sytuacja w Gruzji Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie sytuacji w Gruzji	26
(2009/C 295 E/09)	Europejskie prawo umów Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wspólnego systemu odniesienia w zakresie europejskiego prawa umów	31
(2009/C 295 E/10)	Specjalne sprawozdanie Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich skierowane do Parlamentu Europejskiego w następstwie projektu zalecenia dla Komisji Europejskiej dotyczącego skargi 3453/2005/GG Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie specjalnego sprawozdania Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, sporządzonego w następstwie projektu zalecenia dla Komisji Europejskiej dotyczącego skargi 3453/2005/GG (2007/2264(INI))	33
(2009/C 295 E/11)	Równość kobiet i mężczyzn — 2008 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn — 2008 (2008/2047(INI))	35
(2009/C 295 E/12)	Klonowanie zwierząt w celu produkcji żywności Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie klonowania zwierząt w celu produkcji żywności	42
(2009/C 295 E/13)	Wpływ marketingu i reklamy na równość kobiet i mężczyzn Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wpływu marketingu i reklamy na równość kobiet i mężczyzn (2008/2038(INI))	43
Czwartek, 4 września 2008 r.		
(2009/C 295 E/14)	Więźniowie palestyńscy w Izraelu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie więźniów palestyńskich w Izraelu	47
(2009/C 295 E/15)	Ocena sankcji UE jako elementu działań i polityki UE w obszarze praw człowieka Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie oceny sankcji UE jako elementu działań i polityki UE w obszarze praw człowieka (2008/2031(INI))	49
(2009/C 295 E/16)	Milenium na rzecz rozwoju — Cel 5: poprawa zdrowia matek Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie poprawy zdrowia matek przed spotkaniem wysokiego szczebla poświęconego milenijnym celom rozwoju w dniu 25 września 2008 r.	62

Wtorek, 2 września 2008 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Rybołówstwo i akwakultura w kontekście zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie

P6_TA(2008)0382

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie rybołówstwa i akwakultury w kontekście zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie(2008/2014(INI))

(2009/C 295 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/413/WE z dnia 30 maja 2002 r. dotyczące wdrożenia zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 czerwca 2007 r. zatytułowany „Ocena zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną (ZZSP) w Europie” (COM(2007)0308),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) ⁽³⁾ oraz komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 24 października 2005 r. zatytułowany „Strategia tematyczna dotycząca ochrony i zachowania środowiska morskiego” (COM(2005)0504),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2007 r. zatytułowany „Zintegrowana polityka morska Unii Europejskiej” (COM(2007)0575),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 2006 r. w sprawie rybołówstwa przybrzeżnego i problemów wspólnot rybaków zajmujących się połowami przybrzeżnymi ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2006 r. w sprawie poprawy sytuacji ekonomicznej w sektorze rybołówstwa (COM(2006)0103) oraz swoją rezolucję z dnia 28 września 2006 r. poświęconą tej kwestii ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 148 z 6.6.2002, s. 24.⁽²⁾ Dz.U. L 223 z 15.8.2006, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.⁽⁴⁾ Dz.U. C 300E z 9.12.2006, s. 504.⁽⁵⁾ Dz.U. C 306E z 15.12.2006, s. 417.

Wtorek, 2 września 2008 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 września 2002 r. zatytułowany „Strategia zrównoważonego rozwoju akwakultury europejskiej” (COM(2002)0511),
- uwzględniając badanie przeprowadzone na zlecenie Parlamentu w sprawie regionalnej zależności od rybołówstwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A6-0286/2008),
- A. mając na uwadze, że zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną (ZZSP) jest nie tylko strategią polityczną w dziedzinie środowiska naturalnego, ale też trwałym procesem, mającym na celu poprawę warunków gospodarczych i społecznych stref przybrzeżnych oraz zapewnienie zrównoważonego rozwoju wszelkiej działalności prowadzonej w tych regionach, takiej jak rybołówstwo i akwakultura,
- B. mając na uwadze, że wdrażanie ZZSP jest długotrwałym procesem i że większość strategii przyjętych w ramach wyżej wymienionego zalecenia zaczęto realizować dopiero w 2006 r.,
- C. mając na uwadze, że zarządzanie strefami przybrzeżnymi odbywało się dotychczas średniookresowo z pominięciem faktu, iż są to złożone ekosystemy naturalne, które zmieniają się z biegiem czasu,
- D. mając na uwadze, że przyjęte decyzje i środki dotyczyły odosobnionej działalności i nie obejmowały całości problemu degradacji stref przybrzeżnych,
- E. mając na uwadze, że obecne planowanie koncentrowało się dotychczas na terenach lądowych i nie uwzględniało wpływu niektórych rodzajów działalności przybrzeżnej na inne prowadzone w tym samym regionie,
- F. mając na uwadze założenie, że koszt wdrożenia krajowych strategii ZZSP będzie niski, za to korzyści finansowe — znaczące,
- G. mając na uwadze, że nie zdołano odpowiednio zaangażować przedstawicieli wszystkich sektorów w planowanie i wdrażanie środków na rzecz rozwiązania problemów stref przybrzeżnych, co w konsekwencji wpłynęło negatywnie na zainteresowanie niektórych sektorów,
- H. mając na uwadze, że realizacja zintegrowanej polityki zarządzania obejmuje planowanie na terenach przybrzeżnych rozwiązań użytkowych służących ludności, turystyce, gospodarce oraz ochronie krajobrazu i środowiska,
- I. mając na uwadze, że skuteczna koordynacja organów ZZSP nie była dotychczas możliwa poza jednostkowymi przypadkami,
- J. mając na uwadze, że wdrożenie strategii politycznych na rzecz ZZSP może wymagać w niektórych przypadkach dużych wydatków, na które nie mogą sobie pozwolić lokalne społeczności, czego skutkiem są odwołania do wyższych szczebli administracji i opóźnienia w realizacji,
- K. mając na uwadze konieczność regionalnej koordynacji i współpracy nawet z krajami trzecimi w związku z transgranicznym charakterem wielu procesów przybrzeżnych,
- L. mając na uwadze, że rybołówstwo i akwakultura są dwoma rodzajami działalności przybrzeżnej par excellence, które zależą od jakości wód przybrzeżnych,
- M. mając na uwadze, że w dziedzinie akwakultury nie osiągnięto dotąd poziomu rozwoju technologicznego, który umożliwi prowadzenie tej działalności o intensywnym charakterze poza strefami przybrzeżnymi,
- N. mając na uwadze potrzebę uwzględnienia zasadniczej, a dotychczas niedocenianej roli, jaką pełnią kobiety w strefach zależnych od rybołówstwa,

⁽¹⁾ IP/B/PECH/ST/IC/2006-198.

Wtorek, 2 września 2008 r.

- O. mając na uwadze, że rybołówstwo przybrzeżne stanowi 80 % floty rybackiej Wspólnoty i przyczynia się do spójności społecznej i gospodarczej społeczności nadbrzeżnych oraz do zachowania ich tradycji kulturowych,
- P. mając na uwadze, że nawet jeżeli samo rybołówstwo nie jest źródłem zanieczyszczeń, to podlega ono negatywnemu wpływowi zanieczyszczeń spowodowanych innymi rodzajami działalności prowadzonej w obszarach przybrzeżnych, co dodatkowo osłabia jego opłacalność,
- Q. mając na uwadze, że rybołówstwo i akwakultura mają ogromne znaczenie gospodarcze i społeczne, ponieważ są prowadzone głównie w regionach przybrzeżnych o słabszych gospodarkach, z których wiele jest mniej uprzywilejowanych i nie może zapewnić mieszkańcom alternatywnych możliwości zatrudnienia,
- R. mając na uwadze, że istnienie czystego i zdrowego środowiska morskiego przyczyni się w przyszłości do wzrostu produkcji rybackiej i tym samym poprawi perspektywy tego sektora,
- S. mając na uwadze, że akwakultura jest w pełni oparta na zasadzie zrównoważonego rozwoju i wszelkie oddziaływanie na środowisko jest kompensowane przepisami wspólnotowymi,
- T. mając na uwadze, że w środowisku, w którym zasoby rybne zmniejszają się, a światowy popyt na ryby i skorupiaki rośnie, znaczenie akwakultury w Europie jest coraz większe,
- U. mając na uwadze, że nie wszystkie państwa członkowskie zakończyły planowanie regionalne zgodnie z zasadami ZZSP na rzecz zrównoważonego rozwoju działalności prowadzonej w tych strefach,
- V. mając na uwadze ostrą rywalizację o przestrzeń w strefach przybrzeżnych oraz fakt, że hodowcy akwakultury i rybacy mają takie same prawa i obowiązki jak inni użytkownicy,
- W. mając na uwadze, że w przypadku regionów najbardziej oddalonych określonych w art. 299 ust. 2 Traktatu WE i art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej potrzebne może być utworzenie specjalnych krajowych strategii ZZSP oraz odpowiednie dostosowanie ZZSP na poziomie UE,
1. podkreśla znaczenie gospodarcze i społeczne rybołówstwa i akwakultury dla regionów przybrzeżnych i domaga się, by otrzymywały one pomoc w ramach ZZSP;
 2. podkreśla potrzebę zagwarantowania, że sektory rybołówstwa i akwakultury zostaną włączone do klastrów morskich i będą w nich właściwie reprezentowane, i wzywa Komisję do stymulowania tego procesu;
 3. podkreśla, że Europejski Fundusz Rybacki może być źródłem długoterminowego finansowania środków w ramach ZZSP, ponieważ wspiera on działania, które przyczyniają się do zrównoważonego rozwoju regionów połowowych;
 4. wskazuje na konieczność precyzyjnego określenia uprawnień organów administracyjnych odnośnych stref przybrzeżnych oraz ustanowienia skoordynowanych strategii, aby umożliwić ich większą skuteczność;
 5. dostrzega trudności w koordynowaniu działań organów zarządzania strefą przybrzeżną i wzywa Komisję, by nadzorując wdrażanie ZZSP, zbadała ponownie po konsultacjach z państwami członkowskimi, czy konieczne jest powołanie organu koordynacyjnego czy też nie;
 6. podkreśla potrzebę zaangażowania przedstawicieli sektorów rybołówstwa i akwakultury w działania związane z planowaniem i rozwojem ZZSP (zważywszy, że ich zaangażowanie w strategię zrównoważonego rozwoju zwiększy wartość dodaną ich produktów) oraz przypomina, że Europejski Fundusz Rybacki może stanowić wsparcie dla takich wspólnych działań;
 7. uznaje istotną rolę pełnioną przez kobiety w strefach zależnych od rybołówstwa i wzywa Komisję i państwa członkowskie do współpracy w celu zapewnienia promowania i uwzględniania zasady równości szans na poszczególnych etapach wdrażania Europejskiego Funduszu Rybackiego, w tym na etapie jego opracowywania, wdrażania, monitorowania i oceny, zgodnie z art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006;

Wtorek, 2 września 2008 r.

8. domaga się bliższej współpracy właściwych organów na szczeblu regionalnym poprzez wymianę informacji na temat stanu stref przybrzeżnych, a także przyjęcia wspólnych środków służących poprawie ekologicznej sytuacji lokalnych ekosystemów morskich;
9. wzywa rządy krajowe i regionalne regionów najbardziej oddalonych, aby przygotowały zintegrowane strategie ZZSP w celu zagwarantowania zrównoważonego rozwoju regionów przybrzeżnych;
10. w tym kontekście podkreśla znaczenie właściwego planowania przestrzennego;
11. akwakultura prowadzona w celu odnowy zasobów jest zasadniczym instrumentem umożliwiającym ochronę ekologiczną w pewnych strefach przybrzeżnych i w związku z tym należy ją propagować, stymulować i wspierać finansowo;
12. podkreśla znaczenie akwakultury dla przemysłu spożywczego w zakresie rozwoju społecznego i gospodarczego niektórych społeczności nadbrzeżnych w UE;
13. uważa, że sektory rybołówstwa i akwakultury muszą zostać uwzględnione w przekrojowym podejściu do wszystkich rodzajów działalności morskiej prowadzonej w strefach przybrzeżnych w celu osiągnięcia zrównoważonego rozwoju zgodnie z nowymi wytycznymi w zakresie polityki morskiej;
14. podkreśla potrzebę opracowania i wdrożenia strategii dostosowania do zagrożeń dla stref przybrzeżnych, łącznie ze zmianami klimatycznymi, uwzględniając w pełni ich wpływ na rybołówstwo i akwakulturę;
15. uważa, że należy kontynuować wysiłki w zakresie gromadzenia danych, w tym danych dotyczących bioróżnorodności i zasobów rybnych, aby ułatwić wymianę i wykorzystanie informacji, umożliwiających wykonywanie badań porównawczych;
16. jest zdania, że należy zwiększyć wysiłki badawcze w dziedzinie akwakultury z myślą o wprowadzeniu systemów hodowli opartych na intensywnej produkcji w obiegu zamkniętym;
17. proponuje, aby w ramach ZZSP priorytetowo traktować te projekty dotyczące akwakultury, w ramach których wykorzystywane są odnawialne źródła energii i które nie naruszają obszarów chronionych prawem środowiskowym UE;
18. wzywa Komisję, by po konsultacjach z państwami członkowskimi ustaliła jasny harmonogram oceny postępu we wdrażaniu ZZSP w Unii Europejskiej;
19. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Ocena systemu dublińskiego

P6_TA(2008)0385

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie oceny systemu dublińskiego (2007/2262(INI))

(2009/C 295 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniezione w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego („rozporządzenie dublińskie”) (1),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2725/2000 z dnia 11 grudnia 2000 r. dotyczące ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania Konwencji dublińskiej (2) (rozporządzenie Eurodac),

(1) Dz.U. L 50 z 25.2.2003, s. 1.

(2) Dz.U. L 316 z 15.12.2000, s. 1.

Wtorek, 2 września 2008 r.

- uwzględniając dyrektywę Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl ⁽²⁾ („dyrektywa w sprawie przyjmowania uchodźców”),
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 311/76 w sprawie zestawienia statystyk dotyczących pracowników cudzoziemców ⁽³⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady w sprawie dostępu do systemu Eurodac przez organy policji i ochrony porządku publicznego państw członkowskich oraz przez Europol ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając decyzję nr 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiającą Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008-2013 jako część programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi” uchylającą decyzję Rady 2004/904/WE ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie sytuacji obozów uchodźców na Malcie ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając sprawozdania Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dokonanych przez nią wizytacji w ośrodkach dla uchodźców w kilku państwach członkowskich,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie azylu: współpraca praktyczna, jakość procesu decyzyjnego w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r.: w kierunku strategii UE na rzecz praw dziecka ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie obywatela irańskiego Seyeda Mehdi Kazemi ⁽⁹⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0287/2008),
- A. mając na uwadze, że każda osoba ubiegająca się o azyl ma prawo żądać odrębnego i dokładnego zbadania jej indywidualnego wniosku,
- B. mając na uwadze, że pomiędzy przepisami dotyczącymi azylu a praktyką nadal występują znaczne różnice w zależności od kraju, i w związku z tym osoby ubiegające się o azyl są traktowane w różny sposób w różnych państwach systemu dublińskiego,
- C. mając na uwadze, że system dubliński opiera się na takich wartościach jak wzajemne zaufanie i wiarygodność, a gdy te warunki nie są spełnione, tzn. jeżeli istnieją znaczne luki w gromadzeniu danych lub brak konsekwencji w procesie decyzyjnym w niektórych państwach członkowskich, cierpi na tym cały system,

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 31 z 6.2.2003, s. 18.

⁽³⁾ Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23.

⁽⁴⁾ 2807. posiedzenie Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, które odbyło się w dniach 12-13 czerwca 2007 r. w Luksemburgu.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 144 z 6.6.2007, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 301.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 364.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0012.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0107.

Wtorek, 2 września 2008 r.

- D. mając na uwadze, że istnieją dowody, iż niektóre państwa członkowskie nie gwarantują skutecznego dostępu do procedury nadawania statusu uchodźcy,
- E. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich brakuje skutecznego stosowania dyrektywy w sprawie przyjmowania uchodźców, czy to w odniesieniu do osób ubiegających się o azyl oczekujących na przeniesienie do innego państwa członkowskiego zgodnie z rozporządzeniem dublińskim, czy też w momencie powrotu do odpowiedzialnego państwa członkowskiego,
- F. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie regularnie umieszczają osoby objęte systemem dublińskim w ośrodkach dla uchodźców,
- G. mając na uwadze, że duża liczba wielokrotnych wniosków oraz niski poziom zrealizowanych przenie- sień są wskaźnikami braków systemu dublińskiego oraz konieczności utworzenia wspólnego europej- skiego systemu azylowego,
- H. mając na uwadze, że właściwe wdrożenie rozporządzenia dublińskiego może poskutkować nierównym rozłożeniem odpowiedzialności za osoby ubiegające się o ochronę ze szkodą dla tych państw człon- kowskich, które są szczególnie narażone na przepływy migracyjne z prostej przyczyny ich położenia geograficznego,
- I. mając na uwadze, że ocena Komisji pokazuje, że w 2005 r. trzynastcie państw członkowskich znajdu- jących się na obszarach granicznych Unii musiało stawić czoła coraz większym wyzwaniom wynika- jącym z systemu dublińskiego,
- J. mając na uwadze, że południowe państwa członkowskie muszą zaakceptować wnioski o azyl przed- łożone przez nielegalnych imigrantów, którzy zostają uratowani, gdy znajdują się w trudnej sytuacji będąc w drodze do Europy,
- K. mając na uwadze, że południowe państwa członkowskie muszą przyjąć wnioski o azyl składane przez nielegalnych imigrantów, którzy nie są wspierani przez kraje trzecie zobowiązane do udzielania takiej pomocy zgodnie z prawem międzynarodowym,
- L. mając na uwadze, że państwa członkowskie mogą nie być zainteresowane wypełnianiem obowiązku rejestrowania nielegalnych imigrantów w bazie danych Eurodac, ponieważ może to spowodować zwięk- szoną liczbę wniosków o azyl, które państwa te będą musiały rozpatrzyć,
- M. mając na uwadze, że rozporządzenie dublińskie ustanawia system, którego celem jest wskazanie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie danego wniosku, lecz początkowo nie został on wprowadzony jako mechanizm rozłożenia ciężaru, i w związku z tym nie spełnia tej roli,
- N. mając na uwadze, że niezbędne jest, aby wszelkim ocenom systemu dublińskiego towarzyszyły konkretne, trwałe, uczciwe i funkcjonalne mechanizmy związane z rozkładaniem obciążenia na różne państwa,
- O. mając na uwadze, że kryteria związane z krajem pierwszego przekroczenia granicy w ramach systemu dublińskiego wywierają dużą presję na graniczne państwa członkowskie,
- P. mając na uwadze, że odsetek uznawania kandydatur do statusu uchodźcy waha się w przypadku obywateli niektórych państw trzecich od około 0 % do 90 % w obrębie państw członkowskich,
- Q. mając na uwadze, że zasadnicze znaczenie ma dostarczanie osobom składającym wnioski pełnych informacji na temat procesu dublińskiego oraz jego możliwych konsekwencji w zrozumiałym dla nich języku,
- R. mając na uwadze, że art. 24 ust. 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej stanowi, że we wszystkich działaniach dotyczących dzieci, zarówno podejmowanych przez władze publiczne, jak i instytucje prywatne, należy przede wszystkim uwzględnić dobro dziecka,
- S. mając na uwadze, że chociaż łączenie rodzin znajduje się na pierwszym miejscu w hierarchii kryteriów stosowanych w ramach rozporządzenia dublińskiego, postanowienie to jest rzadko stosowane,

Wtorek, 2 września 2008 r.

- T. mając na uwadze, że dane statystyczne dotyczące przeniesień są w oczywisty sposób niedokładne, ponieważ nie podają one na przykład liczby wniosków o przyjęcie osoby ubiegającej się o azyl w przypadku nielegalnego przekroczenia granicy, ani proporcji między wnioskami o „przyjęcie” a wnioskami o „przyjęciem z powrotem”,
- U. mając na uwadze, że w 2005 r. 9 spośród nowych państw członkowskich zadeklarowało, iż odnotowano więcej „wyjazdów” związanych ze stosowaniem rozporządzenia dublińskiego oraz że państwa członkowskie nieznajdujące się na zewnętrznej granicy lądowej Unii zadeklarowały odnotowanie większej liczby „wyjazdów”,
- V. mając na uwadze, że Komisja nie zdołała ocenić kosztów związanych z funkcjonowaniem systemu dublińskiego, a że są to istotne dane umożliwiające ocenę jego wydajności,
- W. mając na uwadze, że na posiedzeniu Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, które odbyło się w Luksemburgu w dniach 12-13 czerwca 2007 r. zwrócono się do Komisji o jak najszybsze przedstawienie poprawek do rozporządzenia Eurodac, tak aby umożliwić, pod pewnymi warunkami, organom policji i ochrony porządku publicznego państw członkowskich oraz Europolowi dostęp do bazy danych Eurodac, która pierwotnie była narzędziem wdrażania rozporządzenia dublińskiego,

Wydajność systemu i podział odpowiedzialności

1. zdecydowanie uważa, że o ile nie zostanie zagwarantowany satysfakcjonujący i spójny poziom ochrony na obszarze Unii Europejskiej, system dubliński nigdy nie będzie w pełni sprawny, zarówno z technicznego, jak i ludzkiego punktu widzenia, ponieważ osoby ubiegające się o azyl w dalszym ciągu będą miały uzasadnione powody do składania wniosków w danym państwie członkowskim, aby móc korzystać z najbardziej sprzyjających krajowych procesów decyzyjnych;
2. zdecydowanie uważa, że wobec braku prawdziwego, wspólnego europejskiego systemu azylowego oraz jednolitej procedury, system dubliński wciąż będzie niesprawiedliwy zarówno dla ubiegających się o azyl, jak i dla niektórych państw członkowskich;
3. po raz kolejny zwraca uwagę na pilną potrzebę ulepszeń zarówno w zakresie spójności, jak i jakości procesu decyzyjnego; jest przekonany, że europejskie biuro ds. azylu może odgrywać ważną rolę w tym względzie, na przykład w zapewnianiu szkoleń o wysokim wspólnym standardzie oraz poprzez dostarczanie eksperckich grup wsparcia;
4. zwraca się do Komisji o rozpatrzenie sposobów przyznania biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców bezpośredniego finansowania oprócz funduszy na poszczególne projekty, tak aby umożliwić mu wzmocnienie monitorowania i zwiększenie działań doradczych w UE oraz dalsze opracowywanie metod mających na celu wspieranie władz krajowych w ich staraniach poprawy procesu decyzyjnego;
5. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji mechanizmów rozłożenia ciężaru, które można by zastosować, aby zmniejszyć nieproporcjonalną ilość wniosków w niektórych państwach członkowskich, zwłaszcza w granicznych państwach członkowskich, poza systemem dublińskim;
6. w oczekiwaniu na wdrożenie europejskich mechanizmów w zakresie rozkładania obciążeń zwraca się do Komisji o przewidzenie mechanizmów innych niż finansowe w ramach rozporządzenia dublińskiego w celu zaradzenia szkodliwym konsekwencjom jego stosowania dla małych państw członkowskich usytuowanych na zewnętrznych granicach Unii;
7. wzywa Komisję do umożliwienia utworzenia mechanizmu zaradczego mającego na celu zaprzestanie przeniesień osób ubiegających się o azyl do państw członkowskich, które nie gwarantują pełnego i sprawiedliwego rozpatrzenia ich wniosków oraz do systematycznego podejmowania środków zapobiegających działaniom tych państw;
8. wzywa Komisję do określenia znaczących dwustronnych stosunków w dziedzinie zatrudnienia z państwami trzecimi, w celu ułatwienia współpracy oraz zapewnienia, że takie kraje trzecie będą przestrzegały swoich międzynarodowych zobowiązań prawnych w zakresie Konwencji genewskiej z dnia 28 lipca 1951 r. w sprawie praw uchodźców oraz zasad ratownictwa morskiego;

Wtorek, 2 września 2008 r.

Prawa wnioskodawców

9. wzywa Komisję do zawarcia w nowym rozporządzeniu jaśniejszych i surowszych przepisów dotyczących sposobów informowania osób ubiegających się o ochronę o implikacjach rozporządzenia dublińskiego, oraz do zastanowienia się nad standardową ulotką, którą można by było przetłumaczyć na pewną liczbę języków i rozdawać we wszystkich państwach członkowskich; powinna ona uwzględniać również indywidualne poziomy rozumienia tekstów;

10. wzywa Komisję do wniesienia poprawek do art. 19 i 20 rozporządzenia dublińskiego dotyczących „przyjmowania i przyjmowania z powrotem”, mających na celu zagwarantowanie wnioskodawcom prawo odwołania się ze skutkiem zawieszającym od decyzji o przekazaniu odpowiedzialności innemu państwu członkowskiemu zgodnie z rozporządzeniem dublińskim;

11. potwierdza, że zasada *non-refoulement* powinna pozostać jednym z filarów każdego wspólnego systemu azylowego funkcjonującego na poziomie Unii Europejskiej, oraz nalega, by stosowanie rozporządzenia dublińskiego nigdy nie prowadziło do zamknięcia sprawy z przyczyn proceduralnych oraz odmowy jej ponownego otwarcia w celu pełnego i sprawiedliwego rozpatrzenia pierwotnego wniosku po przeniesieniu dokonanym w ramach procesu dublińskiego; uważa, że powyższa kwestia powinna zostać jasno przedstawiona w rozporządzeniu;

12. uważa, że należy poprawić wymianę informacji w zakresie przeniesień między państwami członkowskimi, w szczególności uwzględniając potrzebę specjalnej opieki lekarskiej dla osób podlegających przeniesieniu;

13. wnosi do Komisji o ocenę możliwości przeniesienia osób, których dotyczy przeniesienie do innego państwa członkowskiego w ramach systemu dublińskiego, do ich kraju ojczystego, wyłącznie na wyraźny wniosek takich osób oraz w pełnym poszanowaniu praw proceduralnych;

Łączenie rodzin i dobro dziecka

14. zaleca przyjęcie na szczeblu Unii Europejskiej szeregu wspólnych wytycznych w sprawie oceny wieku, a w razie braku pewności rozstrzygnięcie sprawy na korzyść dziecka;

15. przypomina, że we wszystkich decyzjach dotyczących dzieci zasadnicze znaczenie powinno mieć dobro dziecka; nalega na nieprzetrzymywanie i nieprzekazywanie do innych państw członkowskich małoletnich niepozostających pod opieką dorosłych, z wyjątkiem łączenia rodzin, a jeśli takie przeniesienie okaże się konieczne, dziecko musi być należycie reprezentowane i objęte opieką podczas trwania procedury; przyjmuje zatem z zadowoleniem zamiar Komisji dalszego wyjaśnienia zasad stosowania postanowień dublińskich w odniesieniu do małoletnich pozostających bez opieki dorosłych;

16. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że definicja członka rodziny zgodnie z obecnym rozporządzeniem jest zbyt wąska, oraz wzywa Komisję do rozszerzenia definicji, tak aby objąć nią wszystkich bliskich krewnych oraz partnera, z którym dana osoba długo pozostaje w związku, a zwłaszcza tych, którzy nie mają innego wsparcia rodzinnego i dorosłe dzieci, które nie mogą o siebie zadbać;

17. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji rozszerzenia zakresu stosowania rozporządzenia dublińskiego, tak aby objąć nim ochronę uzupełniającą, ponieważ powinno to umożliwić osobom ubiegającym się o ochronę uzupełniającą połączenie z członkami rodziny, którzy otrzymali taką ochronę lub ubiegają się o nią w innym państwie członkowskim;

Umieszczenie w ośrodku dla uchodźców

18. wzywa Komisję do dodania przepisu w myśl którego przetrzymywanie osób składających wnioski w ramach systemu dublińskiego będzie rozwiązaniem ostatecznym, określającego tym samym powody na podstawie których można umieścić daną osobę w ośrodku dla uchodźców oraz zabezpieczenia proceduralne, które powinny być zapewnione;

19. wzywa Komisję do wyraźnego zaznaczenia w rozporządzeniu dublińskim, że osoby składające wnioski w ramach systemu dublińskiego mają prawo do takich samych warunków przyjęcia jak inne osoby ubiegające się o azyl zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy w sprawie przyjmowania uchodźców, który określa ogólne zasady materialnych warunków przyjęcia, opieki zdrowotnej, swobody poruszania się i edukacji dla małoletnich;

Wtorek, 2 września 2008 r.

Klauzula humanitarna i suwerenności

20. uważa, że klauzula humanitarna zawarta w art. 15 rozporządzenia dublińskiego nadaje znaczną elastyczność systemowi dublińskiemu, lecz że powinno się ją częściej stosować, aby uniknąć nadmiernych trudności spowodowanych separacją rodzin;

21. uważa, że w przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl jest szczególnie narażona ze względu na ciężką chorobę, poważny stopień niepełnosprawności, podeszły wiek lub ciążę, a zatem jest ona uzależniona od pomocy krewnego przebywającego na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo zajmujące się rozpatrywaniem wniosku, osoba ta powinna, w miarę możliwości, zostać połączona ze swoim krewnym; wzywa Komisję do wprowadzenia obowiązku stosowania stosownych przepisów klauzuli humanitarnej zawartych w art. 15 ust. 2;

22. uważa, że proaktywny obowiązek poszukiwania członków rodzin powinien zostać wprowadzony dla takich organizacji, jak organizacja Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy;

23. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dokładniejszego określenia okoliczności i procedur stosowania klauzuli suwerenności, w celu wprowadzenia wymogu uzyskania zgody osoby ubiegającej się o azyl;

Gromadzenie danych i Eurodac

24. wyraża zaniepokojenie z powodu rozbieżności i braków w gromadzeniu danych, o których istnieniu informuje przeprowadzona przez Komisję ocena systemu dublińskiego, w szczególności w odniesieniu do rejestrowania odcisków palców nielegalnych imigrantów na granicach Unii, co powoduje poważne wątpliwości co do prawomocności systemu; wierzy, że ww. rozporządzenie (WE) nr 862/2007 w sprawie wspólnotowych statystyk dotyczących migracji i międzynarodowej ochrony przedstawi zainteresowanym stronom dokładniejszy obraz funkcjonowania systemu dublińskiego oraz innych wspólnotowych instrumentów międzynarodowej ochrony;

25. wyraża zaniepokojenie faktem, że obecnie nie jest dostępna żadna ocena kosztów funkcjonowania systemu dublińskiego; wzywa Komisję do rozwiązania tego problemu, ponieważ stanowi to ważny czynnik oceny wspomnianego systemu;

26. z zainteresowaniem odnotowuje obawy wyrażone przez Komisję dotyczące gromadzenia i jakości danych wysyłanych do jednostki centralnej Eurodac, a także niestosowania się do obowiązku usuwania pewnych danych oraz do przepisów dotyczących ochrony danych osobowych; uważa, że te niedociągnięcia, które kwestionują również wiarygodność systemu Eurodac, powinny zostać odpowiednio usunięte przed rozważeniem innego wykorzystania bazy danych;

27. uważa, że każde państwo członkowskie powinno wyszczególnić, w ramach zamkniętej listy, agencje i organy, które mają dostęp do bazy danych Eurodac oraz określać, czemu on służy, w celu zapobieżenia wszelkiemu nielegalnemu wykorzystywaniu danych;

28. podkreśla, że rozszerzenie dostępu do danych Eurodac na organy policji i ochrony porządku publicznego państw członkowskich oraz Europol łączy się z ryzykiem przedostania się informacji do krajów trzecich, co mogłoby mieć negatywny wpływ na osoby ubiegające się o azyl i ich krewnych; jest przekonany, że zwiększyłyby to ryzyko piętnowania osób ubiegających się o azyl;

*

* *

29. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 2 września 2008 r.

Niektóre aspekty ubezpieczeń komunikacyjnych

P6_TA(2008)0386

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie niektórych aspektów ubezpieczeń komunikacyjnych (2007/2258(INI))

(2009/C 295 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji zatytułowane „Niektóre aspekty ubezpieczeń komunikacyjnych” (COM(2007)0207) (zwane dalej „sprawozdaniem Komisji”),
- uwzględniając dyrektywę 2000/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (czwarta dyrektywa w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych) ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinię Komisji Prawnej (A6-0249/2008),
- A. mając na uwadze, że swobodny przepływ osób w UE, szczególnie w kontekście ostatnich dwóch rund rozszerzenia oraz związanego z nim rozszerzenia grupy Schengen, spowodował szybki wzrost liczby osób i pojazdów przemieszczających się przez granice państwowe, zarówno w celach zawodowych, jak i osobistych,
- B. mając na uwadze, że pierwszeństwo ochrony poszkodowanych w wypadkach wymaga jasno określonych, szczegółowych i skutecznych przepisów w zakresie ubezpieczeń komunikacyjnych na szczeblu UE,
- C. mając na uwadze, że w czwartej dyrektywie w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych wezwano Komisję do przedłożenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania w sprawie stosowania i skuteczności krajowych kar wprowadzonych w ramach procedury uzasadnionej oferty/odpowiedzi oraz w sprawie ich równoważności, a w razie potrzeby do przedstawienia swoich propozycji,
- D. mając na uwadze przedstawione w sprawozdaniu Komisji wyniki przeglądu krajowych przepisów w zakresie kar, skuteczność mechanizmu przedstawiciela ds. roszczeń i obecną dostępność dobrowolnego ubezpieczenia ochrony prawnej, które może wykupić każdy, kto może ewentualnie zostać poszkodowany w wypadku drogowym,
- E. mając na uwadze, że czwarta dyrektywa w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych określa zasady stosowania procedury uzasadnionej oferty, zgodnie z którymi poszkodowany w wypadku samochodowym zagranicą mają prawo zwrócenia się o odszkodowanie do przedstawiciela ds. roszczeń wyznaczonego przez zakład ubezpieczeń w kraju stałego miejsca zamieszkania tego poszkodowanego,
- F. mając na uwadze, że poszkodowany musi otrzymać uzasadnioną odpowiedź zakładu ubezpieczeń w terminie trzech miesięcy, w przeciwnym wypadku przewidziane są sankcje,
- G. mając na uwadze, że nadal niezbędne jest wyjaśnienie zasad stosowania tego przepisu,
- H. mając na uwadze, że wdrażając politykę UE w poszczególnych obszarach, Komisja musi w pełni brać pod uwagę fakt rozszerzenia, a w szczególności stosunkowo wysokie koszty ubezpieczenia komunikacyjnego w nowych państwach członkowskich,
- I. mając na uwadze, że w poszczególnych państwach członkowskich wdrożone zostały różne przepisy w zakresie kar w odniesieniu do procedury uzasadnionej oferty/odpowiedzi,

⁽¹⁾ Dz.U. L 181 z 20.7.2000, s. 65.

Wtorek, 2 września 2008 r.

- J. mając na uwadze, że konsultacje z władzami krajowymi, w tym w nowych państwach członkowskich, potwierdziły, że obowiązujące obecnie przepisy w zakresie kar, tam gdzie istnieją, są odpowiednie, a także, że ich stosowanie jest skuteczne we wszystkich państwach członkowskich,
- K. mając jednak na uwadze, że niektóre państwa członkowskie nie przewidują specjalnych kar i opierają się wyłącznie na spoczywającym na ubezpieczycielu obowiązku wypłaty ustawowych odsetek od wysokości odszkodowania w przypadku nieprzedstawienia w terminie trzech miesięcy uzasadnionej propozycji/ odpowiedzi,
- L. mając na uwadze, że system przedstawicieli ds. roszczeń jest stosunkowo dobrze znany w większości państw członkowskich,
- M. mając na uwadze, że dla dokonania oceny znajomości przez obywateli systemu przedstawicieli ds. roszczeń konsultacje przeprowadzone przez Komisję objęły wyłącznie państwa członkowskie i towarzystwa ubezpieczeniowe, nie angażując w odpowiedni sposób obywateli i stowarzyszeń konsumentów, będących podmiotami najbardziej zainteresowanymi zapewnieniem właściwego działania systemu,
- N. mając na uwadze, że w większości państw członkowskich dostępne jest ubezpieczenie ochrony prawnej pokrywające koszty ochrony prawnej ponoszone przez poszkodowanych w wypadkach z udziałem pojazdów silnikowych; mając na uwadze, że ponad 90 % wszystkich spraw kończy się ugodą pozasądową, a w wielu państwach członkowskich koszty ochrony prawnej podlegają zwrotowi; a także mając na uwadze, że zakłady ubezpieczeń oferujące ubezpieczenie ochrony prawnej już od kilku lat zapewniają ochronę ubezpieczeniową w przypadku każdego rodzaju spraw transgranicznych, a skutkiem tego utworzyły własne wydziały odpowiedzialne za rozpatrywanie i ułatwianie szybkiego zaspokajania roszczeń,
- O. mając na uwadze, że kwestia, czy takie uzasadnione koszty ochrony prawnej powinny zostać objęte ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych (ubezpieczeniem komunikacyjnym OC) we wszystkich państwach członkowskich, pozostaje nadal otwarta,
- P. mając na uwadze, że pokrycie uzasadnionych kosztów ochrony prawnej we wszystkich państwach członkowskich z ubezpieczenia komunikacyjnego OC z pewnością przyczynia się do skuteczniejszej ochrony europejskich konsumentów i zwiększa ich zaufanie,
- Q. mając na uwadze, że rynki ubezpieczeniowe w nowych państwach członkowskich rozwijają się systematycznie; mając na uwadze, że w kilku nowych państwach członkowskich ubezpieczenie ochrony prawnej stanowi jednak stosunkowo nowy produkt wymagający promocji, ponieważ społeczna świadomość dostępności ubezpieczenia ochrony prawnej jest stosunkowo niska,
- R. mając na uwadze, że wprowadzenie obowiązkowego ubezpieczenia ochrony prawnej powinno spowodować wzrost zaufania konsumentów do ubezpieczenia komunikacyjnego OC, szczególnie w przypadkach, w których poszkodowany dochodzi zadośćuczynienia na drodze prawnej, ponieważ konsumenci w wielu nowych państwach członkowskich obawiają się wysokich kosztów ochrony prawnej, które byłyby wtedy objęte obowiązkowym ubezpieczeniem,
- S. mając na uwadze, że wprowadzenie obowiązkowego ubezpieczenia ochrony prawnej nałożyłoby dodatkowe i bardziej złożone obciążenia na organy sądownicze, a także prawdopodobnie spowodowałoby odzwierciedlające te obciążenia opóźnienia w rozstrzyganiu sporów oraz wzrost procentowego udziału nieuzasadnionych roszczeń,
- T. mając na uwadze, że ubezpieczenie komunikacyjne OC i ubezpieczenie ochrony prawnej mają różne cele i różne zastosowania, a mianowicie ubezpieczenie komunikacyjne OC gwarantuje, że konsument będzie w stanie zaspokoić każde roszczenie wysunięte wobec niego w następstwie wypadku w ruchu drogowym, a ubezpieczenie ochrony prawnej pokrywa koszty ochrony prawnej poniesione w związku z dochodzeniem roszczenia wobec strony trzeciej w następstwie wypadku w ruchu drogowym,
- U. mając na uwadze, że kampanie publiczne prowadzone przez władze krajowe, branżę ubezpieczeniową i organizacje konsumenckie mają istotne znaczenie dla rozwoju rynków krajowych,
1. przyjmuje z zadowoleniem sprawozdanie Komisji i podkreśla znaczenie zapewnienia pełnego i rzeczywistego udziału wszystkich zainteresowanych stron, a w szczególności konsumentów, w procesie konsultacji w sprawie opracowania polityki UE w tej dziedzinie;
 2. wzywa zatem do systematycznego udziału organizacji konsumenckich reprezentujących w szczególności poszkodowanych w procesie oceny skuteczności systemów stosowanych w poszczególnych państwach członkowskich;
 3. przyjmuje z zadowoleniem tę ocenę ex post zastosowanych rozwiązań prawnych, przeprowadzoną w celu zapewnienia, że obowiązujące obecnie przepisy przynoszą zamierzone skutki, a także w celu zwrócenia uwagi na wszelkie nieprzewidziane przypadki niewłaściwego stosowania tych przepisów;

Wtorek, 2 września 2008 r.

4. podkreśla znaczenie zwiększenia zaufania konsumentów do polis ubezpieczenia komunikacyjnego transgranicznej podróży samochodem w UE, szczególnie dla kierowców ze starych państw członkowskich podróżujących do nowych państw członkowskich i vice versa;
5. uważa, że promocja stosowanych obecnie prawnych i rynkowych rozwiązań chroniących konsumenta zwiększa zaufanie konsumentów do ubezpieczeń komunikacyjnych;
6. uważa, że państwa członkowskie są również odpowiedzialne za właściwe funkcjonowanie krajowych systemów ubezpieczeń w świetle przepisów prawa UE dotyczących procedury uzasadnionej oferty/odpowiedzi i kosztów ochrony prawnej ponoszonych przez poszkodowanych;
7. wzywa Komisję do kontynuowania szczegółowego monitorowania rzeczywistego funkcjonowania mechanizmów rynkowych, a także do przedkładania Parlamentowi okresowych sprawozdań w tej sprawie;
8. uważa, że jedyny wymóg, aby ubezpieczyciel wypłacał ustawowe odsetki w przypadku opóźnienia nie jest instrumentem karnym oraz że Komisja musi zatem sprawować większą kontrolę i podejmować odpowiednie kroki w tym zakresie, tak aby we wszystkich państwach członkowskich rynki działały sprawnie, a konsumenci byli chronieni skutecznie;
9. podkreśla, że współpraca pomiędzy Komisją, władzami krajowymi, branżą ubezpieczeniową i konsumentami powinna zostać wzmocniona w celu zapewnienia stałego napływu dokładnych danych dotyczących istniejących obecnie systemów egzekwowania;
10. uważa, zgodnie z ogólnie przyjętym podejściem UE do sankcji, że zasada pomocniczości powinna być przestrzegana, a także że harmonizacja krajowych przepisów w zakresie kar nie jest konieczna;
11. uważa, że krajowe organy regulacyjne mają lepszą sposobność gwarantowania możliwie najwyższego poziomu ochrony konsumentów na rynkach krajowych;
12. zaleca zatem w odniesieniu do procedury uzasadnionej oferty/odpowiedzi pozostawienie poszczególnym państwom członkowskim decyzji w sprawie nałożenia i wyboru odpowiednich rodzajów i poziomów kar;
13. występuje do państw członkowskich o zagwarantowanie skuteczności kar przewidzianych w przypadku niedotrzymania trzymiesięcznego terminu przedstawienia uzasadnionej odpowiedzi na roszczenie o odszkodowanie lub uzasadnionej propozycji odszkodowania;
14. uważa, że przed przystąpieniem do nakładania kar należy starannie rozpatrzyć przyczyny niedotrzymania terminów przez towarzystwa ubezpieczeniowe, zwracając szczególną uwagę na czynniki od nich niezależne; pragnie, aby Komisja nadal monitorowała rynki krajowe, oferując swoje wsparcie władzom krajowym, które potrzebują jej pomocy; wyraża nadzieję, że Komisja będzie nadal monitorowała rynki krajowe, oferując swoje wsparcie władzom krajowym, które potrzebują jej pomocy;
15. podkreśla ponownie znaczenie zwiększenia zaufania obywateli do systemu przedstawicieli ds. roszczeń poprzez promowanie tego systemu w ramach kampanii publicznych oraz przy użyciu innych odpowiednich środków;
16. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zwiększenia zaufania konsumentów poprzez wspieranie odpowiednich działań zwiększających świadomość i wykorzystanie krajowych ośrodków informacji ubezpieczeniowych, takich jak wymaganie od ubezpieczycieli zawarcia w pakiecie informacji o umowie ubezpieczeniowej szczegółowych informacji niezbędnych do skontaktowania się z centrum informacyjnym w danym państwie członkowskim;
17. wzywa państwa członkowskie do wymagania od zakładów ubezpieczeń przekazywania konsumentom, jako jednego z elementów pakietu informacji udostępnianych przed zawarciem umowy, wyczerpujących informacji określających zasady funkcjonowania systemu przedstawicieli ds. roszczeń oraz jego zastosowań i korzyści dla ubezpieczonego;
18. wzywa Komisję do dalszego monitorowania funkcjonowania tego systemu, a także do koordynowania i udzielania pomocy w razie konieczności lub gdy władze krajowe zwrócą się o pomoc;

Wtorek, 2 września 2008 r.

19. uważa także w odniesieniu do ubezpieczenia komunikacyjnego OC, że obowiązkowe objęcie takim ubezpieczeniem kosztów ochrony prawnej zniechęcałoby do korzystania z możliwości zawarcia umowy pozasądowej, co mogłoby ewentualnie spowodować wzrost liczby postępowań sądowych, a tym samym doprowadzić do nieuzasadnionego wzrostu obciążenia pracą organów sądowniczych, a także groziłoby zachwianiem funkcjonującego i rozwijającego się obecnie rynku dobrowolnych ubezpieczeń ochrony prawnej;
20. uważa zatem, że negatywne skutki wprowadzenia systemu obowiązkowego objęcia ubezpieczeniem komunikacyjnym OC kosztów ochrony prawnej w sumie przeważałyby nad ewentualnymi korzyściami;
21. wzywa Komisję do podjęcia, we współpracy z państwami członkowskimi, kolejnych kroków niezbędnych do podniesienia świadomości dostępności ubezpieczenia ochrony prawnej, a także innych rodzajów polis ubezpieczeniowych, szczególnie w nowych państwach członkowskich, koncentrując się na informowaniu konsumentów o korzyściach wynikających z tego, że zaoferowano im taką czy inną ochronę ubezpieczeniową, oraz o korzyściach wynikających z jej posiadania;
22. uważa w tym kontekście, że krajowe organy regulacyjne mają istotną rolę do odegrania we wdrażaniu najlepszych praktyk z innych państw członkowskich;
23. wzywa zatem Komisję do wzmocnienia ochrony konsumentów przede wszystkim poprzez skłonienie państw członkowskich do wspierania krajowych organów regulacyjnych i krajowych zakładów ubezpieczeń w podnoszeniu świadomości w kwestii dostępności dobrowolnych ubezpieczeń ochrony prawnej;
24. uważa, że udostępniane przed zawarciem umowy informacje dotyczące ubezpieczenia komunikacyjnego mogłyby obejmować informacje dotyczące możliwości wykupienia ubezpieczenia ochrony prawnej;
25. zwraca się do państw członkowskich, aby wezwały krajowe organy regulacyjne i pośredników do informowania swoich klientów o ewentualnym ryzyku i dostępności dodatkowego dobrowolnego ubezpieczenia, korzystnego dla konsumenta, takiego jak np. ubezpieczenie ochrony prawnej, ubezpieczenie auto assistance czy ubezpieczenie na wypadek kradzieży;
26. wzywa państwa członkowskie nieposiadające obecnie alternatywnych systemów rozstrzygania sporów dotyczących roszczeń do rozważenia wprowadzenia takich systemów na podstawie najlepszych praktyk z innych państw członkowskich;
27. zwraca się do Komisji, aby nie przesądzała o wynikach badań na temat zróżnicowanych odszkodowań za naruszenie dóbr osobistych, zleconych w związku z przyjęciem rozporządzenia „Rzym II”⁽¹⁾ i mogących sugerować rozwiązanie ubezpieczeniowe, a tym samym zmianę czwartej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych;
28. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 40).

Skoordynowana strategia w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi

P6_TA(2008)0387

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie skoordynowanej strategii w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi (2008/2033(INI))

(2009/C 295 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 maja 2006 r. w sprawie konieczności opracowania skoordynowanej strategii w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi (COM(2006)0254),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 listopada 2007 r. w sprawie niektórych podstawowych kwestii mających wpływ na opracowanie strategii zwalczania nadużyć związanych z podatkiem VAT w UE (COM(2007)0758),

Wtorek, 2 września 2008 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 16 kwietnia 2004 r. dotyczące uzgodnień w zakresie współpracy administracyjnej w zwalczaniu nadużyć finansowych związanych z VAT (COM(2004)0260),
 - uwzględniając konkluzje Prezydencji z posiedzeń w dniach 14 maja 2008 r., 5 czerwca 2007 r., 28 listopada 2006 r., oraz 7 czerwca 2006 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalne nr 8/2007 Trybunału Obrachunkowego dotyczące współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od towarów i usług ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 października 2005 r. w sprawie wkładu polityki podatkowej i celnej do strategii lizbońskiej (COM(2005)0532),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 lutego 2008 r. w sprawie środków służących zmianie systemu VAT w celu zwalczania oszustw (COM(2008)0109),
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 17 marca 2008 r. dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w celu zwalczania uchylania się od płacenia podatków związanego z transakcjami wewnątrzwspólnotowymi oraz wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1798/2003 w celu zwalczania uchylania się od płacenia podatków związanego z transakcjami wewnątrzwspólnotowymi (COM(2008)0147),
 - uwzględniając art. 8 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zalecenia zawarte w konkluzjach Prezydencji Rady z jej posiedzenia w dniu 14 maja 2008 r. w sprawach podatkowych w odniesieniu do umów zawieranych z krajami trzecimi przez Wspólnotę i jej państwa członkowskie,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Prawnej (A6-0312/2008),
- A. mając na uwadze, że oszustwa podatkowe mają poważne konsekwencje dla budżetów państw członkowskich i systemu zasobów Unii Europejskiej, prowadzą do naruszania zasady sprawiedliwego i przejrzystego opodatkowania oraz mogą zakłócać konkurencję, co wpływa na funkcjonowanie rynku wewnętrznego; mając na uwadze, że oszustwa podatkowe stawiają uczciwych przedsiębiorców w gorszej sytuacji z punktu widzenia konkurencyjności, a spadek przychodów z podatków ostatecznie uzupełniają podatnicy europejscy w innych formach opodatkowania,
- B. mając na uwadze, że oszustwa podatkowe zagrażają równości i sprawiedliwości podatkowej, skoro straty we wpływach skarbu państwa wyrównuje się często poprzez zwiększenie opodatkowania, co uderza w biedniejszych i uczciwych podatników, którzy nie mają możliwości lub chęci unikania czy naruszania swoich zobowiązań podatkowych,
- C. mając na uwadze, że wzrost handlu transgranicznego pobudzony przez ustanowienie wewnętrznego rynku spowodował stały wzrost liczby transakcji, w których miejsce opodatkowania i miejsce prowadzenia działalności płatnika VAT mieszczą się w dwóch różnych państwach członkowskich,
- D. mając na uwadze, że podmioty używające nowych form oszustw podatkowych związanych z transakcjami transgranicznymi, takie jak oszustwa karuzelowe zwane również oszustwami typu „znikający podatnik”, wykorzystują rozdrobnienie i luki obecnych systemów podatkowych oraz mając na uwadze, że konieczne są zmiany w sposobie stosowania VAT,
- E. mając na uwadze, że unikanie płacenia VAT oraz nadużycia dotyczące VAT wpływają na finansowanie budżetu Unii Europejskiej, ponieważ powodują zwiększoną potrzebę pobierania od państw członkowskich zasobów własnych opartych na dochodzie narodowym brutto,

⁽¹⁾ Dz.U. C 20 z 25.1.2008, s. 1.

Wtorek, 2 września 2008 r.

- F. mając na uwadze, że chociaż zwalczanie nadużyć finansowych w dużej części należy do kompetencji państw członkowskich, nie jest ono problemem, który można rozwiązać wyłącznie na szczeblu krajowym,
- G. mając na uwadze, że w wyniku globalizacji zwiększają się trudności w przeciwdziałaniu oszustwom podatkowym na szczeblu międzynarodowym z uwagi na zwiększony udział przedsiębiorstw z siedzibą w państwach trzecich w oszustwach karuzelowych, rozpowszechnienie handlu elektronicznego i globalizację rynków usług; mając na uwadze, że czynniki te zdecydowanie przemawiają za usprawnieniem współpracy międzynarodowej, w szczególności w dziedzinie VAT,
- H. mając na uwadze, że rozmiary zjawiska oszustw podatkowych w Unii Europejskiej wynikają z obecnego przejściowego systemu VAT, który jest zbyt skomplikowany i utrudnia śledzenie transakcji wewnątrz-wspólnotowych, czyni je niejasnymi i w związku z tym podatnymi na nadużycia,
- I. mając na uwadze, że przy analizie rozwiązań mających na celu zapobieganie oszustwom podatkowym Komisja i państwa członkowskie powinny — w możliwie jak największym stopniu — unikać środków, które mogłyby powodować niewspółmierne obciążenia administracyjne dla przedsiębiorców i administracji podatkowych lub wprowadzać różnice w traktowaniu przedsiębiorstw handlowych,
- J. mając na uwadze, że zarówno Komisja, jak i Trybunał Obrachunkowy konsekwentnie twierdzą, że system wymiany informacji między państwami członkowskimi o wewnątrz-wspólnotowych dostawach towarów nie zapewnia terminowego podawania odpowiednich informacji potrzebnych do skutecznego rozwiązania problemu nadużyć związanych z VAT; mając na uwadze, że sytuacja ta wymaga jaśniejszych i bardziej wiążących przepisów dotyczących współpracy między państwami członkowskimi oraz Europejskim Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF),
- K. mając na uwadze, że wykorzystanie wszystkich dostępnych technologii, w tym elektronicznego przechowywania i przekazywania pewnych danych do celów VAT i podatku akcyzowego, jest niezbędne dla właściwego funkcjonowania systemów podatkowych państw członkowskich; mając na uwadze, że należy ulepszyć warunki wymiany oraz bezpośredni dostęp państw członkowskich do danych przechowywanych elektronicznie w każdym państwie członkowskim; mając na uwadze, że organy podatkowe państw członkowskich powinny wykorzystywać dane osobowe na określone cele z zachowaniem należytej staranności oraz na podstawie zgody zainteresowanej osoby lub też na innej prawnie uzasadnionej podstawie,
- L. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa handlowe często mogą uzyskać jedynie bardzo fragmentaryczne informacje dotyczące statusu VAT ich klientów,
- M. mając na uwadze, że wzmocnieniu środków mających na celu wykrywanie oszustw podatkowych powinno towarzyszyć wzmocnienie obecnych przepisów dotyczących pomocy w odzyskiwaniu należności, zapewnienie równości traktowania pod względem podatkowym oraz ułatwienie praktycznego stosowania przepisów przez przedsiębiorstwa,

Strategia UE dotycząca oszustw podatkowych

1. zwraca uwagę, że celem strategii UE dotyczącej oszustw podatkowych musi być rozwiązanie problemu strat podatkowych spowodowanych oszustwami poprzez określenie obszarów, w których zarówno w prawodawstwie wspólnotowym, jak i we współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi można wprowadzić ulepszenia skutecznie ograniczające oszustwa podatkowe bez stwarzania niepotrzebnych obciążeń dla administracji podatkowych i podatników;
2. wzywa państwa członkowskie, żeby wreszcie poważnie potraktowały przeciwdziałanie oszustwom podatkowym;
3. przypomina, że ustanowienie systemu VAT opartego na „zasadzie pochodzenia”, zgodnie z którą objęte VAT transakcje dokonywane między państwami członkowskimi przeniosłyby pobrany podatek do kraju pochodzenia zamiast być objęte stawką zerową, pozostaje długoterminowym rozwiązaniem na rzecz skutecznego przeciwdziałania oszustwom podatkowym; zauważa, że „zasada pochodzenia” może sprawić, że nie będzie konieczne zwalnianie z VAT towarów sprzedawanych na rynku wewnętrznym, a następnie nakładanie na nie podatku w kraju przeznaczenia; przypomina, że dla swojego funkcjonowania system VAT oparty na „zasadzie pochodzenia” wymaga ustanowienia systemu rozliczania, takiego jak zaproponowany pierwotnie przez Komisję w 1987 r.;
4. ubolewa nad blokadą skuteczną przez ostatnie dziesięć lat przez niektóre państwa członkowskie, która udaremniała wszelką skuteczną strategię UE przeciwko oszustwom podatkowym;

Wtorek, 2 września 2008 r.

5. ubolewa, że mimo różnorodnych analiz, żądań i obiekcji do tej pory nie przyjęto w Radzie żadnej skutecznej strategii przeciwdziałania oszustwom podatkowym;
6. zachęca Komisję, żeby nie rezygnowała z ofensywnego podejścia do problemu mimo różnych niepowodzeń w ostatnich dziesięcioleciach;

Kwestie ogólne — zasięg oszustw podatkowych i ich konsekwencje

7. stwierdza, że szacunkowe ogólne (bezpośrednie i pośrednie) straty podatkowe spowodowane oszustwami wahają się w granicach od 200 do 250 mld EUR, co stanowi 2-2,25 % PKB Unii Europejskiej, z czego kwota 40 mld EUR jest pochodną nadużyć związanych z VAT i obejmuje szacunkowo 10 % należności z tytułu podatku VAT, 8 % całkowitej kwoty należności z tytułu podatku akcyzowego od napojów alkoholowych w 1998 r. i 9 % całkowitej kwoty należności z tytułu podatku akcyzowego od wyrobów tytoniowych; wyraża jednak ubolewanie, że nie są dostępne precyzyjne dane, ponieważ krajowe standardy sprawozdawcze znacznie się różnią;
8. domaga się jednolitego gromadzenia danych we wszystkich państwach członkowskich jako podstawy przejrzystości i krajowych środków przeciwdziałania oszustwom podatkowym;
9. wyraża ubolewanie, że w braku danych gromadzonych na szczeblu krajowym nie można ani właściwie oszacować faktycznego zasięgu problemu, ani właściwie ocenić sposobu monitorowania zmian — zarówno pozytywnych, jak i negatywnych;
10. zwraca się do Komisji o przeanalizowanie kwestii zharmonizowanego systemu gromadzenia i sporządzania danych statystycznych na temat oszustw podatkowych, tak żeby umożliwić możliwie najprecyzyjniejsze oszacowanie rzeczywistych rozmiarów zjawiska;
11. przypomina, że nie da się zlikwidować nieformalnej gospodarki bez wdrożenia odpowiednich środków motywacyjnych; ponadto proponuje, żeby państwa członkowskie składały sprawozdania za pośrednictwem tabeli ewaluacji postępu w ramach strategii lizbońskiej, w jakim stopniu udało się im zmniejszenie ich nieformalnej gospodarki;

Obecny system VAT i jego słabości

12. zwraca uwagę, że nadużycia związane z VAT są kwestią budzącą szczególne obawy z punktu widzenia funkcjonowania rynku wewnętrznego, ponieważ mają bezpośrednie skutki transgraniczne, wiążą się z utratą wysokich dochodów i mają bezpośredni wpływ na budżet UE;
13. przypomina, że obecny, ustanowiony w 1993 r. system VAT, miał być jedynie systemem przejściowym i Parlament zwracał się do Komisji o przedstawienie wniosków, których celem byłoby podjęcie rozstrzygającej decyzji w sprawie ostatecznego systemu VAT do roku 2010;
14. zaznacza, że swobodny przepływ osób, towarów, usług i kapitału, który ma miejsce na rynku wewnętrznym od 1993 r., w połączeniu z postępami w zakresie nowej technologii wytwarzania niewielkich towarów o wysokiej wartości, stwarza coraz większe trudności w zwalczaniu nadużyć związanych z VAT, a problemy te potęguje złożony i fragmentaryczny charakter obecnego systemu, który utrudnia śledzenie transakcji, w związku z czym istnieje więcej możliwości nadużyć;
15. zwraca uwagę na coraz większą liczbę przypadków oszustw z udziałem znikającego podmiotu gospodarczego oraz celowych nadużyć systemu VAT, których dopuszczają się zorganizowane grupy przestępcze planujące wykorzystanie luk w systemie; podkreśla rozpatrywany przez Eurojust przypadek oszustwa karuzelowego, które objęło 18 państw członkowskich i oszustwo podatkowe w wysokości szacowanej na 2,1 mld euro;
16. popiera wysiłki Komisji podejmowane w celu dokonania zasadniczej zmiany obecnego systemu VAT; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że państwa członkowskie traktują obecnie tę kwestię priorytetowo i wzywa państwa członkowskie, aby były gotowe do podjęcia znaczących środków w tym kontekście;
17. uważa, że obecny system jest przestarzały i potrzebuje radykalnych zmian bez nadmiernego obciążania uczciwych przedsiębiorstw obowiązkami administracyjnymi; uważa, że utrzymanie status quo nie jest rozwiązaniem;

Wtorek, 2 września 2008 r.

Systemy alternatywne dla obecnego systemu VAT*Mechanizm odwrotnego obciążenia*

18. zwraca uwagę, że w systemie odwrotnego obciążenia podatek VAT jest rozliczany przez klienta, który jest podatnikiem, a nie przez dostawcę; przyznaje, że system ten ma tę zaletę, że wyklucza możliwość uczestnictwa w oszustwie z udziałem znikającego podmiotu gospodarczego dzięki wskazaniu podatnika, któremu dostarczane są towary, jako płatnika podatku VAT;

19. zwraca uwagę, że utworzenie systemu podwójnego opodatkowania VAT pozostawałoby w sprzeczności z efektywnym funkcjonowaniem rynku wewnętrznego i powodowałoby powstanie bardziej złożonego otoczenia, które mogłoby zniechęcić przedsiębiorstwa do inwestycji, czemu w perspektywie długoterminowej można byłoby zaradzić wyłącznie za pomocą ogólnego, obowiązkowego systemu odwrotnego obciążenia, zamiast systemu dobrowolnego lub stosowanego jedynie w przypadku wybranych dostaw;

20. zwraca ponadto uwagę, że system odwrotnego obciążenia nie dopuszcza płatności ratalnych, a całkowita kwota VAT jest uiszczana dopiero na końcu łańcucha dostaw, co usuwa mechanizm samokontroli płatnika VAT; przestrzega, że mogą pojawić się nowe formy nadużyć finansowych, łącznie z większymi stratami podatkowymi na poziomie detalicznym i nadużyciami w zakresie numerów identyfikacyjnych VAT, oraz że zwalczanie takich nadużyć przez wprowadzenie dodatkowej weryfikacji może skutkować dodatkowymi obciążeniami administracyjnymi dla uczciwych przedsiębiorstw handlowych; apeluje w związku z tym o ostrożność i rozwagę przed wprowadzeniem systemu odwrotnego obciążenia; zwraca jednak uwagę, że zastosowanie progu w celu ograniczenia ryzyka nieopodatkowanej konsumpcji końcowej jest pomocne w zwalczaniu oszustw oraz uznaje za rozsądny zaproponowany przez Radę limit w wysokości 5 000 EUR;

Projekt pilotażowy

21. zachowując sceptycyzm i krytyczne podejście, zauważa, że projekt pilotażowy może pomóc państwom członkowskim lepiej zrozumieć ryzyko, które wiąże się z mechanizmem odwrotnego obciążenia, oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do określenia stosownych gwarancji wykluczających narażenie uczestniczącego państwa członkowskiego oraz innych państw członkowskich na poważne ryzyko podczas prowadzenia projektu pilotażowego;

Opodatkowanie dostaw wewnątrzspółnotowych

22. uważa, że najlepszym sposobem rozwiązania problemu nadużyć związanych z VAT w przypadku dostaw transgranicznych jest wprowadzenie systemu, w którym zwolnienia dostaw wewnątrzspółnotowych od VAT zostaną zastąpione stawką podatku w wysokości 15 %; zwraca uwagę, że dla funkcjonowania tego systemu lepszym rozwiązaniem byłoby znaczące ograniczenie różnorodności i złożoności obniżonych stawek, co zminimalizowałoby obciążenia administracyjne zarówno dla przedsiębiorstw, jak i organów podatkowych; zauważa, że należy poddać starannej analizie przypadki zmniejszania stawek podatku VAT sprzed 1992 r. i ocenić, czy ich utrzymanie uzasadniają względy gospodarcze;

23. uznaje, że z uwagi na zróżnicowane stawki VAT opodatkowanie dostaw wewnątrzspółnotowych wymagałoby płatności rozliczeniowych między państwami członkowskimi; uważa, że takie płatności rozliczeniowe powinny być dokonywane za pośrednictwem izby rozrachunkowej, która ułatwiałaby przekazywanie dochodów między państwami członkowskimi; podkreśla, że działanie izby rozrachunkowej jest technicznie realne;

24. uważa, że zdecentralizowany system działania izby rozrachunkowej może być bardziej odpowiedni i mógłby zostać szybciej utworzony, ponieważ umożliwiłaby państwom członkowskim dwustronne uzgadnianie istotnych szczegółów z uwzględnieniem poszczególnych bilansów handlowych, podobieństw funkcjonowania systemu VAT i ich mechanizmów kontroli oraz pozwalałaby na budowanie wzajemnego zaufania;

25. podkreśla, że za pobieranie VAT od dostawcy powinna odpowiadać administracja podatkowa państwa członkowskiego dostawy, która następnie za pośrednictwem izby rozrachunkowej przekazywałaby podatek administracji podatkowej, na której terytorium nastąpiło nabycie wewnątrzspółnotowe; uznaje, że konieczne jest budowanie wzajemnego zaufania między administracjami podatkowymi;

Wtorek, 2 września 2008 r.

Współpraca administracyjna i wzajemna pomoc w dziedzinie VAT, podatku akcyzowego i podatków bezpośrednich

26. podkreśla, że państwa członkowskie nie mogą zwalzczać nadużyć podatkowych o wymiarze transgranicznym samodzielnie; uważa, że wymiana informacji i współpraca między państwami członkowskimi i z Komisją była — zarówno w kategoriach merytorycznych, jak i pod względem szybkości — niewystarczająca do skutecznego zwalczania nadużyć podatkowych; uważa, że bezpośrednie kontakty między lokalnymi lub krajowymi urzędami ds. zwalczania nadużyć finansowych nie zostały dostatecznie rozwinięte ani nie są w wystarczającym stopniu wykorzystywane w praktyce, co powoduje nieefektywność, niedostateczne wykorzystanie uzgodnień w zakresie współpracy administracyjnej oraz opóźnienia w przekazywaniu informacji;

27. nalega, żeby w celu ochrony wpływów z podatków we wszystkich państwach członkowskich w ramach rynku wewnętrznego, państwa członkowskie przyjęły porównywalne środki wobec sprawców nadużyć, niezależnie od tego, gdzie występują straty we wpływach; wzywa Komisję, żeby zaproponowała ewentualne mechanizmy na rzecz wsparcia takiej współpracy między państwami członkowskimi;

28. z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji dotyczące zmiany dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ i rozporządzenia Rady (WE) nr 1798/2003 z dnia 7 października 2003 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej ⁽²⁾ w celu przyspieszenia gromadzenia i wymiany informacji dotyczących transakcji wewnątrzwspólnotowych począwszy od roku 2010; uznaje, że proponowane przepisy przewidujące jednomiesięczny termin do składania informacji spowodują dodatkowe obciążenia administracyjne dla przedsiębiorstw, które prowadzą wyłącznie działalność usługową i obecnie nie podlegają tym przepisom, lecz przyjmuje do wiadomości, że jest to konieczne, biorąc pod uwagę możliwość oszustw karuzelowych w przypadku niektórych usług;

29. nalega na Radę, żeby szybko przyjęła proponowane środki i zwraca się do Komisji, żeby przedstawiła kolejne wnioski w sprawie automatycznego dostępu wszystkich pozostałych państw członkowskich do niektórych niesensywnych danych znajdujących się w posiadaniu państw członkowskich, dotyczących osób podlegających ich opodatkowaniu (sektor biznesu, niektóre dane dotyczące obrotu itp.), oraz w sprawie harmonizacji procedury rejestracji i wykreślenia z rejestru osób podlegających VAT, żeby zapewnić szybkie wykrycie i wykreślenie z rejestru podatników dokonujących oszustw; podkreśla, że państwa członkowskie muszą ponosić odpowiedzialność za uaktualnianie swoich danych, w szczególności w odniesieniu do wykreślenia z rejestru i wykrywania fałszywej rejestracji;

30. przypomina, że raje podatkowe mogą stanowić przeszkodę dla wdrożenia strategii lizbońskiej, jeżeli będą wywierać nadmierną presję na obniżanie stawek podatkowych oraz wpływów z podatków w ogólności;

31. podkreśla również, że w okresie dyscypliny budżetowej jakiegokolwiek osłabienie bazy podatkowej zagrozi zdolności państw członkowskich do zastosowania się do zreformowanego paktu na rzecz stabilności i wzrostu;

32. podkreśla, że likwidacja rajów podatkowych wymaga między innymi trzykierunkowej strategii: rozwiązania problemu uchylania się od płacenia podatków, poszerzenia zakresu dyrektywy Rady 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie odsetek ⁽³⁾ oraz domagania się, żeby OECD za pośrednictwem swoich członków nakładała sankcje na raje podatkowe, które odmawiają współpracy;

Uchylanie się od płacenia podatków

33. ubolewa nad faktem, że państwa członkowskie za pomocą coraz to nowych zastrzeżeń i taktyki zwlekania utrudniają reformę dyrektywy 2003/48/WE i zachęca Komisję, żeby niezwłocznie przedstawiała swoje wnioski, nie zważając na przeciwności;

34. podkreśla, że reforma dyrektywy 2003/48/WE powinna zaradzić różnym lukom i brakom tej dyrektywy, które utrudniają wykrycie przypadków unikania podatków i wykrycie oszustw podatkowych;

35. w odniesieniu do reformy dyrektywy 2003/48/WE wzywa Komisję, żeby przeanalizowała możliwości reformy, m.in. poszerzenie zakresu dyrektywy, w odniesieniu do rodzajów podmiotów prawnych oraz źródeł dochodów finansowych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 264 z 15.10.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 157 z 26.6.2003, s. 38.

Wtorek, 2 września 2008 r.

36. wzywa Unię Europejską, żeby utrzymała w swoim programie politycznym likwidację rajów podatkowych na szczeblu światowym z uwagi na ich szkodliwe skutki na wpływy podatkowe poszczególnych państw członkowskich; zachęca Radę i Komisję do wykorzystania potęgi handlowej UE przy prowadzeniu negocjacji w sprawie umów o handlu i współpracy z rządami rajów podatkowych, aby przekonać je do zniesienia przepisów podatkowych i wyeliminowania praktyk, które sprzyjają uchylaniu się od płacenia podatków i oszustwom podatkowym; z zadowoleniem przyjmuje jako pierwszy krok w tym kierunku zalecenia Rady z dnia 14 maja 2008 r. o zamieszczaniu w umowach handlowych klauzuli o dobrych rządach w sprawach podatkowych; nalega na Komisję, żeby od zaraz proponowała taką klauzulę w negocjacjach dotyczących umów handlowych;

*
* *
*

37. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi państw członkowskich.

Ogłoszenie 2011 roku Europejskim Rokiem Wolontariatu

P6_TA(2008)0389

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie ogłoszenia 2011 roku Europejskim Rokiem Wolontariatu

(2009/C 295 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie wkładu wolontariatu w kształtowanie spójności gospodarczej i społecznej ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady oraz przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie realizacji wspólnych celów dotyczących działań młodzieży w ramach wolontariatu ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 116 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że działalnością wolontariacką zajmuje się ponad 100 mln Europejczyków w różnym wieku, różnej narodowości oraz różnego wyznania,
- B. mając na uwadze, że badanie Eurobarometru opublikowane w lutym 2007 r. wykazało, że 3 na 10 Europejczyków utrzymuje, iż aktywnie angażuje się w wolontariat, a blisko 80 % respondentów uważa, że działalność wolontariacka stanowi ważny element demokratycznego życia w Europie ⁽³⁾,
- C. mając na uwadze, że sektor wolontariatu generuje szacunkowo 5 % produktu krajowego brutto gospodarek państw członkowskich oraz zapoczątkowuje innowacyjne działania w celu rozpoznania i wyrażenia pojawiających się potrzeb społecznych, a także zareagowania na nie,
- D. mając na uwadze, że podmioty reprezentujące tysiące organizacji zrzeszających miliony wolontariuszy, takie jak: Europejskie Centrum Wolontariatu, Europejskie Forum Młodzieży, Stowarzyszenie Organizacji Wolontariackich, Światowa Organizacja Ruchu Skautowego, Biuro UE Czerwonego Krzyża, volonteurope, Europejską Platforma Starszych Ludzi (AGE), Solidar, Caritas Europa, ENGAGE, Johanniter International, Europejska Organizacja Pozarządowa ds. Sportu i inne, wezwały instytucje Unii Europejskiej do ogłoszenia 2011 r. Europejskim Rokiem Wolontariatu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0131.

⁽²⁾ Dz.U. C 241 z 20.9.2008, s. 1.

⁽³⁾ „European Social Reality”, Special Eurobarometer 273, Wave 66.3.

Wtorek, 2 września 2008 r.

1. wzywa Komisję do ogłoszenia 2011 roku Europejskim Rokiem Wolontariatu przy wsparciu wszystkich instytucji UE;
2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy Komisji i Radzie.

Lista sygnatariuszy

Adamos Adamou, Gabriele Albertini, Jim Allister, Alexander Alvaro, Jan Andersson, Georgs Andrejevs, Alfonso Andria, Laima Liucija Andrikiene, Emmanouil Angelakas, Roberta Angelilli, Stavros Arnautakis, Francisco Assis, Elspeth Attwooll, Marie-Hélène Aubert, Margrete Auken, Liam Aylward, Mariela Velichkova Baeva, Enrique Barón Crespo, Alessandro Battilocchio, Katerina Batzeli, Edit Bauer, Jean Marie Beaupuy, Zsolt László Becsey, Angelika Beer, Ivo Belet, Jean-Luc Bennaïmias, Rolf Berend, Pervenche Berès, Sergio Berlato, Giovanni Berlinguer, Thijs Berman, Adam Bielan, Guy Bono, Josep Borrell Fontelles, Victor Boținaru, Catherine Boursier, Bernadette Bourzai, John Bowis, Sharon Bowles, Emine Bozkurt, Iles Braghetto, Mihael Brejc, Frieda Brepoels, André Brie, Elmar Brok, Danute Budreikaite, Kathalijne Maria Buitenweg, Ieke van den Burg, Colm Burke, Philip Bushill-Matthews, Cristian Silviu Bușoi, Simon Busuttil, Jerzy Buzek, Martin Callanan, Mogens Camre, Luis Manuel Capoulas Santos, Marie-Arlette Carlotti, Giorgio Carollo, Paulo Casaca, Michael Cashman, Carlo Casini, Françoise Castex, Giuseppe Castiglione, Pilar del Castillo Vera, Jorgo Chatzimarkakis, Zdzisław Kazimierz Chmielewski, Ole Christensen, Sylwester Chruszcz, Philip Claeys, Luigi Cocilovo, Carlos Coelho, Richard Corbett, Giovanna Corda, Titus Corlăean, Jean Louis Cottigny, Michael Cramer, Corina Crețu, Gabriela Crețu, Brian Crowley, Marek Aleksander Czarnecki, Ryszard Czarnecki, Daniel Daianu, Dragoș Florin David, Chris Davies, Bairbre de Brún, Jean-Luc Dehaene, Panayiotis Demetriou, Gérard Deprez, Proinsias De Rossa, Marielle De Sarnez, Marie-Hélène Descamps, Harlem Désir, Albert Deß, Mia De Vits, Jolanta Dickute, Koenraad Dillen, Giorgos Dimitrakopoulos, Alexandra Dobolyi, Beniamino Donnici, Den Dover, Avril Doyle, Mojca Drčar Murko, Petr Duchon, Andrew Duff, Árpád Duka-Zólyomi, Constantin Dumitriu, Michl Ebner, Lena Ek, Saïd El Khadraoui, James Elles, Maria da Assunção Esteves, Edite Estrela, Harald Ettl, Jill Evans, Robert Evans, Göran Färm, Richard Falbr, Markus Ferber, Emanuel Jardim Fernandes, Francesco Ferrari, Elisa Ferreira, Ilda Figueiredo, Petru Filip, Hélène Flautre, Alessandro Foglietta, Hanna Foltyn-Kubicka, Glyn Ford, Janelly Fourtou, Armando França, Duarte Freitas, Ingo Friedrich, Urszula Gacek, Michael Gahler, Milan Gala, Gerardo Galeote, Vicente Miguel Garcés Ramón, Eugenijus Gentvilas, Georgios Georgiou, Bronisław Geremek, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Adam Gierek, Maciej Marian Giertych, Neena Gill, Ioannis Gklavakis, Bogdan Golik, Ana Maria Gomes, Donata Gottardi, Genowefa Grabowska, Dariusz Maciej Grabowski, Vasco Graça Moura, Nathalie Griesbeck, Lissy Gröner, Elly de Groen-Kouwenhoven, Mathieu Grosch, Lilli Gruber, Ignasi Guardans Cambó, Ambroise Guellec, Pedro Guerreiro, Umberto Guidoni, Zita Gurmai, Fiona Hall, David Hammerstein, Malgorzata Handzlik, Gábor Harangozó, Malcolm Harbour, Marian Harkin, Rebecca Harms, Joel Hasse Ferreira, Satu Hassi, Anna Hedh, Jeanine Hennis-Plasschaert, Esther Herranz García, Jim Higgins, Jens Holm, Milan Horáček, Richard Howitt, Ján Hudacký, Stephen Hughes, Alain Hutchinson, Filiz Hakaeva Hyusmenova, Monica Maria Iacob-Ridzi, Sophia in 't Veld, Mikel Irujo Amezaga, Ville Itälä, Lily Jacobs, Anneli Jäätteenmäki, Stanisław Jalowiecki, Mieczysław Edmund Janowski, Lívia Járóka, Elisabeth Jeggle, Rumiana Jeleva, Anne E. Jensen, Romana Jordan Cizelj, Jelko Kacin, Filip Kaczmarek, Gisela Kallenbach, Othmar Karas, Sajjad Karim, Ioannis Kasoulides, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Piia-Noora Kauppi, Tunne Kelam, Glenys Kinnock, Evgeni Kirilov, Ewa Klamt, Wolf Klinz, Dieter-Lebrecht Koch, Silvana Koch-Mehrin, Eija-Riitta Korhola, Miloš Koterec, Holger Krahmer, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Girts Valdis Kristovskis, Urszula Krupa, Wiesław Stefan Kuc, Jan Jerzy Kulakowski, Sepp Kussstatscher, Zbigniew Krzysztof Kuzmiuk, Joost Lagendijk, Jean Lambert, Alexander Graf Lambsdorff, Vytautas Landsbergis, Esther De Lange, Anne Laperrouze, Romano Maria La Russa, Vincenzo Lavarra, Henrik Lax, Johannes Lebech, Bernard Lehideux, Lasse Lehtinen, Jörg Leichtfried, Jo Leinen, Katalin Lévai, Janusz Lewandowski, Bogusław Liberadzki, Marcin Libicki, Eva Lichtenberger, Alain Lipietz, Pia Elda Locatelli, Andrea Losco, Caroline Lucas, Sarah Ludford, Astrid Lulling, Elizabeth Lynne, Linda McAvan, Arlene McCarthy, Mary Lou McDonald, Mairead McGuinness, Edward McMillan-Scott, Jamila Madeira, Eugenijus Maldeikis, Toine Manders, Ramona Nicole Manescu, Vladimír Manka, Thomas Mann, Marian-Jean Marinescu, Catuscia Marini, Sérgio Marques, Maria Martens, David Martin, Jean-Claude Martinez, Miguel Ángel Martínez Martínez, Jan Tadeusz Masiel, Antonio Masip Hidalgo, Marios Matsakis, Yiannakis Matsis, Maria Matsouka, Manolis Mavrommatis, Hans-Peter Mayer, Erik Meijer, Íñigo Méndez de Vigo, Emilio Menéndez del Valle, Marianne Mikko, Miroslav Mikošášík, Gay Mitchell, Nickolay Mladenov, Claude Moraes, Eluned Morgan, Luisa Morgantini, Elisabeth Morin, Roberto Musacchio, Cristiana Muscardini, Joseph Muscat, Sebastiano (Nello) Musumeci, Riitta Myller, Pasqualina Napolitano, Michael Henry Nattrass, Robert Navarro, Catalin-Ioan Nechifor, Bill Newton Dunn, Annemie Neyts-Uyttebroeck, James Nicholson, Angelika Niebler, Lambert van Nistelrooij, Ljudmila Novak, Vural Öger, Jan Olbrycht, Seán Ó Neachtain, Gérard Onesta, Janusz Onyszkiewicz, Ria Oomen-Ruijten, Dumitru Oprea, Miroslav Ouzký, Siiri Oviir, Doris Pack, Maria Grazia Pagano, Borut Pahor, Justas Vincas Paleckis, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Marco Pannella, Pier Antonio Panzeri, Dimitrios Papadimoulis, Georgios Papastamkos, Neil Parish, Aldo Patriciello, Vincent Peillon, Alojz Peterle, Maria Petre, Markus Pieper, Sirpa Pietikäinen, João de Deus Pinheiro, József

Wtorek, 2 września 2008 r.

Pinior, Mirosław Mariusz Piotrowski, Umberto Pirilli, Hubert Pirker, Paweł Bartłomiej Piskorski, Lapo Pistelli, Gianni Pittella, Zita Pleštinšková, Anni Podimata, Zdzisław Zbigniew Podkański, Samuli Pohjamo, Lydie Polfer, Mihaela Popa, Nicolae Vlad Popa, Miguel Portas, Vittorio Prodi, John Purvis, Luís Queiró, Reinhard Rack, Alexander Radwan, Bilyana Ilieva Raeva, Poul Nyrup Rasmussen, Karin Resetarits, José Ribeiro e Castro, Marco Rizzo, Bogusław Rogalski, Zuzana Roithová, Raúl Romeva i Rueda, Dariusz Rosati, Wojciech Roszkowski, Libor Rouček, Paul Rübig, Heide Rühle, Leopold Józef Rutowicz, Eoin Ryan, Aloyzas Sakalas, Katrin Saks, Antolín Sánchez Presedo, Manuel António dos Santos, Sebastiano Sanzarello, Amalia Sartori, Jacek Saryusz-Wolski, Toomas Savi, Luciana Sbarbati, Christel Schaldemose, Pierre Schapira, Agnes Schierhuber, Margaritis Schinas, Frithjof Schmidt, Olle Schmidt, Pál Schmitt, Elisabeth Schroedter, Inger Segelström, Esko Seppänen, Czesław Adam Siekierski, José Albino Silva Peneda, Brian Simpson, Kathy Sinnott, Marek Siwiec, Nina Škottová, Alyn Smith, Csaba Sógor, Bogusław Sonik, María Sornosa Martínez, Sérgio Sousa Pinto, Jean Spautz, Bart Staes, Grazyna Staniszevska, Margarita Starkeviciute, Dirk Sterckx, Struan Stevenson, Catherine Stihler, Ulrich Stockmann, Dimitar Stoyanov, Robert Sturdy, Margie Sudre, David Sumberg, László Surján, Eva-Britt Svensson, József Szájer, István Szent-Iványi, Konrad Szymanski, Hannu Takkula, Charles Tannock, Andres Tarand, Salvatore Tatarella, Britta Thomsen, Marianne Thyssen, Silvia-Adriana Țicău, Gary Titley, Patrizia Toia, László Tokés, Ewa Tomaszewska, Witold Tomczak, Jacques Toubon, Antonios Trakatellis, Kyriacos Triantaphyllides, Claude Turmes, Evangelia Tzampazi, Feleknas Uca, Vladimir Urutchev, Inese Vaidere, Nikolaos Vakalis, Frank Vanhecke, Johan Van Hecke, Anne Van Lancker, Ioannis Varvitsiotis, Armando Veneto, Donato Tommaso Veraldi, Bernadette Vergnaud, Cornelis Visser, Oldrich Vlasák, Diana Wallis, Graham Watson, Henri Weber, Manfred Weber, Anja Weisgerber, Åsa Westlund, Anders Wijkman, Glenis Willmott, Iuliu Winkler, Janusz Wojciechowski, Anna Záborská, Zbigniew Zaleski, Mauro Zani, Andrzej Tomasz Zapalowski, Stefano Zappalà, Tomáš Zatloukal, Tatjana Ždanoka, Gabriele Zimmer, Marian Złotea, Jaroslav Zverina, Tadeusz Zwiefka

Zwracanie w polityce UE większej uwagi na upodmiotowanie młodzieży

P6_TA(2008)0390

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie zwracania w polityce UE większej uwagi na upodmiotowanie młodzieży

(2009/C 295 E/06)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 116 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że Komisja w białej księdze pt. „Nowy impuls dla europejskiej młodzieży” (COM(2001)0681), która była przedmiotem rezolucji Parlamentu z dnia 14 maja 2002 r.⁽¹⁾, postawiła sobie za cel zwracanie w innych dziedzinach polityki większej uwagi na młodych ludzi, zwłaszcza w polityce edukacji i kształcenia ustawicznego, zatrudnienia, integracji społecznej, zdrowia, niezależności młodzieży, mobilności, praw podstawowych i niedyskryminacji,
- B. mając na uwadze, że Rada Europejska na posiedzeniu w dniu 22 i 23 marca 2005 r. przyjęła „Europejski pakt na rzecz młodzieży” jako jedno z narzędzi realizacji celów lizbońskich, a w marcu 2008 r. ponownie zadeklarowała swoje zaangażowanie, kładąc nacisk na konieczność inwestowania w młodzież zarówno dziś, jak i w przyszłości,
- C. mając na uwadze, że w komunikacie Komisji z dnia 5 września 2007 r. zatytułowanym „Działania na rzecz pełnego udziału młodych ludzi w edukacji, zatrudnieniu i społeczeństwie” (COM(2007)0498) odzwierciedlono potrzebę włączania spraw młodzieży do głównego nurtu polityki,
- D. mając na uwadze przyjęcie swoich rezolucji z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie ram prawnych dotyczących środków służących pogodzeniu życia rodzinnego i okresu studiów młodych kobiet w Unii Europejskiej⁽²⁾ oraz z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie demograficznej przyszłości Europy⁽³⁾, w których podkreślił potrzebę poświęcenia większej uwagi młodzieży,

⁽¹⁾ Dz.U. C 180 E z 31.7.2003, s. 145.

⁽²⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 112.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0066.

Wtorek, 2 września 2008 r.

1. wzywa Komisję, by przygotowując wnioski legislacyjne, zwłaszcza w dziedzinach polityki, o których mowa w punkcie A, rozważała i uwzględniała kwestie dotyczące wpływu na młodzież, a także wyniki zorganizowanego dialogu z organizacjami młodzieżowymi;
2. wzywa państwa członkowskie do skupienia się na młodzieży przy wdrażaniu krajowych programów reform lizbońskich i do uwzględniania młodzieży w odpowiednich dziedzinach polityki;
3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy Radzie, Komisji i Europejskiemu Forum Młodzieży.

Lista sygnatariuszy

Adamos Adamou, Vincenzo Aita, Gabriele Albertini, Alexander Alvaro, Jan Andersson, Georgs Andrejevs, Alfonso Andria, Laima Liucija Andrikiene, Emmanouil Angelakas, Roberta Angelilli, Kader Arif, Stavros Arnautakis, Francisco Assis, John Attard-Montalto, Elspeth Attwooll, Jean-Pierre Audy, Margrete Auken, Liam Aylward, Pilar Ayuso, Peter Baco, Maria Badía i Cutchet, Mariela Velichkova Baeva, Enrique Barón Crespo, Alessandro Battilocchio, Katerina Batzeli, Jean Marie Beaupuy, Zsolt László Becsey, Ivo Belet, Jean-Luc Bennahmias, Monika Benová, Giovanni Berlinguer, Thijs Berman, Šarunas Birutis, Sebastian Valentin Bodu, Herbert Bösch, Guy Bono, Victor Boștinaru, Bernadette Bourzai, John Bowis, Sharon Bowles, Emine Bozkurt, Iles Braghetto, Mihael Brejc, Frieda Brepoels, Jan Brezina, André Brie, Danute Budreikaite, Kathalijne Maria Buitenweg, Wolfgang Bulfon, Udo Bullmann, Ieke van den Burg, Colm Burke, Niels Busk, Cristian Silviu Bușoi, Philippe Busquin, Simon Busuttil, Jerzy Buzek, Luis Manuel Capoulas Santos, David Casa, Paulo Casaca, Michael Cashman, Carlo Casini, Giuseppe Castiglione, Jean-Marie Cavada, Alejandro Cercas, Ole Christensen, Luigi Cocilovo, Carlos Coelho, Daniel Cohn-Bendit, Richard Corbett, Dorette Corbey, Giovanna Corda, Titus Corlăean, Thierry Cornillet, Jean Louis Cottigny, Michael Cramer, Jan Cremers, Gabriela Crețu, Brian Crowley, Magor Imre Csibi, Marek Aleksander Czarnecki, Daniel Daianu, Joseph Daul, Dragoș Florin David, Chris Davies, Antonio De Blasio, Bairbre de Brún, Arunas Degutis, Jean-Luc Dehaene, Panayiotis Demetriou, Marie-Hélène Descamps, Albert Deß, Christine De Veyrac, Mia De Vits, Jolanta Dickute, Alexandra Dobolyi, Beniamino Donnici, Bert Doorn, Brigitte Douay, Avril Doyle, Mojca Drčar Murko, Petr Duchon, Bárbara Dührkop Dührkop, Árpád Duka-Zólyomi, Constantin Dumitriu, Michl Ebner, Lena Ek, Saïd El Khadraoui, Maria da Assunção Esteves, Edite Estrela, Harald Ettl, Jill Evans, Göran Färm, Richard Falbr, Carlo Fatuzzo, Claudio Fava, Emanuel Jardim Fernandes, Francesco Ferrari, Elisa Ferreira, Ilda Figueiredo, Petru Filip, Vera Flasarová, Alessandro Foglietta, Hanna Foltyn-Kubicka, Nicole Fontaine, Glyn Ford, Brigitte Fouré, Janelly Fourtou, Juan Fraile Cantón, Armando França, Monica Frassoni, Duarte Freitas, Milan Gala, Vicente Miguel Garcés Ramón, Iratxe García Pérez, Patrick Gaubert, Jean-Paul Gauzès, Eugenijus Gentvilas, Georgios Georgiou, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Claire Gibault, Ioannis Gkklavakis, Ana Maria Gomes, Donata Gottardi, Vasco Graça Moura, Martí Grau i Segú, Louis Grech, Nathalie Griesbeck, Lissy Gröner, Elly de Groen-Kouwenhoven, Matthias Groote, Mathieu Grosch, Françoise Grossetête, Lilli Gruber, Ignasi Guardans Cambó, Ambroise Guellec, Pedro Guerreiro, Zita Gurmai, Cristina Gutiérrez-Cortines, Fiona Hall, David Hammerstein, Benoît Hamon, Małgorzata Handzlik, Marian Harkin, Rebecca Harms, Joel Hasse Ferreira, Satu Hassi, Anna Hedh, Gyula Hegyi, Jeanine Hennis-Plasschaert, Jim Higgins, Jens Holm, Mary Honeyball, Milan Horáček, Stephen Hughes, Alain Hutchinson, Filiz Hakaeva Hyusmenova, Sophia in 't Veld, Ville Itälä, Carlos José Iturgaiz Angulo, Lily Jacobs, Anneli Jäätteenmäki, Mieczysław Edmund Janowski, Anne E. Jensen, Dan Jørgensen, Pierre Jonckheer, Romana Jordan Cizelj, Jelko Kacin, Filip Kaczmarek, Gisela Kallenbach, Othmar Karas, Ioannis Kasoulides, Piia-Noora Kauppi, Metin Kazak, Tunne Kelam, Glenys Kinnock, Ewa Klamt, Dieter-Lebrecht Koch, Silvana Koch-Mehrin, Jaromír Kohlíček, Maria Eleni Koppa, Miloš Koterec, Sergej Kozlík, Guntars Krasts, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Girts Valdis Kristovskis, Wiesław Stefan Kuc, Jan Jerzy Kulakowski, Sepp Kusstatscher, Zbigniew Krzysztof Kuzmiuk, Joost Lagendijk, André Laignel, Alain Lamassoure, Jean Lambert, Vytautas Landsbergis, Esther De Lange, Anne Laperrouze, Henrik Lax, Johannes Lebeck, Stéphane Le Foll, Roselyne Lefrançois, Bernard Lehideux, Lasse Lehtinen, Jörg Leichtfried, Jo Leinen, Marcin Libicki, Eva Lichtenberger, Marie-Noëlle Lienemann, Alain Lipietz, Pia Elda Locatelli, Caroline Lucas, Sarah Ludford, Florencio Luque Aguilar, Elizabeth Lynne, Marusya Ivanova Lyubcheva, Jules Maaten, Linda McAvan, Arlene McCarthy, Mary Lou McDonald, Mairead McGuinness, Edward McMillan-Scott, Jamila Madeira, Ramona Nicole Manescu, Vladimír Manka, Mario Mantovani, Catuscia Marini, Helmuth Markov, Sérgio Marques, Maria Martins, David Martin, Miguel Ángel Martínez Martínez, Jan Tadeusz Masiel, Marios Matsakis, Yiannakis Matsis, Manolis Mavrommatis, Manuel Medina Ortega, Erik Meijer, Íñigo Méndez de Vigo, Emilio Menéndez del Valle, Marianne Mikko, Miroslav Mikolášik, Claude Moraes, Javier Moreno Sánchez, Luisa Morgantini, Elisabeth Morin, Roberto Musacchio, Joseph Muscat, Sebastiano (Nello) Musumeci, Riitta Myller, Pasqualina Napoletano, Robert Navarro, Catalin-Ioan Nechifor, Catherine Neris, Angelika Niebler, Ljudmila Novak, Raimon Obiols i Germà, Vural Öger, Jan Olbrycht, Seán Ó Neachtain, Gérard Onesta, Dumitru Oprea, Josu Ortuondo Larrea, Siiri Oviir, Borut Pahor, Justas Vincas Paleckis, Marie

Wtorek, 2 września 2008 r.

Panayotopoulos-Cassiotou, Vladko Todorov Panayotov, Pier Antonio Panzeri, Dimitrios Papadimoulis, Atanas Paparizov, Georgios Papastamkos, Neil Parish, Ioan Mircea Pașcu, Aldo Patriciello, Vincent Peillon, Maria Petre, Sirpa Pietikäinen, Rihards Pīks, João de Deus Pinheiro, Józef Pinior, Umberto Pirilli, Hubert Pirker, Paweł Bartłomiej Piskorski, Gianni Pittella, Francisca Pleguezuelos Aguilar, Zita Pleštinská, Anni Podimata, Samuli Pohjamo, Bernard Poignant, José Javier Pomés Ruiz, Mihaela Popa, Nicolae Vlad Popa, Miguel Portas, Christa Prets, Pierre Pribetich, Vittorio Prodi, John Purvis, Luís Queiró, Reinhard Rack, Bilyana Ilieva Raeva, Miloslav Ransdorf, Poul Nyrup Rasmussen, Karin Resetarits, José Ribeiro e Castro, Teresa Riera Madurell, Frédérique Ries, Karin Riis-Jørgensen, Maria Robsahm, Bogusław Rogalski, Zuzana Roithová, Raúl Romeva i Rueda, Dagmar Roth-Behrendt, Libor Rouček, Paul Rübiger, Heide Rühle, Leopold Józef Rutowicz, Eoin Ryan, Tokia Saifi, Aloyzas Sakalas, Katrin Saks, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Antolín Sánchez Presedo, Manuel António dos Santos, Sebastiano Sanzarello, Salvador Domingo Sanz Palacio, Amalia Sartori, Gilles Savary, Toomas Savi, Luciana Sbarbati, Christel Schaldemose, Agnes Schierhuber, Carl Schlyter, Frithjof Schmidt, Pál Schmitt, Elisabeth Schroedter, Inger Segelström, Adrian Severin, José Albino Silva Peneda, Brian Simpson, Csaba Sógor, Søren Bo Søndergaard, Bogusław Sonik, María Sornosa Martínez, Sérgio Sousa Pinto, Jean Spautz, Bart Staes, Grazyna Staniszevska, Gabriele Stauner, Petya Stavreva, Dirk Sterckx, Catherine Stihler, Ulrich Stockmann, Theodor Dumitru Stoiljan, Dimitar Stoyanov, Daniel Stroj, Margie Sudre, Eva-Britt Svensson, Hannes Swoboda, József Szájer, István Szent-Iványi, Csaba Sándor Tabajdi, Antonio Tajani, Hannu Takkula, Andres Tarand, Britta Thomsen, Marianne Thyssen, Silvia-Adriana Ţicău, Gary Titley, Patrizia Toia, László Tokés, Ewa Tomaszewska, Witold Tomczak, Jacques Toubon, Antonios Trakatellis, Catherine Trautmann, Kyriacos Triantaphyllides, Claude Turmes, Evangelia Tzampazi, Feleknas Uca, Vladimir Urutchev, Nikolaos Vakalis, Johan Van Hecke, Anne Van Lancker, Ioannis Varvitsiotis, Donato Tommaso Veraldi, Bernadette Vergnaud, Alejo Vidal-Quadras, Kristian Vigenin, Oldrich Vlasák, Dominique Vlasto, Johannes Voggenhuber, Sahra Wagenknecht, Graham Watson, Henri Weber, Renate Weber, Åsa Westlund, Jan Marinus Wiersma, Anders Wijkman, Glenis Willmott, Iuliu Winkler, Janusz Wojciechowski, Corien Wortmann-Kool, Francis Wurtz, Luis Yáñez-Barnuevo García, Anna Záborská, Zbigniew Zaleski, Mauro Zani, Tatjana Ždanoka, Dushana Zdravkova, Marian Złotea, Jaroslav Zverina, Tadeusz Zwiefka

Nadzwyczajna współpraca przy odnajdowaniu zaginionych dzieci

P6_TA(2008)0391

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie nadzwyczajnej współpracy przy odnajdowaniu zaginionych dzieci

(2009/C 295 E/07)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 116 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że uprowadzenie dziecka należy do najbardziej niehumanitarnych przestępstw,
- B. mając na uwadze, że liczba takich przestępstw popełnianych w Europie rośnie i może się wiązać z przewożeniem ofiar przez granice państw,
- C. mając na uwadze, że szanse na ocalenie życia uprowadzonego dziecka maleją wraz z upływem czasu,
- D. mając na uwadze brak europejskiego systemu ostrzegania o zaginięciu dziecka oraz brak lokalnych lub krajowych systemów w większości państw Unii Europejskiej,
 1. wzywa państwa członkowskie do utworzenia systemu powiadamiania o zaginionych dzieciach, którego wykorzystanie łączyłoby się z natychmiastowym przekazaniem mediom, straży granicznej i organom celnym oraz organom wymiaru sprawiedliwości:

— szczegółowych informacji na temat zaginionego dziecka wraz z fotografią, jeżeli jest dostępna,

— istotnych informacji na temat zaginięcia oraz podejrzanego sprawcy/ów,

— numeru telefonu, pod który można dzwonić aby przekazać informacje (116 000 jeżeli został uruchomiony);

Wtorek, 2 września 2008 r.

2. wzywa państwa członkowskie do zawarcia umów o współpracy ze wszystkimi państwami ościennymi zapewniających możliwość szybkiego wprowadzenia stanu pogotowia na danych terytoriach;
3. wzywa do utworzenia wspólnej organizacji zapewniającej pomoc i szkolenie organów krajowych;
4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia, wraz z nazwiskami sygnatariuszy, Radzie i Komisji.

Lista sygnatariuszy

Adamos Adamou, Vittorio Agnoletto, Vincenzo Aita, Gabriele Albertini, Jim Allister, Alexander Alvaro, Georgs Andrejevs, Emmanouil Angelakas, Roberta Angelilli, Stavros Arnaoutakis, Richard James Ashworth, Robert Atkins, John Attard-Montalto, Elspeth Attwooll, Marie-Hélène Aubert, Margrete Auken, Liam Aylward, Mariela Velichkova Baeva, Paolo Bartolozzi, Domenico Antonio Basile, Gerard Batten, Alessandro Battilocchio, Katerina Batzeli, Jean Marie Beaupuy, Christopher Beazley, Zsolt László Becsey, Ivo Belet, Irena Belohorská, Jean-Luc Bennahmias, Sergio Berlato, Thijs Berman, Slavi Binev, Sebastian Valentin Bodu, Herbert Bösch, Jens-Peter Bonde, Vito Bonsignore, Graham Booth, Mario Borghezio, Costas Botopoulos, Catherine Boursier, Bernadette Bourzai, John Bowis, Sharon Bowles, Iles Braghetto, Mihael Brejc, Frieda Brepoels, André Brie, Danute Budreikaite, Paul van Buitenen, Kathalijne Maria Buitenweg, Udo Bullmann, Ieke van den Burg, Colm Burke, Philip Bushill-Matthews, Niels Busk, Cristian Silviu Bu?oi, Philippe Busquin, Simon Busuttil, Jerzy Buzek, Milan Cabrnock, Martin Callanan, Mogens Camre, Marco Cappato, Marie-Arlette Carlotti, Giorgio Carollo, David Casa, Paulo Casaca, Michael Cashman, Carlo Casini, Giuseppe Castiglione, Giusto Catania, Jorgo Chatzimarkakis, Giles Chichester, Ole Christensen, Fabio Ciani, Derek Roland Clark, Luigi Cocilovo, Carlos Coelho, Richard Corbett, Giovanna Corda, Titus Corla?ean, Thierry Cornillet, Paolo Costa, Jean Louis Cottigny, Paul Marie Coûteaux, Michael Cramer, Gabriela Cre?u, Brian Crowley, Marek Aleksander Czarnecki, Hanne Dahl, Daniel Daianu, Chris Davies, Bairbre de Brún, Panayiotis Demetriou, Gérard Deprez, Proinsias De Rossa, Marielle De Sarnez, Marie-Hélène Descamps, Harlem Désir, Albert Deß, Nirj Deva, Christine De Veyrac, Mía De Vits, Giorgos Dimitrakopoulos, Alexandra Dobolyi, Beniamino Donnici, Bert Doorn, Brigitte Douay, Den Dover, Avril Doyle, Mojca Drcar Murko, Petr Duchon, Bárbara Dührkop Dührkop, Andrew Duff, Árpád Duka-Zólyomi, Constantin Dumitriu, Michl Ebner, Lena Ek, James Elles, Edite Estrela, Jill Evans, Jonathan Evans, Robert Evans, Nigel Farage, Markus Ferber, Emanuel Jardim Fernandes, Francesco Ferrari, Ilda Figueiredo, Petru Filip, Roberto Fiore, Vera Flasarová, Hélène Flautre, Alessandro Foglietta, Hanna Foltyn-Kubicka, Glyn Ford, Brigitte Fouré, Janelly Fournou, Milan Gala, Elisabetta Gardini, Giuseppe Gargani, Evelyne Gebhardt, Georgios Georgiou, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Maciej Marian Giertych, Neena Gill, Ioannis Gklavakis, Ana Maria Gomes, Donata Gottardi, Genowefa Grabowska, Louis Grech, Nathalie Griesbeck, Lissy Gröner, Elly de Groen-Kouwenhoven, Mathieu Grosch, Françoise Grossetête, Lilli Gruber, Ignasi Guardans Cambó, Ambroise Guellec, Pedro Guerreiro, Catherine Guy-Quint, Fiona Hall, Benoît Hamon, Małgorzata Handzlik, Gábor Harangozó, Malcolm Harbour, Marian Harkin, Joel Hasse Ferreira, Satu Hassi, Christopher Heaton-Harris, Anna Hedh, Roger Helmer, Jeanine Hennis-Plasschaert, Jim Higgins, Mary Honeyball, Richard Howitt, Ján Hudacký, Ian Hudghton, Stephen Hughes, Jana Hybášková, Filiz Hakaeva Hyusmenova, Sophia in 't Veld, Iliana Malinova Iotova, Mikel Irujo Amezaga, Marie Anne Isler Béguin, Caroline Jackson, Lily Jacobs, Anneli Jäätteenmäki, Livia Járóka, Anne E. Jensen, Romana Jordan Cizelj, Ona Juknevičienė, Jelko Kacin, Filip Kaczmarek, Syed Kamall, Sajjad Karim, Ioannis Kasoulides, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Piia-Noora Kauppi, Robert Kilroy-Silk, Glenys Kinnock, Evgeni Kirilov, Wolf Klinz, Dieter-Lebrecht Koch, Maria Eleni Koppa, Eija-Riitta Korhola, Guntars Krasts, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Girts Valdis Kristovskis, Urszula Krupa, Sepp Kusstatscher, Zbigniew Krzysztof Kuzmiuk, Joost Lagendijk, Alain Lamassoure, Jean Lambert, Alexander Graf Lambsdorff, Vytautas Landsbergis, Anne Laperrouze, Romano Maria La Russa, Vincenzo Lavarra, Henrik Lax, Johannes Lebech, Kurt Lechner, Bernard Lehideux, Klaus-Heiner Lehne, Jo Leinen, Jean-Marie Le Pen, Bogusław Liberadzki, Marcin Libicki, Pia Elda Locatelli, Andrea Losco, Caroline Lucas, Sarah Ludford, Astrid Lulling, Elizabeth Lynne, Marusya Ivanova Lyubcheva, Jules Maaten, Linda McAvan, Arlene McCarthy, Mary Lou McDonald, Mairead McGuinness, Edward McMillan-Scott, Jamila Madeira, Toine Manders, Romana Nicole Manescu, Marian-Jean Marinescu, Catuscia Marini, David Martin, Jan Tadeusz Masiel, Véronique Mathieu, Yiannakis Matsis, Mario Mauro, Manolis Mavrommatis, Erik Meijer, Marianne Mikko, Gay Mitchell, Viktória Mohácsi, Claude Moraes, Eluned Morgan, Luisa Morgantini, Philippe Morillon, Elisabeth Morin, Jan Mulder, Roberto Musacchio, Cristiana Muscardini, Joseph Muscat, Sebastiano (Nello) Musumeci, Pasqualina Napoletano, Robert Navarro, Catalin-Ioan Nechifor, Catherine Neris, Bill Newton Dunn, Annemie Neyts-Uyttebroeck, James Nicholson, null Nicholson of Winterbourne, Vural Öger, Seán Ó Neachtain, Gérard Onesta, Dumitru Oprea, Josu Ortuondo Larrea, Miroslav Ouzký, Siiri Oviir, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Pier Antonio Panzeri, Dimitrios Papadimoulis, Atanas Papanizov, Georgios Papastamkos, Neil

Wtorek, 2 września 2008 r.

Parish, Aldo Patriciello, Vincent Peillon, Maria Petre, Willi Piecyk, Rihards Pīks, João de Deus Pinheiro, Józef Pinior, Umberto Pirilli, Lapo Pistelli, Gianni Pittella, Zita Pleštinská, Rovana Plumb, Guido Podestà, Anni Podimata, Samuli Pohjamo, Lydie Polfer, José Javier Pomés Ruiz, Mihaela Popa, Pierre Pribetich, Vittorio Prodi, Jacek Protasiewicz, John Purvis, Luís Queiró, Reinhard Rack, Bilyana Ilieva Raeva, Miloslav Ransdorf, Poul Nyrup Rasmussen, Karin Resetarits, José Ribeiro e Castro, Frédérique Ries, Karin Riis-Jørgensen, Giovanni Rivera, Giovanni Robusti, Bogusław Rogalski, Zuzana Roithová, Luca Romagnoli, Dagmar Roth-Behrendt, Libor Roucek, Martine Roure, Heide Rühle, Leopold Józef Rutowicz, Eoin Ryan, Tokia Saïfi, Aloyzas Sakalas, Manuel António dos Santos, Amalia Sartori, Jacek Saryusz-Wolski, Toomas Savi, Christel Schaldemose, Margaritis Schinas, György Schöpflin, Jürgen Schröder, Inger Segelström, Adrian Severin, José Albino Silva Peneda, Brian Simpson, Kathy Sinnott, Peter Skinner, Nina Škottová, Alyn Smith, Søren Bo Søndergaard, Bogusław Sonik, Jean Spautz, Bart Staes, Grazyna Staniszevska, Margarita Starkeviciute, Dirk Sterckx, Struan Stevenson, Catherine Stihler, Dimitar Stoyanov, Daniel Stroj, Robert Sturdy, Margie Sudre, David Sumberg, Konrad Szymanski, Hannu Takkula, Charles Tannock, Andres Tarand, Salvatore Tatarella, Britta Thomsen, Silvia-Adriana ũcau, Jeffrey Titford, Gary Titley, Patrizia Toia, László Tokés, Ewa Tomaszewska, Witold Tomczak, Antonios Trakatellis, Kyriacos Triantaphyllides, Claude Turmes, Evangelia Tzampazi, Felekna Uca, Vladimir Urutchev, Inese Vaidere, Nikolaos Vakalis, Frank Vanhecke, Anne Van Lancker, Geoffrey Van Orden, Daniel Varela Suanzes-Carpegna, Ari Vatanen, Yannick Vaugrenard, Armando Veneto, Riccardo Ventre, Donato Tommaso Veraldi, Bernadette Vergnaud, Alejo Vidal-Quadras, Cornelis Visser, Oldrich Vlasák, Dominique Vlasto, Diana Wallis, Graham Watson, Manfred Weber, Renate Weber, Åsa Westlund, Anders Wijkman, Glenis Willmott, Iuliu Winkler, Janusz Wojciechowski, Corien Wortmann-Kool, Anna Záborská, Jan Zahradil, Iva Zanicchi, Stefano Zappalà, Tatjana Ždanoka, Dushana Zdravkova, Vladimír Železný, Gabriele Zimmer, Marian Złotea, Jaroslav Zverina, Tadeusz Zwiefka

Środa, 3 września 2008 r.

Sytuacja w Gruzji

P6_TA(2008)0396

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie sytuacji w Gruzji

(2009/C 295 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Gruzji, a w szczególności swoją rezolucję z dnia 26 października 2006 r. w sprawie sytuacji w Gruzji ⁽¹⁾ oraz swoje rezolucje z dnia 29 listopada 2007 r. ⁽²⁾ i 5 czerwca 2008 r. w sprawie sytuacji w Gruzji ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) ⁽⁴⁾ oraz rezolucje z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie skuteczniejszej polityki UE wobec Kaukazu Południowego ⁽⁵⁾ oraz w sprawie podejścia do polityki regionalnej w odniesieniu do Morza Czarnego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając plan działania w ramach EPS zatwierdzony wraz z Gruzją i zawierający zobowiązanie do współpracy na rzecz rozwiązywania konfliktów wewnętrznych w Gruzji,
- uwzględniając wspólne działania Rady 2008/450/WPZiB z dnia 16 czerwca 2008 r. dotyczące dalszego wkładu Unii Europejskiej w proces rozstrzygnięcia konfliktu w Gruzji/Osetii Południowej ⁽⁷⁾ oraz inne poprzednie wspólne działania Rady w tej samej sprawie,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie stosunków UE-Rosja, w szczególności rezolucję z dnia 19 czerwca 2008 r. w sprawie szczytu UE-Rosja w dniach 26-27 czerwca 2008 r. w Chanty-Mansyjsku ⁽⁸⁾,
- uwzględniając konkluzje z nadzwyczajnego posiedzenia Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 13 sierpnia 2008 r. na temat sytuacji w Gruzji,
- uwzględniając konkluzje z nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej ⁽⁹⁾, które odbyło się w Brukseli w dniu 1 września 2008 r.,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ S/RES/1781 (2007) oraz S/RES/1808 (2008), obydwie popierające integralność terytorialną Gruzji, zaś druga z nich przedłużająca mandat misji obserwacyjnej ONZ w Gruzji (UNOMIG) do dnia 15 października 2008 r.,
- uwzględniając decyzję nr 861 Stałej Rady Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) z dnia 19 sierpnia 2008 r. w sprawie zwiększenia liczby obserwatorów wojskowych w ramach misji OBWE w Gruzji,
- uwzględniając deklarację NATO ze szczytu w Bukareszcie z dnia 3 kwietnia 2008 r. oraz wyniki posiedzenia Rady Północnoatlantyckiej NATO z dnia 19 sierpnia 2008 r.,
- uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, s. 429.

⁽²⁾ Teksty przyjęte P6_TA(2007)0572.

⁽³⁾ Teksty przyjęte P6_TA(2008)0253.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte P6_TA(2007)0538.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte P6_TA(2008)0016.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte P6_TA(2008)0017.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 157 z 17.6.2008, s. 110.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte P6_TA(2008)0309.

⁽⁹⁾ Rada Unii Europejskiej, dokument 12594/08.

Środa, 3 września 2008 r.

- A. mając na uwadze, że UE nadal angażuje się we wspieranie niepodległości, suwerenności i integralności terytorialnej Gruzji w ramach uznanych przez wspólnotę międzynarodową granic,
- B. mając na uwadze, że wydawanie rosyjskich paszportów obywatelom w Osetii Południowej oraz wspieranie ruchu separatystycznego, wraz ze wzmożoną działalnością militarną separatystów wymierzoną w miejscowości zamieszkałe przez ludność gruzińską, zwiększyło napięcia w Osetii Południowej, w powiązaniu z rosyjskimi manewrami wojskowymi na szeroką skalę w pobliżu granicy Gruzji w lipcu 2007 r.,
- C. mając na uwadze, że po wielu tygodniach narastającego napięcia i utarczek między stronami oraz prowokacji separatystycznych sił z Osetii Południowej w formie ataków bombowych, śmiertelnych starć, wymiany ognia i ostrzałów, których skutkiem była śmierć wielu cywilów i jeszcze większa liczba rannych, w nocy z 7 na 8 sierpnia 2008 r. artyleria armii gruzińskiej niespodziewanie zaatakowała Cchinwali, a następnie rozpoczęła się operacja lądowa z wykorzystaniem czołgów i żołnierzy w celu odzyskania kontroli nad Osetią Południową,
- D. mając na uwadze, że po długich przygotowaniach wojennych Rosja natychmiast odpowiedziała zmasowanym kontratakiem, wysyłając czołgi i siły lądowe, dokonując szeregu bombardowań na terenie Gruzji, w tym miasta Gori, oraz blokując gruzińskie porty Morza Czarnego,
- E. mając na uwadze, że w następstwie kryzysu przesiedlono i zmuszono do opuszczenia domów około 158 tys. ludzi, którym należy teraz pomóc i ułatwić powrót; mając na uwadze, że taki powrót nie jest bezpieczny ze względu na obecność amunicji kasetowej, niewybuchów i min lądowych, a także rosyjskie ostrzeżenia i brak współpracy,
- F. mając na uwadze poważne szkody, jakie rosyjskie działania wojskowe wyrządziły gruzińskiej infrastrukturze oraz fakt, że potrzebna jest pomoc humanitarna,
- G. mając na uwadze, że badacze specjalizujący się w międzynarodowych prawach człowieka i analitycy wojskowi potwierdzili, iż oddziały rosyjskie stosowały w Gruzji amunicję kasetową, pozostawiając na obszarach dotkniętych konfliktem tysiące niewybuchów; mając na uwadze, że Gruzja także potwierdziła użycie bomb kasetowych w Osetii Południowej niedaleko tunelu Roki,
- H. mając na uwadze, że w dniu 12 sierpnia 2008 r. prezydenci Gruzji i Rosji zobowiązali się do porozumienia opartego o starania mediacyjne prowadzone przez UE i przewidującego natychmiastowe zawieszenie broni, wycofanie sił gruzińskich i rosyjskich na pozycje sprzed dnia 7 sierpnia 2008 r. oraz otwarcie międzynarodowych rozmów w sprawie szybkiego ustanowienia międzynarodowego mechanizmu w celu przygotowania pokojowego i trwałego rozwiązania konfliktu,
- I. mając na uwadze, że w dniu 19 sierpnia 2008 r. NATO zawiesiło regularne stosunki z Rosją na najwyższym szczeblu, stwierdzając, że działania wojskowe Rosji były „nieproporcjonalne” i „sprzeczne z jej rolą w zakresie utrzymywania pokoju w częściach Gruzji” oraz że dopóki oddziały rosyjskie pozostają w Gruzji, utrzymywanie „takich stosunków jak zwykle” nie może być kontynuowane,
- J. mając na uwadze, że w dniu 22 sierpnia 2008 r. Rosja wycofała czołgi, artylerię i setki żołnierzy z pozycji położonych najbardziej w głąb terytorium Gruzji, zachowuje jednak kontrolę nad dostępem do portowego miasta Poti na południe od Abchazji, a rząd rosyjski ogłosił, że wojska zostaną zatrzymane w strefie bezpieczeństwa wokół Osetii Południowej i Abchazji oraz że ustanowi się osiem punktów kontrolnych obsadzonych przez rosyjskich żołnierzy,
- K. mając na uwadze, że w dniu 25 sierpnia 2008 r. wyższa izba parlamentu rosyjskiego przyjęła rezolucję wzywającą prezydenta do uznania niepodległości separatystycznych regionów Gruzji — Abchazji i Osetii Południowej, czego następstwem w dniu 26 sierpnia 2008 r. była decyzja prezydenta Miedwiediewa o formalnym uznaniu przez Rosję obydwu regionów za niepodległe państwa,
- L. mając na uwadze, że konflikt ten ma daleko idące skutki dla stabilności i bezpieczeństwa w regionie, znacznie wykraczające poza bezpośrednie stosunki pomiędzy wszystkimi stronami konfliktu i mające potencjalny wpływ na stosunki UE-Rosja, EPS, region Morza Czarnego i dalsze regiony,

Środa, 3 września 2008 r.

- M. mając na uwadze, że UE musi utrzymać całkowitą jedność polityczną w odniesieniu do kryzysu w Gruzji i przemawiać jednym głosem, zwłaszcza w stosunkach z Rosją; mając na uwadze, że proces zmierzający do pokojowego i trwałego rozwiązania konfliktu w Gruzji i na Kaukazie będzie wymagał kompleksowego przeglądu EPS i nowego zaangażowania całego regionu, we współpracy ze wszystkimi organizacjami europejskimi i międzynarodowymi, zwłaszcza z OBWE,
- N. mając na uwadze, że w ubiegłym tygodniu rząd gruziński zerwał stosunki dyplomatyczne z Rosją, na co Federacja Rosyjska odpowiedziała tym samym,
1. jest zdania, że konfliktów na Kaukazie nie można rozwiązać za pomocą wojska, i zdecydowanie potępia wszystkich, którzy uciekli się do użycia siły i przemocy, aby zmienić sytuację w separatystycznych regionach Gruzji — Osetii Południowej i Abchazji;
 2. wzywa Rosję do poszanowania suwerenności i integralności terytorialnej Republiki Gruzji oraz nienaruszalności jej granic uznanych przez społeczność międzynarodową, a w konsekwencji zdecydowanie potępia uznanie przez Federację Rosyjską niepodległości separatystycznych gruzińskich regionów — Południowej Osetii i Abchazji — jako sprzeczne z prawem międzynarodowym;
 3. podkreśla, że wszelkie decyzje o ostatecznym statusie Południowej Osetii i Abchazji muszą być uwarunkowane zgodnością z podstawowymi zasadami prawa międzynarodowego, w tym aktem końcowym Konferencji w sprawie Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie z 1975 r. (Aktem Kończącym z Helsinek), ze szczególnym uwzględnieniem powrotu uchodźców i poszanowania ich własności, a także zagwarantowania i przestrzegania praw mniejszości;
 4. potępia niedopuszczalną i niewspółmierną reakcją zbrojną Rosji i wtargnięcie daleko w głąb terytorium Gruzji stanowiące pogwałcenie prawa międzynarodowego; podkreśla, że nie istnieje żadna uzasadniona przyczyna inwazji Rosji na Gruzję, okupowania jej części i gróźb obalenia rządu demokratycznego kraju;
 5. wyraża ubolewanie z powodu ofiar śmiertelnych i cierpienia ludzi w wyniku masowego użycia siły przez wszystkie zaangażowane w konflikt strony;
 6. wyraża głębokie zaniepokojenie wpływem min rosyjskich na społeczne i gospodarcze funkcjonowanie Gruzji, zwłaszcza w odniesieniu do wysadzenia w dniu 16 sierpnia 2008 r. mostu kolejowego w pobliżu Kaspi na głównej linii kolejowej z Tbilisi do Poti, a także wywołanej w dniu 24 sierpnia 2008 r. w pobliżu Gori eksplozji pociągu-cysterny przewożącego ropę naftową z Kazachstanu na eksport przez Poti; podkreśla, że obydwie działania stanowiły pogwałcenie zobowiązania do zawieszenia broni;
 7. podtrzymuje głębokie przekonanie co do zasady, że żadne państwo trzecie nie ma prawa weta wobec suwerennej decyzji innego kraju dotyczącej przystąpienia do dowolnej organizacji międzynarodowej lub sojuszu, ani też prawa do destabilizacji demokratycznie wybranego rządu;
 8. podkreśla, że partnerstwo między Europą a Rosją musi opierać się na przestrzeganiu podstawowych zasad współpracy europejskiej, popartym czynem, a nie tylko słowem;
 9. pochwala skuteczność i szybkość reakcji prezydencji UE na wybuch konfliktu oraz jednomyslność, którą państwa członkowskie wykazały podczas mediacji między obiema stronami, co umożliwiło podpisanie porozumienia o zawieszeniu broni; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym konkluzje z ww. nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej;
 10. stanowczo wzywa Rosję do przestrzegania wszystkich zobowiązań podjętych w ramach porozumienia o zawieszeniu broni, osiągniętego i podpisanego za sprawą wysiłków dyplomatycznych UE, poczynając od całkowitego i natychmiastowego wycofania rosyjskich oddziałów z samej Gruzji oraz zredukowania rosyjskiej obecności wojskowej w Osetii Południowej i Abchazji do jej oddziałów rozmieszczonych jako siły pokojowe w obydwu prowincjach przed wybuchem konfliktu; potępia masowe grabieże dokonywane przez rosyjskie siły inwazyjne oraz towarzyszących im najemników;
 11. żąda niezwłocznego przeprowadzenia niezależnego międzynarodowego dochodzenia w celu ustalenia faktów i lepszego wyjaśnienia niektórych zarzutów;

Środa, 3 września 2008 r.

12. wzywa Gruzję, która ratyfikowała Statut Rzymski Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK), oraz władze rosyjskie do udzielenia wsparcia Urzędowi Prokuratora MTK oraz pełnej z nim współpracy w zakresie dochodzenia w sprawie tragicznych wydarzeń i ataków na ludność cywilną, do których doszło podczas konfliktu, w celu wskazania zakresu odpowiedzialności i postawienia osób odpowiedzialnych przed obliczem wymiaru sprawiedliwości;
13. wzywa władze rosyjskie i gruzińskie do przekazywania pełnych informacji dotyczących obszarów, na których ich siły zbrojne użyły bomb kasetowych, aby umożliwić natychmiastowe rozpoczęcie operacji rozminowywania i uniknąć dalszych ofiar wśród niewinnych cywilów oraz ułatwić bezpieczny powrót osób przesiedlonych;
14. wzywa UE, NATO i ich członków, aby na podstawie wspólnego stanowiska wykorzystali wszystkie możliwości nakłonienia rządu rosyjskiego do przestrzegania prawa międzynarodowego, co jest niezbędnym warunkiem odgrywania odpowiedzialnej roli we wspólnocie międzynarodowej; przypomina Rosji, dysponującej w ONZ prawem weta, o jej odpowiedzialności w zakresie światowego ładu pokojowego;
15. wzywa Radę i Komisję do dokonania przeglądu polityki wobec Rosji, gdyby ta nie wypełniła zobowiązań porozumienia w sprawie zawieszenia broni; w związku z tym popiera decyzję Rady Europejskiej o odroczeniu negocjacji w sprawie umowy o partnerstwie i współpracy do czasu wycofania oddziałów rosyjskich na pozycje sprzed dnia 7 sierpnia 2008 r.;
16. wzywa Komisję do przedstawienia porozumień z Gruzją o ułatwieniach wizowych i readmisji o zakresie co najmniej równoważnym ich odpowiednikom w stosunkach z Rosji;
17. wzywa państwa członkowskie do przeglądu procedur wydawania wiz w celu prowadzenia działalności gospodarczej z terenu Osetii Południowej i Abchazji;
18. zdecydowanie potępia przymusowe przesiedlenie Gruzinów z Osetii Południowej i Abchazji i wzywa faktyczne władze południowoosetyjskie i abchaskie do zapewnienia wysiedlonej ludności cywilnej bezpiecznego powrotu zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym;
19. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy podjęte przez OBWE na rzecz zwiększenia liczby nieuzbrojonych obserwatorów; wzywa do dalszego wzmocnienia misji OBWE w Gruzji przy zapewnieniu jej członkom pełnej swobody przemieszczania się na terenie całego kraju i zachęca państwa członkowskie do wsparcia tych wysiłków;
20. zwraca się o solidny wkład UE w planowany międzynarodowy mechanizm na rzecz rozwiązania konfliktu; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady Europejskiej dotyczącą wysłania misji monitorującej Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (EPBiO) w celu dopełnienia misji ONZ i OBWE oraz zwrócenia się do ONZ lub OBWE o mandat dla misji pokojowej EPBiO;
21. z zadowoleniem przyjmuje czynne i nieustające wsparcie UE dla wszystkich międzynarodowych starań służących znalezieniu pokojowego i trwałego rozwiązania konfliktu, w szczególności zobowiązanie Rady do wspierania wszelkich wysiłków ONZ i OBWE oraz innych działań podejmowanych w celu rozwiązania konfliktu; przyjmuje zwłaszcza z zadowoleniem decyzję o mianowaniu specjalnego przedstawiciela UE ds. kryzysu w Gruzji;
22. z zadowoleniem przyjmuje pakiet Komisji w wysokości 6 milionów EUR przeznaczonych na szybką pomoc humanitarną dla ludności cywilnej, który należy zwiększyć o dalsze fundusze przydzielane na podstawie dokonanej w terenie oceny potrzeb; przyjmuje do wiadomości pilną potrzebę pomocy na rzecz odbudowy po zniszczeniach spowodowanych konfliktem;
23. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady o zwołaniu międzynarodowej konferencji darczyńców na rzecz odbudowy Gruzji i wzywa Radę i Komisję do zbadania wykonalności szeroko zakrojonego planu UE w zakresie udzielenia wsparcia finansowego na rzecz odbudowy dotkniętych wojną obszarów Gruzji oraz o zapewnieniu silniejszej obecności UE w kraju i w całym regionie;
24. wzywa wszystkie strony konfliktu, aby umożliwiły pełny i nieskrępowany dostęp pomocy humanitarnej do ofiar, w tym do uchodźców i przesiedleńców wewnętrznych;

Środa, 3 września 2008 r.

25. stoi na stanowisku, że nadanie bardziej międzynarodowego charakteru mechanizmom rozwiązywania konfliktów będzie korzystne dla poszukiwania rozwiązań konfliktu w Gruzji oraz pozostałych nierozwiązanych konfliktów na Południowym Kaukazie; jako kluczowy element tego procesu proponuje zwołanie przez Unię Europejską transkaukaskiej konferencji na rzecz pokoju; uważa, że podczas takiej konferencji należy omówić kwestię gwarancji międzynarodowych dotyczących pełnego przestrzegania praw cywilnych i politycznych oraz wspierania demokracji poprzez praworządność na poziomie międzynarodowym; podkreśla, że konferencja ta powinna również stanowić okazję do wysłuchania głosu grup regionu Kaukazu, które nie mają swoich przedstawicieli lub którym odbiera się głos;
26. wzywa Radę i Komisję do dalszego rozwijania EPS poprzez lepsze dostosowanie jej do potrzeb naszych wschodnich partnerów, w tym wzmocnienie zaangażowania UE w regionie Morza Czarnego, do przyjęcia propozycji Parlamentu Europejskiego dotyczącej Europejskiego Obszaru Gospodarczego Plus lub propozycji szwedzko-polskiej partnerstwa wschodniego oraz do przyspieszenia ustanowienia strefy wolnego handlu zwłaszcza w stosunku do Gruzji, Ukrainy i Republiki Mołdowy; zauważa, że liberalizacja polityki wizowej UE wobec tych krajów musi uwzględniać fakt, że Rosji przyznano w tej dziedzinie lepsze niż im warunki;
27. podkreśla wzajemne powiązanie szeregu problemów występujących w regionie Południowego Kaukazu oraz konieczność kompleksowego rozwiązania w postaci paktu stabilizacji z udziałem najważniejszych zewnętrznych podmiotów; podkreśla konieczność zacieśnienia współpracy z krajami ościennymi z regionu Morza Czarnego poprzez ustanowienie specjalnego instytucjonalnego i wielostronnego mechanizmu, takiego jak unia na rzecz Morza Czarnego, oraz zorganizowanie międzynarodowej konferencji na temat bezpieczeństwa i współpracy w regionie Południowego Kaukazu; wzywa zatem Komisję do przedstawienia specjalnego wniosku Parlamentowi i Radzie w sprawie stworzenia wielostronnych ram dla regionu Morza Czarnego, w tym Turcji i Ukrainy; uważa, że kraje ościenne, takie jak Kazachstan, powinny zostać zaangażowane w interesie stabilności i przepływu energii w całym regionie;
28. przypomina, że podczas szczytu w Bukareszcie w dniu 3 kwietnia 2008 r. NATO zgodziło się na przystąpienie Gruzji do sojuszu;
29. podkreśla znaczenie Gruzji — stanowiącej alternatywę wobec rosyjskiej drogi przesyłu energii — dla zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego UE; uważa, że skuteczna ochrona istniejącej infrastruktury, takiej jak rurociąg Baku — Tbilisi — Ceyhan, ma kluczowe znaczenie, i wzywa Komisję, aby w tym celu zaoferowała Gruzji wszelką niezbędną pomoc; oczekuje stanowczego zobowiązania się UE w zakresie polityki i budżetu do kontynuowania projektu rurociągu Nabucco, uznanego za priorytetowy projekt UE przecinający terytorium Gruzji i będącego najpoważniejszą alternatywą dla projektów podejmowanych we współpracy z Rosją, które to projekty potencjalnie zwiększą gospodarczą i polityczną zależność państw członkowskich od Rosji;
30. wzywa Radę i Komisję do kontynuowania starań na rzecz przyjęcia wspólnej polityki energetycznej UE, która zaspokoi, między innymi, potrzebę dywersyfikacji źródeł zaopatrzenia;
31. stoi na stanowisku, że współpraca w regionie Południowego Kaukazu nie powinna opierać się na wzajemnie wykluczających się strefach wpływu UE i Rosji, tzw. „sferach interesów”;
32. jest zdania, że rola UE w obecnym kryzysie świadczy dobitnie o potrzebie wzmocnienia europejskiej polityki zagranicznej, obrony i bezpieczeństwa, i uważa, że traktat z Lizbony, obejmujący utworzenie stanowiska wysokiego przedstawiciela, klauzulę solidarności i politykę w zakresie bezpieczeństwa energetycznego UE, stanowi właściwy sposób, aby to uczynić;
33. podkreśla potrzebę zagwarantowania stabilności w regionie Kaukazu Południowego i wzywa rządy Armenii i Azerbejdżanu do udziału w dążeniu do osiągnięcia tego celu przy przestrzeganiu wszystkich podjętych przez nie zobowiązań międzynarodowych;
34. ponownie stwierdza, że zasada pluralistycznego i demokratycznego zarządzania, z działającymi partiami opozycyjnymi i poszanowaniem praw człowieka i obywatela, stanowi najlepszą gwarancję stabilności w całym regionie Kaukazu Południowego;
35. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, prezydentom i parlamentom Gruzji i Federacji Rosyjskiej, NATO, OBWE oraz Radzie Europy.

Środa, 3 września 2008 r.

Europejskie prawo umów

P6_TA(2008)0397

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wspólnego systemu odniesienia w zakresie europejskiego prawa umów

(2009/C 295 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie europejskiego prawa umów ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2006 r. w sprawie europejskiego prawa umów ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie europejskiego prawa umów i rewizji dorobku prawnego: kierunek ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 26 maja 1989 r. ⁽⁴⁾, 6 maja 1994 r. ⁽⁵⁾, 15 listopada 2001 r. ⁽⁶⁾ i 2 września 2003 r. ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 25 lipca 2007 r. zatytułowane „Drugie sprawozdanie okresowe w zakresie Wspólnego Systemu Odniesienia” (COM(2007)0447),
 - uwzględniając stanowisko określone przez Radę ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 18 kwietnia 2008 r.,
 - uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że naukowy projekt wspólnego systemu odniesienia (DCFR) ⁽⁸⁾ został przedstawiony Komisji pod koniec 2007 r.,
- B. mając na uwadze, że DCFR podlega obecnie ocenie dokonywanej przez sieć kilku grup naukowców, w tym „Association Henri Capitant des Amis de la Culture Juridique Française” [Stowarzyszenia przyjaciół francuskiej kultury prawnej im. Henriego Capitanta] oraz „Société de législation comparée” [Stowarzyszenie prawa porównawczego], które opublikowały już „Principes contractuels communs” [wspólne zasady umów] i „Terminologie contractuelle commune” [wspólną terminologię umów] ⁽⁹⁾,
- C. mając na uwadze, że Komisja rozpoczęła wewnętrzny proces selekcji mający na celu określenie, które części DCFR zostaną ujęte w dokumencie, który wkrótce ma się ukazać, np. w białej księdze Komisji na temat wspólnego systemu odniesienia (CFR),
- D. mając na uwadze, że DCFR jest jedynie dokumentem naukowym i ewentualny wybór jego części, które zostaną ujęte w opracowywanym dokumencie Komisji, ma w dużym stopniu charakter polityczny,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0615.

⁽²⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 247.

⁽³⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 109.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 158 z 26.6.1989, s. 400.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 205 z 25.7.1994, s. 518.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 140 E z 13.6.2002, s. 538.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2004, s. 95.

⁽⁸⁾ wyd. Von Bar, Clive, Schulte-Nölke i in., *Principles, Definitions and Model Rules of European Private Law — Draft Common Frame of Reference (DCFR)* [Zasady, definicje i wzorcowe uregulowania europejskiego prawa umów — projekt wspólnego systemu odniesienia] z 2008 r.

⁽⁹⁾ red. B. Fauvarque-Cosson, D. Mazeaud, zbiór „*Droit privé comparé et européen*” [Prawo prywatne porównawcze i europejskie], Tomy 6 i 7 z 2008 r.

Środa, 3 września 2008 r.

1. z zadowoleniem przyjmuje przedłożenie DCFR i oczekuje, że ostateczny DCFR opracowany przez naukowców zostanie przedstawiony Komisji do końca grudnia 2008 r.;
2. wzywa Komisję, aby przedstawiła precyzyjny i przejrzysty plan, w jaki sposób zostanie zorganizowany i skoordynowany proces selekcji zmierzający do opracowania dokumentu Komisji, w szczególności w odniesieniu do wszystkich dyrekcji generalnych uczestniczących w pracach;
3. wzywa Komisję, żeby zagwarantowała, że DCFR zostanie udostępniony w możliwie jak największej liczbie odpowiednich języków, tak żeby zapewnić jego dostępność wszystkim zainteresowanym podmiotom;
4. zwraca się do Komisji, aby rozważyła przekazanie projektu Dyrekcji Generalnej ds. Sprawiedliwości, Wolności i Bezpieczeństwa z pełnym udziałem wszystkich innych właściwych dyrekcji generalnych, jako że CFR dalece wykracza poza prawo umów konsumenckich, oraz żeby udostępniła niezbędne zasoby materialne i ludzkie;
5. zwraca uwagę, że dokument Komisji stworzy podstawę decyzji instytucji europejskich i wszystkich zainteresowanych podmiotów w sprawie przyszłego celu CFR, jego treści i skutków prawnych, które mogą objąć zakres od niewiążącego narzędzia legislacyjnego po ustanowienie opcjonalnego instrumentu w europejskim prawie umów;
6. jest zdania, że niezależnie od przyszłego kształtu CFR należy ustanowić środki, które zapewnią, że system ten będzie regularnie aktualizowany, żeby odzwierciedlić w prawie umów zmiany i sytuację w poszczególnych krajach;
7. wskazuje, że w podejmowaniu jakiegokolwiek decyzji w sprawie treści CFR Komisja powinna mieć na uwadze oświadczenie Rady z dnia 18 kwietnia 2008 r., że CFR powinien być „narzędziem służącym lepszemu stanowieniu prawa” tworzącym „zbiór niewiążących wytycznych, z którego dobrowolnie korzystać mają prawodawcy na szczeblu Wspólnoty”;
8. proponuje, żeby w takim przypadku CFR był jak najszerzy, oraz wskazuje, że na tym etapie być może nie zaistnieje potrzeba wyłączenia jakiegokolwiek treści czy materiałów;
9. podkreśla ponownie, że w jakimkolwiek procesie selekcji należy dać wyraz wynikom niedawnych warsztatów w sprawie CFR; podkreśla, że dalsze konsultacje powinny być szeroko zakrojone i gwarantować zrównoważony udział wszystkich właściwych zainteresowanych stron;
10. jeżeli odpowiednie części CFR będą wykorzystywane w charakterze niewiążącego narzędzia legislacyjnego, proponuje, żeby dołączać je do wszelkiego wniosku legislacyjnego Komisji lub ogłoszonego przezeń komunikatu, które dotyczą prawa umów, tak aby zapewnić, że prawodawca wspólnotowy bierze je pod uwagę;
11. zwraca uwagę, że w podejmowaniu jakiegokolwiek decyzji w sprawie treści CFR Komisja powinna mieć na uwadze, że CFR może dalece wykroczyć poza ramy zwykłego narzędzia legislacyjnego i w efekcie stać się instrumentem opcjonalnym;
12. sugeruje, że jeżeli przyszły kształt CFR będzie zmierzał w kierunku instrumentu opcjonalnego, system ten powinien ograniczyć się do tych dziedzin, w których prawodawca wspólnotowy podejmuje działania, prawdopodobnie będzie je podejmował w najbliższej przyszłości lub które wiążą się ściśle z prawem umów; proponuje, by wszelki instrument opcjonalny oprzeć na DCFR; jest zdania, że w każdym przypadku należy starannie zagwarantować, że proces selekcji nie podważy ogólnej spójności instrumentu opcjonalnego;
13. nalega, żeby Parlament w pełni uczestniczył i był konsultowany w jakimkolwiek procesie selekcji, który prowadzi do opracowania przyszłego dokumentu Komisji w sprawie CFR;
14. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 3 września 2008 r.

Specjalne sprawozdanie Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich skierowane do Parlamentu Europejskiego w następstwie projektu zalecenia dla Komisji Europejskiej dotyczącego skargi 3453/2005/GG

P6_TA(2008)0398

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie specjalnego sprawozdania Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, sporządzonego w następstwie projektu zalecenia dla Komisji Europejskiej dotyczącego skargi 3453/2005/GG (2007/2264(INI))

(2009/C 295 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając specjalne sprawozdanie Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich dla Parlamentu Europejskiego,
- uwzględniając art. 195 ust. 1 drugi akapit i art. 211 Traktatu WE,
- uwzględniając decyzję 94/262/EWWiS, WE, Euratom Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 1994 r. w sprawie przepisów i ogólnych warunków regulujących wykonywanie funkcji Rzecznika Praw Obywatelskich ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 3 ust. 7,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie kontaktów ze skarżącym w odniesieniu do naruszeń prawa wspólnotowego (COM(2002)0141) ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 195 ust. 2 zdanie pierwsze Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Petycji oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A6-0289/2008),
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 195 Traktatu WE Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich uprawniony jest do przyjmowania od każdego obywatela Unii skarg dotyczących przypadków niewłaściwego administrowania w działaniach instytucji lub organów wspólnotowych,
- B. mając na uwadze, że skargi składane przez obywateli stanowią ważne źródło informacji na temat możliwych naruszeń prawa wspólnotowego,
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 211 Traktatu WE Komisja pełniąca rolę strażnika traktatów jest odpowiedzialna za dopilnowanie, by stosowane były postanowienia Traktatu, jak również środki przyjęte przez instytucje na jego podstawie,
- D. mając na uwadze, że zgodnie z postanowieniami artykułu 226 ustęp pierwszy Traktatu WE w przypadku stwierdzenia niewywiązania się przez państwo członkowskie ze zobowiązań traktatowych Komisja Europejska wydaje, po umożliwieniu zainteresowanemu państwu przedłożenia obserwacji, umotywowaną opinię w sprawie; mając na uwadze, że zgodnie z postanowieniami ustępu drugiego wspomnianego artykułu w przypadku, gdy zainteresowane państwo członkowskie nie spełnia wymogów określonych w opinii Komisja dysponuje prawem przekazania sprawy do Trybunału Sprawiedliwości,
- E. mając na uwadze, że Rzecznik podkreślił uprzednio w swojej decyzji w sprawie skargi nr 995/98/OV, że mimo iż Komisja korzysta z prawa do zachowania dyskrecji kiedy wszczyna postępowanie o naruszenie prawa, to jednak prawo to „podlega ograniczeniom, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, które wymaga na przykład, aby władze administracyjne działały konsekwentnie i w dobrej woli, unikały dyskryminacji, przestrzegały zasady proporcjonalności, równości, uzasadnionych oczekiwań, szanowały prawa człowieka i podstawowe prawa”,

⁽¹⁾ Dz.U. L 113 z 4.5.1994, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. C 244 z 10.10.2002, s. 5.

Środa, 3 września 2008 r.

- F. mając na uwadze, że Komisja podkreśliła, iż rola ta jest niezbędna w celu ochrony interesów obywateli Wspólnoty, a także uznała w tym kontekście wagę rządów prawa ⁽¹⁾,
- G. mając na uwadze, że Komisja potwierdza, iż w swoim wyżej wymienionym komunikacie z dnia 20 marca 2002 r. określa środki administracyjne na rzecz skarżącego, których Komisja zobowiązuje się przestrzegać podczas rozpatrywania jego/jej skargi i dokonywania oceny danego naruszenia,
- H. mając na uwadze, że w opinii Rzecznika Praw Obywatelskich brak decyzji ze strony Komisji odnośnie do ostatecznego stanowiska w sprawie skargi dotyczącej naruszenia stanowi przypadek niewłaściwego administrowania,
- I. mając na uwadze zalecenie Rzecznika Praw Obywatelskich dla Komisji, zgodnie z którym wniosek skarżącego należy rozpatrzyć tak szybko i starannie, jak to możliwe,
1. popiera zalecenie Rzecznika Praw Obywatelskich dla Komisji;
 2. podkreśla, że sposób, w jaki Komisja rozpatruje skargi przedkładane przez obywateli i dotyczące domniemych naruszeń prawa wspólnotowego przez państwa członkowskie zawsze powinien być zgodny z zasadami dobrej administracji;
 3. zaznacza, że w swoim wyżej wymienionym komunikacie z dnia 20 marca 2002 r. Komisja powzięła pewne zobowiązania w zakresie rozpatrywania skarg dotyczących takich naruszeń;
 4. podkreśla, że w komunikacie tym Komisja wskazała, iż z reguły decyzję o wszczęciu postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego bądź o zamknięciu sprawy podejmować będzie w ciągu jednego roku od daty zarejestrowania skargi, a w przypadku przekroczenia tego terminu poinformuje skarżącego na piśmie;
 5. uznaje, że w trudnych i skomplikowanych przypadkach dochodzenie Komisji może trwać dłużej niż jeden rok; wyraża jednakże przekonanie, że przekroczenie jednorocznego terminu jest uzasadnione tylko w sytuacji, gdy dochodzenie jest rzeczywiście nadal prowadzone;
 6. odnotowuje, że w aktualnie toczącej się sprawie dotyczącej niewłaściwego stosowania przez rząd Niemiec dyrektywy dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy ⁽²⁾ Komisja zamierzała rozpatrzyć skargę na podstawie własnego wniosku dotyczącego zmiany tejże dyrektywy i postanowiła zaczekać na wynik dyskusji nad tym wnioskiem z pozostałymi instytucjami wspólnotowymi;
 7. przypomina, że wspomniany wniosek przedłożono we wrześniu 2004 r. i nie ma dowodów na to, by od tamtej pory Komisja podjęła dalsze kroki mające na celu kontynuowanie dochodzenia;
 8. odnotowuje, że w odniesieniu do tego dochodzenia Komisja nie podjęła żadnej z dwóch możliwych decyzji — o wszczęciu oficjalnego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego lub o zamknięciu sprawy — lecz powstrzymała się od jakichkolwiek dalszych działań;
 9. wyraża opinię, że prawo wspólnotowe nie przewiduje możliwości nieprzestrzegania obowiązujących ustaw i orzeczeń ze względu na fakt rozpatrywania nowych przepisów; zaznacza, że Komisja nie rozpatrzyła też poruszonych w skardze kwestii, które nie są związane z proponowanymi zmianami w odnośnej dyrektywie;
 10. przyznaje, że Komisja dysponuje pewną swobodą decyzyjną z zakresu zarządzania skargami i postępowaniami związanymi z uchybieniem zobowiązaniom, szczególnie w odniesieniu do odwołań do Trybunału Sprawiedliwości, podkreślając jednocześnie, że art. 226 Traktatu WE stanowi, iż jest ona zobowiązana do wszczęcia czynności przygotowawczych w przypadku stwierdzenia niewywiązywania się przez państwa członkowskie ze zobowiązań traktatowych;

⁽¹⁾ Komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2002 r. w sprawie lepszego monitorowania zastosowania prawa wspólnotowego (COM(2002)0725).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/88/WE, która zastąpiła i uchyliła dyrektywę 93/104/WE (Dz.U. L 299 z 18.11.2003, s. 9).

Środa, 3 września 2008 r.

11. wyraża przekonanie, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości swoboda decyzyjna również podlega prawnym ograniczeniom określonym podstawowymi zasadami prawa administracyjnego i nie powinna przekraczać granic wskazanych przez samą Komisję w jej wyżej wymienionym komunikacie z dnia 20 marca 2002 r.;
12. ponownie wyraża zaniepokojenie w związku nieuzasadnionym i zbyt długim okresem — często obejmującym kilka lat — potrzebnym Komisji do przeprowadzenia i zakończenia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego oraz wyraża niezadowolenie w związku z licznymi przypadkami niestosowania się państw członkowskich do orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości; uznaje, że podważa to wiarygodność sposobu ujęcia i spójnego stosowania prawa wspólnotowego oraz służy dyskrytytacji celów UE;
13. ponownie podkreśla kluczową rolę państw członkowskich we właściwym wdrażaniu prawa wspólnotowego i wskazuje na fakt, że jego praktyczne stosowanie jest decydujące, jeśli chodzi o zwiększanie znaczenia Unii Europejskiej dla jej obywateli;
14. wzywa Komisję do dostarczenia listy państw członkowskich, których ustawodawstwo jest niezgodne ze wszystkimi przepisami dyrektywy dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, a także do określenia działań, jakie podejmuje ona w tym zakresie; zachęca Komisję do podjęcia szybkich działań, zgodnie z jej uprawnieniami, we wszystkich sprawach i we wszystkich państwach członkowskich, w których transpozycja lub wdrożenie dyrektywy nie jest zgodne z uchwalonymi przez prawodawcę przepisami i orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości;
15. nalega, by Komisja niezwłocznie przeanalizowała nową niemiecką ustawę przyjętą w dniu 1 stycznia 2004 r., która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2007 r., w celu stwierdzenia, czy jest ona zgodna ze wszystkimi przepisami dyrektywy dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy i wszystkimi odnośnymi orzeczeniami Trybunału Sprawiedliwości; podkreśla, że konieczne jest zbadanie przez Komisję szczegółów wdrożenia tej dyrektywy;
16. odnotowuje, że Komisja dokonała ostatnio przeglądu swoich wytycznych w zakresie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; po lekturze wspomnianego dokumentu dedukuje, że wykaz decyzji zostanie odpowiednio wcześniej przekazany stałym przedstawicielom i państwom członkowskim, a także iż komunikaty prasowe w sprawie decyzji z zakresu uchybień mogą być wydawane w dniu formalnego przyjęcia; odnotowuje jednakże, iż żaden przepis nie odnosi się do przekazywania informacji Parlamentowi lub jego właściwym komisjom;
17. ponownie pilnie wzywa Komisję, by w pełni informowała Parlament, a w szczególności Komisję Petycji PE, o podejmowanych na wszystkich etapach postępowania decyzjach dotyczących spraw o uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego;
18. podkreśla, że na podstawie art. 230 Traktatu WE Parlament ma prawo do wnoszenia spraw do Trybunału Sprawiedliwości na tych samych zasadach, co Rada i Komisja, a zgodnie z art. 201 Traktatu Parlament jest upoważniony do kontrolowania działań Komisji;
19. w tym kontekście zwraca się również do państw członkowskich o należyte stosowanie przepisów dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa pracy w oparciu o zasadę, zgodnie z którą w przypadku wątpliwości wiążąca powinna być interpretacja najkorzystniejsza dla zdrowia i bezpieczeństwa pracowników (*in dubio pro operario*);
20. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Europejskiemu Rzecznikowi Praw.

Równość kobiet i mężczyzn — 2008

P6_TA(2008)0399

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn — 2008 (2008/2047(INI))

(2009/C 295 E/11)

Parlament Europejski,

— uwzględniając artykuły 2, 3 ust. 2 oraz 141 Traktatu WE,

— uwzględniając art. 23 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej,

Środa, 3 września 2008 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 23 stycznia 2008 r. na temat równości kobiet i mężczyzn — 2008 (COM(2008)0010) („Sprawozdanie Komisji na temat równości”) i roczne sprawozdania z poprzednich lat (COM(2001)0179, COM(2002)0258, COM(2003)0098, COM(2004)0115, COM(2005)0044, COM(2006)0071 oraz COM(2007)0049),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 marca 2006 r. zatytułowany „Plan działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2006-2010” (COM(2006)0092),
- uwzględniając decyzję Rady 2001/51/WE z dnia 20 grudnia 2000 r. ustanawiającą program odnoszący się do wspólnotowej strategii ramowej w sprawie równouprawnienia płci ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽²⁾, a w szczególności jego art. 16 ust. 1,
- uwzględniając Europejski pakt na rzecz równości płci przyjęty przez Radę Europejską w Brukseli w dniach 23-24 marca 2006 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie przyjęte w dniu 4 lutego 2005 r. przez ministrów państw członkowskich UE odpowiedzialnych za politykę w dziedzinie równości płci,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2004 r. w sprawie godzenia życia zawodowego, rodzinnego i prywatnego ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 października 2006 r. w sprawie imigracji kobiet: roli i miejsca imigrantek w Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie sytuacji kobiet niepełnosprawnych w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie planu działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn (2006-2010) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie ram prawnych dotyczących środków służących pogodzeniu życia rodzinnego i okresu studiów młodych kobiet w Unii Europejskiej ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2007 r. w sprawie równouprawnienia kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej — 2007 ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie roli kobiet w przemyśle ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2008 r. w sprawie sytuacji kobiet na obszarach wiejskich UE ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie szczególnej sytuacji kobiet w zakładach karnych oraz wpływu odbywania kary pozbawienia wolności przez rodziców na życie społeczne i rodzinne ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając Komitet Doradczy ds. Równości Szans dla Kobiet i Mężczyzn oraz jego opinię w sprawie różnic płacowych między kobietami i mężczyznami wydaną w dniu 22 marca 2007 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 17 z 19.1.2001, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽³⁾ Dz.U. C 102 E z 28.04.2004, s. 492.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, s. 118.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 742.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 56.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 112.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0423.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0019.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0094.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0102.

Środa, 3 września 2008 r.

- uwzględniając ramy działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn przyjęte przez europejskich partnerów społecznych w dniu 22 marca 2005 r.,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, jak również Komisji Kultury i Edukacji (A6-0325/2008),
- A. mając na uwadze, że równość kobiet i mężczyzn jest podstawową zasadą UE uznaną w Traktacie ustanawiającym Wspólnotę Europejską oraz w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej, a także mając na uwadze, że mimo znaczącego postępu w tej dziedzinie nadal istnieje wiele dysproporcji między kobietami a mężczyznami,
- B. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet jest główną przeszkodą dla równości kobiet i mężczyzn, a także najbardziej powszechnym naruszeniem praw człowieka, wykraczającym poza granice geograficzne, gospodarcze czy społeczne; mając na uwadze alarmującą liczbę kobiet, które są ofiarami przemocy,
- C. mając na uwadze, że pojęcie „przemoc wobec kobiet” należy rozumieć jako wszelkie akty przemocy związane z przynależnością do danej płci, w wyniku których kobiety doznają lub mogą doznawać krzywdy fizycznej, płciowej bądź psychologicznej lub cierpienia, w tym również groźby dokonania takich aktów, przymus lub arbitralne pozbawienie wolności, mające miejsce tak w życiu publicznym, jak i prywatnym,
- D. mając na uwadze, że handel ludźmi dla celów wykorzystania seksualnego jest niemożliwym do zaakceptowania pogwałceniem praw człowieka i stanowi współczesną formę niewolnictwa, ściśle powiązaną z innymi formami przestępczości, która dotkliwie podważa wszelkie wysiłki zmierzające do osiągnięcia równości mężczyzn i kobiet,
- E. mając na uwadze, że promowanie elastycznej polityki przedsiębiorstw na rynku pracy nie powinno być skierowane na pierwszym miejscu na potrzeby przedsiębiorstw lub organów administracji publicznej, lecz na czas, którego kobiety i mężczyźni potrzebują, aby poważnie podejść do swoich obowiązków rodzinnych,
- F. mając na uwadze, że europejska strategia zatrudnienia nie obejmuje ani szczegółowych wytycznych dotyczących płci, ani filaru równych szans,
- G. mając na uwadze, że różnice w traktowaniu kobiet i mężczyzn w zatrudnieniu wskazują na utrzymujące się dysproporcje jakościowe i ilościowe między kobietami i mężczyznami,
- H. mając na uwadze, że różnice w wynagradzaniu utrzymują się na stałym poziomie 15 % od 2003 r. i spadły zaledwie o jeden punkt procentowy od 2000 r.,
- I. mając na uwadze, że segregacja sektorowa i zawodowa między kobietami a mężczyznami nie zmniejsza się, a wręcz rośnie w niektórych krajach,
- J. mając na uwadze, że udział kobiet w procesach decyzyjnych jest niezwykle ważnym wskaźnikiem równości kobiet i mężczyzn, a także mając na uwadze, że liczba kobiet na stanowiskach kierowniczych w przedsiębiorstwach i na uniwersytetach nadal jest niska, natomiast na stanowiskach politycznych i stanowiskach badaczy rośnie bardzo powoli,
- K. mając na uwadze, że nadal istniejące stereotypy dotyczące możliwości edukacyjnych i zawodowych dostępnych dla kobiet przyczyniają się do utrzymania nierówności,
- L. mając na uwadze, że cele lizbońskie związane ze stymulowaniem wzrostu gospodarczego i propagowaniem społecznej gospodarki rynkowej można zrealizować jedynie wykorzystując w pełni znaczący potencjał kobiet na rynku pracy,
- M. mając na uwadze zagrożenie „wymuszonym” zatrudnieniem w niepełnym wymiarze godzin, w szczególności kobiet, który to wybór często jest im narzucony z braku dostępnej infrastruktury opieki nad dziećmi,

Środa, 3 września 2008 r.

- N. mając na uwadze, że szereg wyzwań i trudności dotyka w większym stopniu kobiety niż mężczyzn, szczególnie w zakresie jakości zatrudnienia, sytuacji małżonków „pomagających” w niektórych sektorach gospodarki — takich jak rolnictwo, rybołówstwo lub małe przedsiębiorstwa rodzinne — zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy, ochrony macierzyństwa oraz mając na uwadze, że są one w wyższym stopniu zagrożone ubóstwem,
- O. mając na uwadze, że zarówno dla mężczyzn jak i dla kobiet wskaźniki zatrudnienia na obszarach wiejskich są niższe, a ponadto wiele kobiet nigdy nie jest czynnych na oficjalnym rynku pracy, w związku z czym nie są one ani zarejestrowane jako bezrobotne, ani ujęte w statystykach bezrobocia, co prowadzi do specyficznych problemów finansowych i prawnych w związku z prawem do urlopu macierzyńskiego i chorobowego, uzyskaniem praw emerytalnych i dostępem do ubezpieczenia społecznego, jak również problemów w przypadku rozvodu; mając na uwadze, że na obszarach wiejskich w dużym stopniu brak jest możliwości podjęcia wysokiej jakości zatrudnienia,
- P. mając na uwadze widoczne oznaki pogarszania się warunków niektórych grup kobiet, często borykających się z wieloma trudnościami i zagrożeniami, a także podwójną dyskryminacją, szczególnie kobiet niepełnosprawnych, kobiet z osobami na utrzymaniu, starszych kobiet oraz kobiet należących do mniejszości i imigrantek,
- Q. mając na uwadze dysproporcje, jakie utrzymują się między kobietami a mężczyznami we wszystkich aspektach jakości pracy, np. pogodzenia życia zawodowego z prywatnym, rozwiązań dotyczących organizacji pracy, które nie w pełni wykorzystują umiejętności pracowników oraz na polu zdrowia i bezpieczeństwa w pracy; mając na uwadze, że wskaźnik zatrudnienia kobiet z dziećmi będącymi na ich utrzymaniu osiąga zaledwie 62 % natomiast w przypadku mężczyzn wynosi on 91,4 %; mając na uwadze, że udział kobiet w rynku pracy nadal w dużym stopniu charakteryzuje się wysokim i rosnącym udziałem w zatrudnieniu w niepełnym wymiarze czasu pracy — 31,4 % w 2007 r. w Unii 27 państw w porównaniu z zaledwie 7,8 % w przypadku mężczyzn; kobiety stanowią 76,5 % wszystkich zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy; mając na uwadze, że umowy o pracę na czas określony również częściej dotyczą kobiet (15,1 % — o jeden punkt procentowy więcej niż mężczyzn); mając na uwadze, że długoterminowe bezrobocie nadal o wiele częściej występuje wśród kobiet (4,5 %) niż wśród mężczyzn (3,5 %),
- R. mając na uwadze, że zagrożenie popadnięciem w ubóstwo jest o wiele poważniejsze w przypadku kobiet niż mężczyzn, zwłaszcza u kobiet powyżej 65 roku życia (21 %, czyli o 5 punktów procentowych więcej niż u mężczyzn),
- S. mając na uwadze, że pogodzenie życia zawodowego z rodzinnym i prywatnym nadal pozostaje nierozwiązaną kwestią, zarówno w odniesieniu do kobiet, jak i mężczyzn,
- T. mając na uwadze, że partnerzy społeczni odgrywają istotną rolę w opracowywaniu i skutecznym wdrażaniu działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn na poziomie europejskim, krajowym, regionalnym, sektorowym i przedsiębiorstw,
- U. mając na uwadze, że podział obowiązków rodzinnych i domowych między kobiety i mężczyzn, między innymi poprzez promowanie korzystania z urlopu rodzicielskiego i urlopu ojcowskiego jest niezbędnym warunkiem promowania i realizacji równości kobiet i mężczyzn oraz mając na uwadze, iż niewłączenie urlopu macierzyńskiego i rodzicielskiego do ogólnego czasu pracy jest przejawem dyskryminacji i sprawia, iż kobiety są w gorszej sytuacji na rynku pracy,
- V. mając na uwadze, że dostęp do usług opieki nad dziećmi, osobami starszymi i zależnymi ma zasadnicze znaczenie dla równego udziału kobiet i mężczyzn w rynku pracy, w edukacji i szkoleniu,
- W. mając na uwadze, że przepisy dotyczące funduszy strukturalnych stanowią, iż państwa członkowskie i Komisja mają obowiązek zapewnić wspieranie równości kobiet i mężczyzn oraz uwzględnianie problematyki płci na poszczególnych etapach wdrażania funduszy,
1. z zadowoleniem przyjmuje wskazane wyżej sprawozdanie Komisji na temat równości i ponownie wskazuje na podwójny charakter polityki w zakresie równości płci na poziomie UE, z jednej strony poprzez zapewnienie równości kobiet i mężczyzn we wszystkich dziedzinach polityki (gender mainstreaming), a z drugiej — poprzez ukierunkowane środki służące ograniczeniu dyskryminacji kobiet, takie jak kampanie podnoszące świadomość, wymiana sprawdzonych rozwiązań, dialog z obywatelami oraz inicjatywy w zakresie partnerstwa publiczno-prywatnego;

Środa, 3 września 2008 r.

2. podkreśla znaczenie walki z przemocą wobec kobiet dla osiągnięcia równości kobiet i mężczyzn i dlatego wzywa państwa członkowskie i Komisję do wspólnych działań w tej dziedzinie; wzywa Komisję do rozważenia możliwości przyjęcia nowych środków mających na celu walkę z przemocą wobec kobiet;
3. wzywa Komisję i państwa członkowskie do połączenia swych wysiłków w zwalczaniu sieci przestępczości zorganizowanej i handlu ludźmi oraz do przyjęcia i wzmocnienia środków prawnych, administracyjnych, edukacyjnych, socjalnych i kulturowych, które osłabiłyby popyt na prostytucję;
4. wzywa państwa członkowskie do pilnego ratyfikowania Konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi;
5. uważa, że ogólny udział kobiet w procesach decyzyjnych na poziomie lokalnym, krajowym i UE jest niedostateczny; dlatego zachęca Komisję, państwa członkowskie i partie polityczne do zastanowienia się nad działaniami służącymi poprawie sytuacji; wskazuje w związku z tym na pozytywne skutki, jakie dla reprezentowania kobiet ma zastosowanie parytetu płciowego w wyborach;
6. zwraca uwagę na związek między udziałem kobiet w polityce i procesach decyzyjnych a ich zaangażowaniem w działalność organizacji pozarządowych i społeczeństwa obywatelskiego; dlatego wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania działań propagujących to zaangażowanie;
7. podkreśla znaczenie czynnego udziału kobiet w związkach zawodowych w zakresie zadań koncentrujących się na ochronie kobiet w miejscu pracy i przyznawaniu należnych im praw;
8. zauważa znaczenie umożliwienia kobietom sprawowania kontroli nad ich prawami seksualnymi i reprodukcyjnymi; w związku z tym wyraża poparcie dla środków i działań służących poprawie dostępu kobiet do usług związanych ze zdrowiem seksualnym i rodzinnym oraz podnoszeniu świadomości kobiet na temat ich praw i dostępnych usług;
9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia niezbędnych środków na rzecz włączenia kwestii równości płci do wszelkich kierunków polityki społecznej oraz zatrudnienia i ubezpieczeń społecznych, a zwłaszcza do strategii dotyczących elastycznego rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego (tzw. „flexicurity”) i zwalczania wszelkich form dyskryminacji;
10. popiera środki Europejskiego Funduszu Społecznego i programu PROGRESS na lata 2007-2013, które poprawiają sytuację kobiet na rynku pracy i wspierają przeciwdziałanie dyskryminacji;
11. wyraża zaniepokojenie w związku z brakiem postępu w odniesieniu do różnic płacowych między kobietami i mężczyznami w ciągu ostatnich kilku lat; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do oceny strategii i działań w tej dziedzinie oraz do określenia, jeżeli zajdzie taka potrzeba we współpracy z partnerami społecznymi, nowych środków lub nowego podejścia służącego wdrożeniu istniejących środków w celu poprawy sytuacji; popiera w tym zakresie propozycję komitetu doradczego ds. równości szans, by zaostrzyć istniejące odnośne uregulowania europejskie, zobowiązując pracodawców do prowadzenia kontroli audytowych płac i rozwijania planów działania w celu zniwelowania różnic w wynagrodzeniach; podkreśla potrzebę podjęcia wspólnych działań, szczególnie w ramach nowego cyklu europejskiej strategii na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz wspólnych zasad dotyczących flexicurity;
12. wyraża zaniepokojenie z powodu niekorzystnej sytuacji kobiet na rynku pracy, czego wynikiem jest nabywanie przez nie mniej praw indywidualnych do emerytury lub renty oraz innych świadczeń socjalnych, zwłaszcza w systemach, gdzie prawo do ich uzyskania zależy głównie od uiszczonych składek pracowniczych lub od dochodów danego pracownika; z tego względu wzywa państwa członkowskie do przyjęcia skutecznych środków służących wprowadzeniu w życie norm społecznych i przepisów prawa pracy oraz zapewniających w poszczególnych sektorach miejsca pracy, w których prawa pracownika są przestrzegane, zapewniając w ten sposób godziwy dochód pracownikom, a w szczególności kobietom, a także prawa do bezpiecznych i zdrowych warunków w miejscu pracy oraz do ochrony społecznej i swobody działania związków zawodowych, przyczyniając się do zniesienia dyskryminacji mężczyzn i kobiet w życiu zawodowym;

Środa, 3 września 2008 r.

13. zwraca się do państw członkowskich o wspieranie Komisji w działaniach związanych z kontrolą wdrażania krajowych środków w celu przeprowadzenia oceny przestrzegania zasady równości w szczególności odnośnie do przyznawanych praw, systemów emerytalnych i zabezpieczenia społecznego;
14. zwraca się do instytucji wspólnotowych i państw członkowskich o to, aby ogłosiły dzień 22 lutego Międzynarodowym Dniem Równych Wynagrodzeń;
15. wyraża zaniepokojenie z powodu utrzymujących się różnicy między poziomem wykształcenia kobiet i mężczyzn z jednej strony, a sytuacją na rynku pracy z drugiej, gdzie kobiety, mimo lepszego wykształcenia niż mężczyźni, otrzymują niższe wynagrodzenia, mają bardziej niepewne warunki zatrudnienia i awansują wolniej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zbadania powodów zaistniałej sytuacji i znalezienia rozwiązań;
16. zaleca państwom członkowskim, aby aktywnie wspierały równe traktowanie uczniów oraz aby podejmowały środki zwalczania segregacji zawodowej, która nadal istnieje w szkolnictwie, gdzie odsetek kobiet-nauczycieli w szkolnictwie przedszkolnym i podstawowym znacznie przewyższa odsetek kobiet-nauczycieli w szkolnictwie średnim, w którym przeważają mężczyźni, a które cieszy się większym uznaniem, większym prestiżem społecznym i uposażenia są w nim wyższe;
17. proponuje Komisji, aby zbadała możliwość przyjęcia środków mających na celu zachęcenie kobiet i mężczyzn do podejmowania studiów na kierunkach przyrodniczych i technologicznych w celu zwiększenia liczby specjalistów w tych sektorach i zaspokojenia oczywistego zapotrzebowania;
18. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia dalszych środków służących poprawie dostępu kobiet do rynku pracy i udziału w tym rynku, w szczególności w sektorach takich jak sektor zaawansowanych technologii, badań, nauk i inżynierii, w których są one nadal niewystarczająco reprezentowane, oraz poprawie jakości zatrudnienia kobiet, szczególnie za pośrednictwem programów na rzecz uczenia się i szkolenia przez całe życie na wszystkich szczeblach; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania europejskich funduszy strukturalnych do realizacji tych celów;
19. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwrócenia uwagi na sytuację małżonków pomagających w rzemiośle, handlu, rolnictwie, rybołówstwie i małych przedsiębiorstwach rodzinnych w kontekście równości płci oraz uwzględniając fakt, że kobiety są w mniej korzystnej sytuacji niż mężczyźni; apeluje do Komisji o przedstawienie w trybie pilnym wniosku zmieniającego dyrektywę 86/613/EWG w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn pracujących na własny rachunek, w tym w rolnictwie, oraz w sprawie ochrony kobiet pracujących na własny rachunek w okresie ciąży⁽¹⁾ i macierzyństwa, z myślą o usuwaniu form dyskryminacji pośredniej, rozwijaniu pozytywnego obowiązku równego traktowania i o poprawie sytuacji prawnej współmałżonka niepracującego zawodowo;
20. wzywa państwa członkowskie do opracowania prawnej koncepcji współwłasności w celu zagwarantowania pełnego uznania praw kobiet w sektorze rolnictwa, odpowiedniej ochrony w zakresie zabezpieczenia społecznego i uznania ich pracy;
21. zachęca państwa członkowskie do wspierania programów na rzecz przedsiębiorczości kobiecej w sektorze przemysłu oraz do finansowego wspierania i zapewnienia struktur doradztwa zawodowego dla kobiet zakładających przedsiębiorstwa, a także odpowiedniego szkolenia;
22. wzywa państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na dostępność infrastruktury dotyczącej macierzyństwa dla kobiet pracujących na własny rachunek;
23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na sytuację rosnącej liczby pracowników, którzy oficjalnie pracują na własny rachunek, ale których w rzeczywistości można określić jako „pracowników ekonomicznie zależnych”;
24. występuje do państw członkowskich o wyróżnienie przedsiębiorstw, które propagują równość kobiet i mężczyzn i sprzyjają godzeniu życia zawodowego z życiem rodzinnym, w celu przyczynienia się do upowszechniania dobrych praktyk w tej dziedzinie;

⁽¹⁾ Dz.U. L 359 z 19.12.1986, s. 56.

Środa, 3 września 2008 r.

25. wzywa Komisję i państwa członkowskie do priorytetowego traktowania bardziej narażonych grup kobiet oraz zwrócenia na nie szczególnej uwagi, ze szczególnym uwzględnieniem kobiet niepełnosprawnych, kobiet z osobami na utrzymaniu, starszych kobiet, kobiet należących do mniejszości, imigrantek i kobiet przebywających w zakładach karnych; ponadto wzywa do przygotowania ukierunkowanych środków dostosowanych do ich potrzeb;
26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia i wdrożenia koniecznych środków mających na celu wspieranie kobiet niepełnosprawnych, by mogły one czynić postępy w tych obszarach życia społecznego oraz w świecie pracy, kultury i polityki, w których ciągle są niedostatecznie reprezentowane;
27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania dostępu imigrantek do kształcenia i zatrudnienia poprzez przyjęcie środków w celu zwalczania podwójnej dyskryminacji, na którą napotyka imigrantki na rynku pracy, do stworzenia warunków sprzyjających ich dostępowi do rynku pracy, pogodzeniu życia zawodowego i prywatnego oraz do zapewnienia im odpowiednich szkoleń zawodowych;
28. z zadowoleniem przyjmuje konsultacje Komisji z partnerami społecznymi mające na celu poprawę ram legislacyjnych i nielegislacyjnych umożliwiających pogodzenie życia zawodowego, rodzinnego i prywatnego; oczekuje również na analizę wyników tych konsultacji i wynikające stąd propozycje, w szczególności dotyczące urlopu macierzyńskiego i włączenia go do ogólnego czasu pracy, urlopu rodzicielskiego, ojcowskiego, związanego z adopcją i urlopu przeznaczonego na opiekę nad osobami pozostającymi na utrzymaniu; jest poza tym zdania, że ramowe porozumienie w sprawie urlopu rodzicielskiego można poprawić w następujących punktach: wprowadzenia zachęt, by ojcowie brali urlop rodzicielski, wzmocnienia praw pracowników, którzy biorą urlop rodzicielski, uelastycznienia przepisów w zakresie tego urlopu, przedłużenia jego trwania i wynagrodzenia podczas tego urlopu;
29. przypomina, że wszelka polityka w zakresie pogodzenia życia zawodowego i rodzinnego powinna opierać się na zasadzie wolnego wyboru poszczególnych osób i być dostosowana do poszczególnych etapów życia;
30. wzywa państwa członkowskie do przedstawienia specjalnych środków na rzecz zwalczania nierówności między kobietami i mężczyznami spowodowanych przerwami w zatrudnieniu, wynikającymi w szczególności z urlopu macierzyńskiego lub przeznaczonego na opiekę nad osobami pozostającymi na utrzymaniu; ponadto wzywa do zmniejszenia negatywnego wpływu tych przerw na karierę, zarobki i świadczenia emerytalne;
31. zauważa, że pogodzenie życia zawodowego, prywatnego i rodzinnego jest jednym z podstawowych warunków wzrostu zatrudnienia, i wzywa Komisję do gromadzenia i upowszechniania najlepszych rozwiązań w zakresie skutecznego pogodzenia życia zawodowego i prywatnego oraz większego zaangażowanie mężczyzn w życie rodzinne;
32. nalega, aby Komisja i państwa członkowskie wspierały udział mężczyzn we wdrażaniu polityki równości płci, w szczególności w zakresie pogodzenia życia zawodowego, prywatnego i rodzinnego;
33. zwraca się do państw członkowskich oraz władz regionalnych i lokalnych o poprawę dostępności, jakości i przystępności usług opieki nad dziećmi oraz usług opieki nad osobami pozostającymi na utrzymaniu zgodnie z celami barcelońskimi oraz o zagwarantowanie, że dostępność tych usług jest zgodna z pełnoetatowym czasem pracy kobiet i mężczyzn odpowiedzialnych za dzieci i osoby pozostające na utrzymaniu;
34. wzywa kadry zarządzające przedsiębiorstwami do uwzględnienia w planach kadrowych środków sprzyjających elastycznej polityce prorodzinnej w celu ułatwienia pracownikom powrotu do pracy po okresie przerwy;
35. zwraca uwagę Komisji i państw członkowskich na feminizację ubóstwa, w sytuacjach gdy kobiety, zwłaszcza starsze i samotne matki, są zagrożone wykluczeniem i ubóstwem, i wzywa do opracowania środków zapobiegających temu trendowi;
36. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o opracowanie instrumentów szkolenia i wdrażania, które umożliwią wszystkim zainteresowanym uwzględnienie perspektywy opartej na równych szansach dla kobiet i mężczyzn w dziedzinach swoich kompetencji, łącznie z oceną szczególnego wpływu polityki na kobiety i mężczyzn;
37. wzywa państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do zapewnienia skutecznego wykorzystania istniejących środków, takich jak podręczniki na temat uwzględniania równych szans dla kobiet i mężczyzn w polityce zatrudnienia realizowanej przez Komisję;

Środa, 3 września 2008 r.

38. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedniego szkolenia w zakresie uwzględniania wymiaru równości mężczyzn i kobiet dla urzędników odpowiedzialnych za wdrażanie wspólnotowych programów na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym;
39. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania szeregu wskaźników ilościowych i jakościowych oraz wiarygodnych, porównywalnych i w razie potrzeby dostępnych statystyk ukazujących dane w rozbiciu na płeć, które zostaną wykorzystane w dalszej części wdrażania strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia celem uwzględnienia wymiaru równości mężczyzn i kobiet i zapewnienia odpowiedniego wprowadzenia w życie polityk i dalszych działań w tym kierunku;
40. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn oraz powołanie członków zarządu, dzięki czemu instytut posiada organ decyzyjny; wyraża jednak zaniepokojenie z powodu opóźnienia w rekrutacji dyrektora instytutu i wzywa Komisję do rozwiązania tej kwestii;
41. domaga się, by Komisja z pomocą Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn ujęła w swych przyszłych sprawozdaniach rocznych na temat równości kobiet i mężczyzn fakty i dane statystyczne z krajów kandydujących i krajów potencjalnie kandydujących;
42. zwraca się do państw członkowskich o wspieranie uprawiania sportu i zdrowego stylu życia wśród ogółu społeczeństwa, mając na uwadze fakt, że procentowo mniej kobiet uprawia sport;
43. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Klonowanie zwierząt w celu produkcji żywności

P6_TA(2008)0400

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie klonowania zwierząt w celu produkcji żywności

(2009/C 295 E/12)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że protokół w sprawie ochrony i dobrostanu zwierząt wymaga od Komisji i państw członkowskich pełnego uwzględnienia wymogów związanych z dobrostanem zwierząt przy określaniu i wdrażaniu polityki rolnej oraz polityki badań naukowych,
- B. mając na uwadze, że procesy klonowania charakteryzują się wysoką śmiertelnością transferowanych zarodków i klonowanych zwierząt, ponieważ wiele sklonowanych zwierząt umiera na wczesnym etapie życia z przyczyn takich jak niewydolność układu krążenia, niedobory odpornościowe, niewydolność wątroby, problemy oddechowe oraz nieprawidłowe funkcjonowanie nerek i układu mięśniowo-szkieletowego,
- C. mając na uwadze, że Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) stwierdził w swojej opinii z 2008 r., że poziom śmiertelności i zachorowań wśród klonowanych zwierząt jest wyższy niż u zwierząt urodzonych w wyniku rozmnażania płciowego, a poronienia i zaburzenia w zaawansowanym stadium ciąży mogą mieć wpływ na dobrostan matek zastępczych,
- D. mając na uwadze, że ze względu na obecne rozmiary cierpienia i problemów zdrowotnych matek zastępczych i zwierząt klonowanych Europejska Grupa ds. Etyki (EGE) ma wątpliwości, czy klonowanie zwierząt w celach żywnościowych jest etycznie uzasadnione, i nie znajduje przekonujących argumentów uzasadniających produkcję żywności z klonowanych zwierząt i ich potomstwa,

Środa, 3 września 2008 r.

- E. mając na uwadze, że zgodnie z dyrektywą Rady 98/58/WE z dnia 20 lipca 1998 r. dotyczącą ochrony zwierząt hodowlanych ⁽¹⁾ „naturalna i sztuczna hodowla lub procedury dotyczące hodowli, które powodują lub mogą spowodować cierpienie lub zranienie danych zwierząt, nie mogą być praktykowane” (załącznik, pkt 20),
- F. mając na uwadze, że skutkiem klonowania byłoby znaczne zmniejszenie różnorodności genetycznej w populacjach zwierząt gospodarskich, przez co wzrosłaby możliwość dziesiątkowania całych stad przez choroby, na które są one podatne,
- G. mając na uwadze, że EFSA opublikował w dniu 24 lipca 2008 r. opinię naukową na temat wpływu klonowania zwierząt na bezpieczeństwo żywności, zdrowie i dobrostan zwierząt oraz środowisko naturalne, w której stwierdził, że zdrowie i dobrostan znaczącego odsetka klonowanych zwierząt są naruszone, często poważnie i nieodwracalnie,
- H. mając na uwadze, że zasadniczym celem klonowania jest tworzenie wielu kopii zwierząt o szybkim tempie wzrostu lub o wysokiej wydajności, zaś już tradycyjna hodowla selektywna doprowadziła do schorzeń kończyn i do nieprawidłowego funkcjonowania układu sercowo-naczyniowego u szybko rosnących świń, a także do kulawizn, do zapalení wymion i do przedwczesnego uboju w przypadku wysokowydajnego bydła; a także mając na uwadze, że klonowanie najszybciej rosnących i najbardziej wydajnych zwierząt spowoduje jeszcze większe problemy związane ze zdrowiem i dobrostanem zwierząt,
- I. mając na uwadze, że konsekwencje klonowania zwierząt w celu produkcji żywności nie zostały odpowiednio zbadane, a poza tym stanowi ono poważne zagrożenie dla wizerunku i istoty europejskiego modelu rolnictwa, który opiera się na jakości produkcji, na przyjaznych dla środowiska zasadach i na przestrzeganiu rygorystycznych warunków dobrostanu zwierząt,
1. wzywa Komisję do przedłożenia wniosków zakazujących, w odniesieniu do celu produkcji żywności: (i) klonowania zwierząt, (ii) hodowli klonowanych zwierząt lub ich potomstwa, (iii) wprowadzania na rynek produktów mięsnych lub mlecznych pochodzących z klonowanych zwierząt lub ich potomstwa oraz (iv) importu klonowanych zwierząt, ich potomstwa i nasienia, importu zarodków klonowanych zwierząt lub ich potomstwa oraz importu produktów mięsnych i mlecznych pochodzących z klonowanych zwierząt lub ich potomstwa, z uwzględnieniem zaleceń EFSA oraz EGE;
2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 221 z 8.8.1998, s. 23.

Wpływ marketingu i reklamy na równość kobiet i mężczyzn

P6_TA(2008)0401

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wpływu marketingu i reklamy na równość kobiet i mężczyzn (2008/2038(INI))

(2009/C 295 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat WE, a w szczególności jego art. 2, 3 ust. 2 i art. 152,
- uwzględniając dorobek prawny Wspólnoty w obszarze praw kobiet i równości płci,
- uwzględniając platformę działania przyjętą dnia 15 września 1995 r. na IV Światowej Konferencji w sprawie Kobiet w Pekinie oraz jej rezolucję z dnia 18 maja 2000 r. w sprawie działań związanych z pekińską platformą działania ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 23.2.2001, s. 258.

Środa, 3 września 2008 r.

- uwzględniając dyrektywę Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących świadczenia medialnych usług audiowizualnych (dyrektywa o medialnych usługach audiowizualnych) ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady nr 113/2004/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług ⁽²⁾,
- uwzględniając plan działań Komisji na rzecz równości kobiet i mężczyzn w latach 2006-2010 (COM(2006)0092) oraz związaną z nim ocenę skutków regulacji (SEC(2006)0275),
- uwzględniając rezolucję z dnia 25 lipca 1997 r. w sprawie dyskryminacji kobiet w reklamie ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję 1557 (2007) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy pt. „Obraz kobiet w reklamie”,
- uwzględniając Europejski Pakt na rzecz Równości Płci przyjęty przez Radę Europejską w Brukseli w dniach 23 i 24 marca 2006 r.,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0199/2008),
- A. mając na uwadze, że socjalizacja (za pośrednictwem edukacji szkolnej, w rodzinie i w środowisku społeczno-kulturowym) to proces, który kształtuje tożsamość, wartości, przekonania i postawy, określające miejsce i rolę jednostki w społeczeństwie, w którym ona wzrasta; mając na uwadze, że idea identyfikacji to kluczowe pojęcie do zrozumienia działania tego procesu,
- B. mając na uwadze konieczność lepszego propagowania od najmłodszych lat — tak w szkole, jak i w domu — racjonalnego i odpowiedzialnego korzystania z telewizji i nowych technologii,
- C. mając na uwadze, że reklama przekazująca treści dyskryminujące lub poniżające oparte na płci i wszelkie stereotypy płciowe stanowią przeszkodę dla stworzenia nowoczesnego i egalitarnego społeczeństwa,
- D. mając na uwadze, że stereotypy mogą przyczyniać się do zachowań, które stanowią narzędzia identyfikacji,
- E. mając na uwadze, że reklama i marketing odzwierciedlają kulturę, a także przyczyniają się do jej tworzenia,
- F. mając na uwadze, że reklamy stanowią część składową gospodarki rynkowej i jeden z aspektów rzeczywistości, z którym każdy człowiek styka się codziennie,
- G. mając na uwadze, że reklamy czasami mogą w karykaturalny sposób prezentować sytuacje z życia mężczyzn i kobiet,
- H. mając na uwadze powszechność dyskryminacji ze względu na płeć w mediach, a także mając na uwadze, że obecność stereotypów płciowych w reklamie i mediach można uznać za część tego typu dyskryminacji,
- I. mając na uwadze zatem, że stereotypy płciowe powielają nierówny rozdział uprawnień poszczególnych płci,
- J. mając na uwadze, że trzeba przeciwstawiać się na wszystkich poziomach stereotypom płciowym, by wyrównać status kobiet i mężczyzn i nadać wagę ich współpracy zarówno w sferze prywatnej, jak i publicznej,
- K. mając na uwadze, że stereotypy płciowe mogą prowadzić od najwcześniejszych etapów socjalizacji dzieci do dyskryminacji ze względu na płeć, która nasila powielanie nierówności między kobietami i mężczyznami przez całe życie przyczyniając się do pojawienia się stereotypów związanych z płcią społeczno-kulturową,

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 17.10.1989, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.

⁽³⁾ Dz.U. C 304 z 6.10.1997, s. 60.

Środa, 3 września 2008 r.

- L. mając na uwadze, że pojęcie stereotypów płciowych przynosi efekt przeciwny do zamierzonego i przyczynia się do podziału rynku pracy na zawody wg kryterium płci, przy czym kobiety zwykle zarabiają mniej niż mężczyźni,
- M. mając na uwadze, że całe społeczeństwo musi zostać zaangażowane w wysiłki zmierzające do unikania utrwalania stereotypów płciowych; mając na uwadze, że wszyscy powinni podzielać odpowiedzialność za to zadanie,
- N. mając na uwadze, że należy usuwać przeszkody w upowszechnianiu pozytywnych obrazów mężczyzny i kobiety w różnych sytuacjach społecznych,
- O. mając na uwadze, że dzieci stanowią szczególnie narażoną na takie wpływy grupę, która wierzy nie tylko autorytetom, ale również postaciom z bajek, programów telewizyjnych, książek z obrazkami, w tym materiałów edukacyjnych, gier telewizyjnych, reklam zabawek, itp.; mając na uwadze, że dzieci uczą się poprzez naśladowanie i udawanie tego, czego doświadczą; mając na uwadze, że z tego powodu stereotypy płciowe w reklamach nie tylko wpływają na rozwój jednostki, ale również akcentują przekonanie, że płeć osoby determinuje to, co jest dla niej osiągalne, a co nie,
- P. mając na uwadze, że obecność reklam w różnych mediach jest częścią naszego codziennego życia; mając na uwadze, że szczególne znaczenie ma objęcie reklam w środkach przekazu etycznie lub prawnie wiążącymi przepisami lub kodeksami postępowania w celu zapobieżenia rozpowszechnianiu przez reklamy dyskryminujących lub upokarzających komunikatów opartych na stereotypach płciowych, a także podburzaniu do przemocy i seksizmu,
- Q. mając na uwadze, że odpowiedzialna reklama może mieć pozytywny wpływ na społeczne postrzeganie takich kwestii jak „obraz ciała”, „role płci” i „normalność”; mając na uwadze, że reklama może być skutecznym środkiem w walce ze stereotypami,
1. podkreśla znaczenie udzielania kobietom i mężczyznom jako jednostkom tych samych szans rozwoju;
 2. odnotowuje ciągle i powszechne utrzymywanie się męskich i damskich stereotypów pomimo prowadzenia przez Wspólnotę programów mających na celu propagowanie równości płci;
 3. zauważa, że dalsze badania pomogłyby wyjaśnić wszelkie powiązania między obecnością w reklamach stereotypów płciowych, a brakiem równości płci;
 4. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do wykorzystywania ww. badań oraz ich wyników, a także do ich upowszechniania;
 5. podkreśla znaczenie poszanowania przez państwa członkowskie zobowiązań podjętych przez nie za pośrednictwem ww. Europejskiego paktu na rzecz równości płci;
 6. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do wykonania przyjętych wytycznych w ramach różnych programów Wspólnoty, takich jak EQUAL, oraz wytycznych koncentrujących się na równości płci;
 7. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do nadzoru nad wdrażaniem przepisów prawa wspólnotowego dotyczących dyskryminacji i podburzania do nienawiści ze względu na płeć;
 8. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do przeprowadzenia w całej UE kampanii uświadamiających przeciw zniewagom o podłożu seksistowskim lub dla przedstawianiu kobiet i mężczyzn w sposób uwłaczający ich godności w materiałach reklamowych i marketingowych;
 9. wzywa państwa członkowskie do zbadania wizerunku kobiet i mężczyzn w reklamie i marketingu oraz do przedstawienia sprawozdań w tej sprawie;
 10. podkreśla, że stereotypy w reklamach nadawanych podczas telewizyjnych programów dla dzieci stanowią szczególnie problem w związku z ich potencjalnym wpływem na socjalizację do ról związanych z płcią, a następnie na samoocenę dzieci, postrzeganie przez nie członków rodzin i świata zewnętrznego;
 11. odnotowuje, że walce ze stereotypami płciowymi w mediach i reklamie powinny towarzyszyć strategie edukacyjne oraz środki służące uświadomieniu od najmłodszych lat i rozwijające zmysł krytyczny od wczesnej młodości;

Środa, 3 września 2008 r.

12. podkreśla fundamentalne znaczenie roli, jaką powinien odgrywać system szkolnictwa w rozwijaniu u dzieci zmysłu krytycznego wobec obrazu i mediów w ogólności, po to, by zapobiec niepożądanym skutkom, jakie wywołują stereotypy płciowe utrwalane przez marketing i reklamy;
13. odnotowuje potrzebę rzucenia wyzwania tradycyjnym rolom przypisanym płciom, aby osiągnąć równość płci;
14. zwraca uwagę w szczególności na potrzebę usuwania przekazów uwłaczających ludzkiej godności i propagujących stereotypy płciowe z podręczników, zabawek, gier wideo i komputerowych, Internetu i nowych technologii informacyjnych i komunikacyjnych (ICT), a także z reklam nadawanych w różnych mediach;
15. odnotowuje z dużym zaniepokojeniem reklamowanie usług seksualnych, co utrwała stereotypowe postrzeganie kobiet jako przedmiotów, w takich publikacjach jak gazety lokalne, które są bezpośrednio widoczne i łatwo dostępne dla dzieci;
16. odnotowuje potrzebę prowadzenia szkoleń ustawicznych skierowanych do pracowników mediów i we współpracy z nimi, a także akcji kształtujących świadomość społeczeństwa na temat negatywnych skutków stereotypów płciowych;
17. zwraca uwagę, że wzrasta korzystanie z telewizji i nowych technologii wśród dzieci i nastolatków, a rozpoczyna się ono w bardzo wczesnym wieku, oraz że utrwała się model samodzielnego oglądania telewizji przez dzieci;
18. zauważa, że medialne wizerunki idealnego wyglądu w marketingu i reklamie mogą mieć negatywny wpływ na samoocenę kobiet i mężczyzn, szczególnie nastolatków oraz tych, które są podatne na zaburzenia odżywiania, takie jak jadłowstręt psychiczny (anoreksja) i bulimia; wzywa reklamujących, aby z większą ostrożnością wykorzystywali skrajnie chude kobiety do reklamowania produktów;
19. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania za pomocą odpowiednich środków, że marketing i reklama będą zapewniać poszanowanie godności i integralności człowieka, nie będą bezpośrednio lub pośrednio dyskryminujące, nie będą przekazywać treści podburzających do nienawiści ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, wyznanie lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną i nie będą zawierać materiałów, które oceniane w danym kontekście aprobują, propagują lub gloryfikują przemoc wobec kobiet;
20. wyraża uznanie dla organów ds. regulacji mediów w niektórych państwach członkowskich za wykonaną dotychczas pracę na rzecz zbadania skutków stereotypów płciowych i zachęca organy regulacyjne we wszystkich państwach członkowskich do wymiany sprawdzonych sposobów postępowania w tym zakresie;
21. przypomina Komisji, że w pierwotnym wniosku złożonym przez Komisję wyżej wymieniona dyrektywa Rady 2004/113/WE obejmowała również dyskryminację w mediach; wzywa Komisję do większego zaangażowania w walkę z tą formą dyskryminacji;
22. podkreśla zapotrzebowanie na obecność w mediach i świecie reklamy dobrych przykładów ujętych z perspektywy płci celem wykazania, że zmiana jest możliwa i pożądana; uważa, że państwa członkowskie powinny oficjalnie ustanowić nagrody sektora reklamy, a także nagrody publiczności przeznaczone dla reklamujących, których celem byłoby wyróżnienie tych reklam, które najlepiej zrywają ze stereotypami płciowymi i które prezentują pozytywny obraz kobiet, mężczyzn lub stosunków między nimi lub podnoszący ich rangę;
23. podkreśla potrzebę upowszechniania zasad równości płci poprzez media za pośrednictwem publikacji i programów przeznaczonych dla różnych grup wiekowych w celu propagowania sprawdzonych sposobów postępowania i poszanowania różnic płciowych;
24. podkreśla potrzebę kontynuowania debaty na temat marketingu i reklamy oraz ich rolę w kształtowaniu i utrwalaniu stereotypów płciowych;
25. wzywa państwa członkowskie do opracowania i realizacji projektów edukacyjnych przygotowanych w duchu tolerancji i wystrzegania się wszelkich stereotypów, w celu propagowania kultury równości płci za pośrednictwem właściwych programów edukacyjnych;
26. podkreśla, że trzeba eliminować stereotypy płciowe;
27. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 4 września 2008 r.

Więźniowie palestyńscy w Izraelu

P6_TA(2008)0404

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie więźniów palestyńskich w Izraelu

(2009/C 295 E/14)

Parlament Europejski

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Bliskiego Wschodu,
 - uwzględniając oświadczenie złożone przed Parlamentem przez komisarz Ferrero-Waldner w dniu 9 lipca 2008 r. w sprawie sytuacji więźniów palestyńskich w więzieniach w Izraelu,
 - uwzględniając układ o stowarzyszeniu między UE a Izraelem oraz ustalenia przyjęte podczas ósmego posiedzenia Rady Stowarzyszenia UE-Izrael w dniu 16 czerwca 2008 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie sporządzone przez jego delegację ad hoc do Izraela i na terytorium Palestyny (30 maja — 2 czerwca 2008 r.) oraz jego wnioski,
 - uwzględniając konwencje genewskie, w szczególności czwartą konwencję o ochronie osób cywilnych podczas wojny z dnia 12 sierpnia 1949 r., a zwłaszcza jej art. 1-12, 27, 29-34, 47, 49, 51, 52, 53, 59, 61-77 oraz 143,
 - uwzględniając Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych ONZ z 1966 r.,
 - uwzględniając roczne sprawozdanie Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża za rok 2007, a w szczególności rozdział dotyczący okupowanych terytoriów palestyńskich,
 - uwzględniając sprawozdania opublikowane w 2006, 2007 i 2008 r. przez Publiczny Komitet przeciwko Torturom w Izraelu przy wsparciu finansowym Komisji Europejskiej i kilku państw członkowskich,
 - uwzględniając odpowiednie rezolucje ONZ w sprawie konfliktu na Bliskim Wschodzie,
 - uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w ostatnich latach Izrael został dotknięty wieloma śmiertelnymi zamachami terrorystycznymi wymierzonymi w ludność cywilną oraz mając na uwadze, że władze Izraela podjęły szereg działań w celu zapobieżenia tym akcjom terrorystycznym, w tym dokonały aresztowań podejrzanych bojowników palestyńskich, co nie oznacza, że zwalczanie terroryzmu jest uzasadnieniem dla naruszania prawa humanitarnego,
- B. mając na uwadze, że ponad 11 tys. Palestyńczyków, w tym setki kobiet i dzieci, jest przetrzymywanych w izraelskich więzieniach i aresztach oraz że większość tych przetrzymywanych osób została zatrzymana na okupowanych terytoriach palestyńskich,
- C. mając na uwadze, że zgodnie z Konwencją o prawach dziecka, której Izrael jest sygnatariuszem, dziecko jest definiowane jako osoba poniżej 18 roku życia; mając na uwadze, że dzieci palestyńskie od 16 roku życia uznawane są za dorosłych na podstawie izraelskich przepisów wojskowych obowiązujących na okupowanych terytoriach palestyńskich oraz że często są one przetrzymywane w nieodpowiednich warunkach,

Czwartek, 4 września 2008 r.

- D. mając na uwadze, że w dniu 25 sierpnia 2008 r. w geście dobrej woli i celem budowania wzajemnego zaufania rząd Izraela uwolnił 198 Palestyńczyków, a obie strony nadal prowadzą negocjacje zmierzające do wypracowania bardziej wszechstronnego porozumienia w sprawie uwolnienia pozostałych więźniów,
- E. mając na uwadze, że rządy Izraela i Libanu podjęły ostatnio pozytywne działania zmierzające do wymiany więźniów w zamian za ciała Izraelskich żołnierzy,
- F. mając na uwadze, że około tysiąc więźniów jest przetrzymywanych w Izraelu na podstawie administracyjnych nakazów zatrzymania, z prawem do wniesienia odwołania, ale bez przedstawionych zarzutów, procesu i prawa do obrony; mając na uwadze, że takie nakazy „aresztu administracyjnego” mogą być, a w niektórych przypadkach są, przedłużane przez lata,
- G. mając na uwadze, że według sprawozdań w zakresie praw człowieka więźniowie palestyńscy padają ofiarą maltretowania i tortur,
- H. mając na uwadze, że dla znacznej większości więźniów palestyńskich przetrzymywanych w więzieniach znajdujących się na terytorium Izraela korzystanie z prawa do odwiedzin członków rodziny jest często niemożliwe lub niezwykle trudne pomimo apeli kierowanych w tym celu do Izraela przez Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża,
- I. mając na uwadze, że kwestia więźniów politycznych ma poważne polityczne, społeczne i humanitarne implikacje, a zatrzymanie 48 wybranych członków Palestyńskiej Rady Legislacyjnej oraz innych samorządów lokalnych ma poważne konsekwencje dla rozwoju wydarzeń politycznych na okupowanym terytorium palestyńskim; mając na uwadze, że „Dokument Więźniów”, przyjęty w maju 2006 r. przez uwięzionych przywódców politycznych z różnych frakcji, posłużył jako podstawa dla pojednania narodowego i utorował drogę do ustanowienia rządu jedności narodowej,
- J. mając na uwadze, że zgodnie z art. 2 układu o stowarzyszeniu między UE a Izraelem, stosunki między Wspólnotami Europejskimi a Izraelem opierają się na poszanowaniu praw człowieka i zasad demokratycznych, co stanowi zasadniczy element wymienionego porozumienia; mając na uwadze, że plan działania UE-Izrael podkreśla, że poszanowanie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarne należy do wartości podzielanych przez strony,
1. z zadowoleniem przyjmuje niedawną decyzję rządu izraelskiego o uwolnieniu pewnej liczby więźniów palestyńskich, która stanowi pozytywny krok w kierunku wzmocnienia Autonomii Palestyńskiej i przywrócenia klimatu wzajemnego zaufania;
 2. wzywa Hamas i Izrael do podjęcia podobnych kroków w celu natychmiastowego uwolnienia izraelskiego kaprala Gilada Shalita;
 3. podkreśla, że kwestia palestyńskich więźniów ma ogromny wpływ zarówno na społeczeństwo palestyńskie, jak i na konflikt izraelsko-palestyński; uważa też, że w tym kontekście uwolnienie znacznej liczby palestyńskich więźniów, a także niezwłoczne uwolnienie uwięzionych członków Palestyńskiej Rady Legislacyjnej, w tym Marwana Barghoutiego, mogłoby stać się krokiem w kierunku wytworzenia klimatu wzajemnego zaufania, które jest konieczne, by poczynić znaczne postępy w negocjacjach pokojowych;
 4. popiera uzasadnione obawy Izraela dotyczące bezpieczeństwa; jest zdania, że w traktowaniu wszystkich więźniów należy w pełni przestrzegać zasad praworządności, jako że stanowi to istotny krok na drodze ku demokracji państwa;
 5. wzywa Izrael do zagwarantowania przestrzegania minimalnych standardów w zakresie przetrzymywania, zapewnienia procesu wszystkim zatrzymanym, położenia kresu wykorzystaniu „aresztu administracyjnego” oraz zastosowania właściwych środków w odniesieniu do nieletnich oraz praw więźniów do odwiedzin, przy pełnym poszanowaniu norm międzynarodowych, w tym Konwencji o prawach dziecka i Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania;
 6. wyraża zaniepokojenie sytuacją palestyńskich więźniarek i więźniów szczególnie narażonych, którzy według doniesień są regularnie maltretowani i pozbawieni dostępu do opieki zdrowotnej;

Czwartek, 4 września 2008 r.

7. wzywa władze palestyńskie do podjęcia wszelkich starań, by zapobiec jakimkolwiek aktom przemocy lub aktom terrorystycznym, zwłaszcza dokonywanym przez byłych więźniów, a w szczególności dzieci;
8. wyraża przekonanie, że poprawa stosunków między UE a Izraelem powinna być spójna i powiązana z przestrzeganiem przez Izrael jego wszystkich zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego;
9. z zadowoleniem przyjmuje podjętą na ósmym posiedzeniu Rady Stowarzyszenia UE-Izrael decyzję o ustanowieniu pełnoprawnej podkomisji ds. praw człowieka, zastępującej obecną grupę roboczą ds. praw człowieka; wzywa do szeroko zakrojonych konsultacji z organizacjami zajmującymi się prawami człowieka i organizacjami pozarządowymi działającymi na terenie Izraela i okupowanych terytoriów palestyńskich oraz do ich pełnego zaangażowania w obserwowanie postępów Izraela w przestrzeganiu zobowiązań podjętych na mocy prawa międzynarodowego;
10. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Komisji, rządowi Izraela, Knessetowi, przewodniczącemu Autonomii Palestyńskiej, Palestyńskiej Radzie Legislacyjnej, Wysokiemu Przedstawicielowi ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, specjalnemu wysłannikowi Kwartetu Bliskowschodniego, przewodniczącemu Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego, Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz Międzynarodowemu Komitetowi Czerwonego Krzyża.

Ocena sankcji UE jako elementu działań i polityki UE w obszarze praw człowieka

P6_TA(2008)0405

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie oceny sankcji UE jako elementu działań i polityki UE w obszarze praw człowieka (2008/2031(INI))

(2009/C 295 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
- uwzględniając wszystkie konwencje Narodów Zjednoczonych dotyczące praw człowieka i załączone do nich protokoły dodatkowe,
- uwzględniając Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych oraz jego dwa fakultatywne protokoły,
- uwzględniając Kartę ONZ, a zwłaszcza art. 1 i art. 25 w rozdziale VII oraz art. 39 i art. 42,
- uwzględniając Europejską Konwencję o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Europejska Konwencja Praw Człowieka) i załączone do niej protokoły,
- uwzględniając Paryską kartę nowej Europy (Karta Paryska),
- uwzględniając Akt końcowy Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie z 1975 r. (Akt końcowy z Helsinek),
- uwzględniając art. 3, 6, 11, 13, 19, 21, 29 i 39 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 60, 133, 296, 297, 301 i 308 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE),

Czwartek, 4 września 2008 r.

- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje dotyczące sytuacji w zakresie praw człowieka na świecie,
- uwzględniając swoje poprzednie debaty i wydawane w trybie pilnym rezolucje w sprawie naruszeń praw człowieka, demokracji i państwa prawa,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 września 1996 r. w sprawie komunikatu Komisji w sprawie wpisania klauzuli o poszanowaniu zasad demokracji i praw człowieka w umowach między Wspólnotą a państwami trzecimi ⁽¹⁾,
- uwzględniając międzynarodowe zobowiązania Wspólnoty Europejskiej i jej państw członkowskich, w tym zobowiązania zawarte w porozumieniach WTO,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu) ⁽²⁾, a zwłaszcza jej art. 8, 9, 33, 96 i 98, oraz zmianę tej umowy ⁽³⁾,
- uwzględniając dokument Rady zatytułowany „Ustanowienie podgrupy ds. sankcji w grupie roboczej doradców ds. stosunków zewnętrznych (RELEX/Sanctions)” z dnia 22 stycznia 2004 r. (5603/2004),
- uwzględniając dokument Rady zatytułowany „Podstawowe zasady stosowania środków restrykcyjnych (sankcji)” z dnia 7 czerwca 2004 r. (10198/1/2004),
- uwzględniając dokument Rady zatytułowany „Wytyczne w sprawie stosowania i oceniania środków ograniczających (sankcji) w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE”, ostatnio zmienione w dniu 2 grudnia 2005 r. (15114/2005),
- uwzględniając dokument Rady zatytułowany „Dobre praktyki UE w zakresie skutecznego wprowadzania w życie środków ograniczających” z dnia 9 lipca 2007 r. (11679/2007),
- uwzględniając wspólne stanowisko 96/697/WPZiB w sprawie Kuby ⁽⁴⁾, przyjęte w dniu 2 grudnia 1996 r. przez Radę,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2001/930/WPZiB w sprawie zwalczania terroryzmu ⁽⁵⁾ i 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu ⁽⁶⁾, obydwie z dnia 27 grudnia 2001 r., oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu ⁽⁷⁾,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2002/402/WPZiB dotyczące środków ograniczających przeciwko Osamie bin Ladenowi, członkom organizacji Al-Kaida i talibom oraz innym osobom fizycznym, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom z nimi powiązanym ⁽⁸⁾, oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Usamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami ⁽⁹⁾, obydwie z dnia 27 maja 2002 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.10.1996, s. 261.

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 322 z 12.12.1996, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 90.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 93.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 70.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 139 z 29.5.2002, s. 4.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 139 z 29.5.2002, s. 9.

Czwartek, 4 września 2008 r.

- uwzględniając Wspólny wykaz uzbrojenia Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 kwietnia 2002 r. w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczącego roli Unii Europejskiej w propagowaniu praw człowieka i demokratyzacji w krajach trzecich ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej poszanowania praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską ⁽³⁾,
 - uwzględniając wszystkie umowy zawarte między Unią Europejską a państwami trzecimi oraz zawarte w nich klauzule dotyczące poszanowania praw człowieka,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 października 1982 r. w sprawie znaczenia i skutków sankcji gospodarczych, zwłaszcza embarga handlowego i bojkotu, na stosunki Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej z państwami trzecimi ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając rezolucję w sprawie skutków sankcji, zwłaszcza embarga, dla mieszkańców państw, na które te środki są nakładane ⁽⁵⁾, przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 1 listopada 2001 r. w Brukseli (Belgia),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 września 2007 r. w sprawie funkcjonowania dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka prowadzonych z krajami trzecimi ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając rezolucję 1597 (2008) i zalecenie 1824 (2008) w sprawie czarnych list Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych i Unii Europejskiej, przyjęte przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy w dniu 23 stycznia 2008 r.,
 - uwzględniając Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, podpisany w Lizbonie w dniu 13 grudnia 2007 r., który powinien wejść w życie w dniu 1 stycznia 2009 r.,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Handlu Międzynarodowego (A6-0309/2008),
- A. mając na uwadze, że art. 11 ust. 1 TUE uznaje przestrzeganie praw człowieka za jeden z celów wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB), i mając na uwadze, że art. 21 (nowy) TUE, wprowadzony przez art. 1 pkt 24 traktatu z Lizbony, uznaje, że „działania Unii na arenie międzynarodowej oparte są na zasadach, które leżą u podstaw jej utworzenia, rozwoju i rozszerzenia oraz które zamierza wspierać na świecie: demokracji, państwa prawnego, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, zasad równości i solidarności oraz poszanowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych oraz prawa międzynarodowego”,

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 18.4.2008, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 131 E z 5.6.2003, s. 147.

⁽³⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 107.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 292 z 8.11.1982, s. 13.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 78 z 2.4.2002, s. 32.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 214.

Czwartek, 4 września 2008 r.

- B. mając na uwadze, że sankcje są stosowane zgodnie ze szczególnymi celami WPZiB ustanowionymi w art. 11 TUE, które obejmują poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności, demokracji, państwa prawa i dobrych rządów, ale nie ograniczają się do nich,
- C. mając na uwadze, że powyższe „Podstawowe zasady stosowania środków restrykcyjnych (sankcji)” z 2004 r. to pierwszy pragmatyczny dokument określający ramy nakładania sankcji przez UE, ale praktyka UE w tym zakresie istnieje de facto od wczesnych lat 80., a zwłaszcza od wejścia w życie TUE w 1993 r.; mając na uwadze, że dokument ten formalnie ustanawia sankcje jako instrument WPZiB, a zatem stanowi punkt wyjścia dla polityki UE w dziedzinie sankcji,
- D. mając na uwadze, że polityka sankcji opiera się głównie na pięciu następujących celach w ramach WPZiB: ochronie wspólnych wartości, podstawowych interesów, niezależności i integralności Unii zgodnie z zasadami Karty ONZ; zwiększeniu bezpieczeństwa Unii na wszelkie sposoby; ochronie pokoju i zwiększeniu bezpieczeństwa międzynarodowego, zgodnie z zasadami Karty ONZ i Aktu końcowego z Helsinek oraz z celami karty paryskiej, w tym celami dotyczącymi granic zewnętrznych; wspieraniu współpracy międzynarodowej; rozwijaniu i wzmacnianiu demokracji i państwa prawa oraz poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności,
- E. mając na uwadze coraz większą zgodę na forum międzynarodowym, że każda poważna i umyślnie spowodowana szkoda dla środowiska naturalnego zagraża pokojowi i bezpieczeństwu międzynarodowemu i stanowi pogwałcenie praw człowieka,
- F. mając na uwadze, że UE jest zobowiązana do systematycznego wdrażania sankcji ustanowionych przez Radę Bezpieczeństwa ONZ na mocy rozdziału VII Karty ONZ, a jednocześnie nakłada sankcje niezależne w przypadku braku mandatu Rady Bezpieczeństwa ONZ, w przypadku gdy Rada Bezpieczeństwa ONZ nie jest uprawniona do podjęcia działań lub nie może tego uczynić ze względu na brak porozumienia wśród jej członków; podkreślając również w tym względzie spoczywający zarówno na ONZ, jak i na UE obowiązek nakładania sankcji zgodnie z prawem międzynarodowym,
- G. mając zatem na uwadze, że sankcje polityczne UE obejmują sankcje Rady Bezpieczeństwa, ale ich zakres i cele są szersze od zakresu i celów polityki Rady Bezpieczeństwa ONZ (międzynarodowy pokój i bezpieczeństwo),
- H. mając na uwadze, że sankcje to jeden z instrumentów, które UE może zastosować w celu realizacji swojej polityki w obszarze praw człowieka; przypominając, że stosowanie sankcji musi być spójne z ogólną strategią Unii w danym obszarze i musi być stanowić ostateczność, na liście priorytetów, w celu osiągnięcia poszczególnych celów WPZiB; mając na uwadze, że skuteczność sankcji zależy od stosowania ich przez wszystkie państwa członkowskie jednocześnie,
- I. mając na uwadze, że ani w prawie międzynarodowym ani w prawie UE/WE nie istnieje żadna autorytatywna definicja sankcji; mając jednak na uwadze, że w ramach WPZiB sankcje lub środki restrykcyjne są uważane za środki przerywające lub ograniczające, całkowicie lub częściowo, stosunki dyplomatyczne lub gospodarcze, z danym państwem trzecim (danymi państwami trzecimi), zmierzające do uzyskania zmian w określonej polityce lub w określonych działaniach, takich jak naruszenie prawa międzynarodowego lub praw człowieka, lub też w polityce, w ramach której rządy państw trzecich, podmioty niepaństwowe, osoby fizyczne lub prawne nie przestrzegają zasad państwa prawa lub zasad demokracji,
- J. mając na uwadze, że restrykcje obejmują środki różnego rodzaju, np. embargo na broń, sankcje handlowe, sankcje finansowe/gospodarcze, zamrożenie aktywów, zakaz lotów, restrykcje wjazdowe, sankcje dyplomatyczne, bojkot wydarzeń sportowych i kulturalnych oraz zawieszenie współpracy z państwem trzecim,

Czwartek, 4 września 2008 r.

- K. mając na uwadze, że podobnie jak UE, autorzy niniejszej rezolucji używają wymiennie terminów „sankcje” i „środki restrykcyjne”; mając na uwadze, że rezolucja ta przejmuje definicję właściwych środków zapisaną w art. 96 umowy z Kotonu (¹)
- L. mając na uwadze, że same sankcje UE oparte są na różnych podstawach prawnych, w zależności od dokładnego charakteru środków restrykcyjnych oraz od charakteru prawnego stosunków z danym państwem trzecim, a także od sektora i celów, których sprawa dotyczy; mając na uwadze, że czynniki te determinują zarówno procedurę wydawania sankcji — które często, ale nie zawsze, wymagają wspólnego stanowiska WPZiB, a zatem jednomyślności w Radzie — jak i procedurę legislacyjną wymaganą do nadania tym sankcjom prawnie wiążącego i egzekwowalnego charakteru, którą zazwyczaj jest procedura ustanowiona w art. 310 TWE,
- M. mając na uwadze, że zakazy przyznawania wiz i embarga na broń to obecnie najczęściej stosowane sankcje WPZiB, stanowiące jeden z pierwszych kroków w sekwencji sankcji nakładanych przez UE; mając na uwadze, że te dwa rodzaje środków to jedyne środki bezpośrednio stosowane przez państwa członkowskie z uwagi na fakt, że nie wymagają one przyjęcia na mocy traktatu WE szczególnego aktu legislacyjnego w sprawie sankcji; mając na uwadze, że z kolei sankcje finansowe (zamrożenie aktywów) i handlowe wymagają przyjęcia szczególnego aktu legislacyjnego w sprawie sankcji,
- N. mając na uwadze, że zgodnie z ww. „Podstawowymi zasadami stosowania środków restrykcyjnych (sankcji)”, a także odpowiednimi wytycznymi, ukierunkowane sankcje mogą być skuteczniejsze niż sankcje bardziej ogólne, a zatem są preferowane, po pierwsze dlatego, że zapobiegają one potencjalnym szkodliwym skutkom dla szerszej grupy osób, a po drugie dlatego, że bezpośrednio wpływają one na osoby odpowiedzialne lub pełniące obowiązki, a zatem mogą skuteczniej prowadzić do zmian politycznych,
- O. stwierdzając istnienie środków, które — będąc przyjmowane przez Radę w konkluzjach prezydencji — nie są określane jako „sankcje”, a zarazem różnią się od innych środków restrykcyjnych wymienionych jako instrument WPZiB,

(¹) Artykuł 96 umowy z Kotonu z dnia 23 czerwca 2000 r. stanowi:

„Elementy zasadnicze: procedura konsultacyjna oraz środki właściwe w odniesieniu do praw człowieka, zasad demokratycznych i państwa prawa

1. W rozumieniu niniejszego artykułu termin Strona odnosi się do Wspólnoty i państw członkowskich Unii Europejskiej z jednej strony oraz do każdego państwa AKP z drugiej strony.

2. (a) Jeśli mimo dialogu politycznego prowadzonego regularnie między Stronami dana Strona uznaje, że Strona przeciwna nie wypełnia obowiązku wynikającego z poszanowania praw człowieka, zasad demokratycznych i państwa prawa określonych w art. 9 ust. 2, wówczas, z wyjątkiem nagłych przypadków, przedstawia Stronie przeciwnej oraz Radzie Ministrów właściwe informacje niezbędne do dokładnego zbadania sytuacji w celu znalezienia rozwiązania zadowalającego Strony. W tym celu zaprasza Stronę przeciwną do podjęcia konsultacji, które koncentrują się na środkach przyjętych przez zainteresowaną Stronę lub takich, które Strona zainteresowana powinna podjąć w celu zaradzenia sytuacji.

Konsultacje są prowadzone na poziomie i w formie uznanej za najwłaściwszą dla znalezienia rozwiązania. Konsultacje rozpoczynają się nie później niż 15 dni po zaproszeniu do wzięcia w nich udziału i trwają przez okres wspólnie ustalony, stosownie charakteru i powagi naruszenia. W każdym przypadku konsultacje nie powinny trwać dłużej niż 60 dni.

Jeśli konsultacje nie doprowadzą do rozwiązania zadowalającego obie Strony, jeśli odmówiono udziału w konsultacjach lub w przypadkach nagłych, mogą zostać przyjęte właściwe środki. Środki te są odwoływane niezwłocznie z chwilą ustania przyczyny ich przyjęcia.

(b) Termin nagłe przypadki dotyczy wyjątkowych przypadków szczególnie poważnego i skrajnego naruszenia jednego z elementów zasadniczych określonych w art. 9 ust. 2, wymagających natychmiastowej reakcji. Strona odwołująca się do procedury wyjątkowej powiadamia o tym oddzielnie Stronę przeciwną i Radę Ministrów, chyba, że nie ma na to czasu.

(c) Właściwe środki określone w niniejszym artykule to środki przyjęte zgodnie z prawem międzynarodowym oraz proporcjonalne do naruszenia. Przy wyborze tych środków należy przede wszystkim uwzględnić środki w najmniejszym stopniu zakłócające stosowanie niniejszej Umowy. Przyjmuje się, że zawieszenie byłoby środkiem ostatecznym.

Jeśli środki są przyjmowane w nagłych przypadkach, Strona przeciwna i Rada Ministrów są o tym niezwłocznie informowane. Na wniosek zainteresowanej Strony mogą zostać zwołane konsultacje w celu dokładnego zbadania sytuacji i, jeśli jest to możliwe, znalezienia rozwiązania. Konsultacje te są prowadzone zgodnie z ustaleniami określonymi w lit. a) akapit drugi i trzeci.”

Czwartek, 4 września 2008 r.

- P. mając na uwadze, że stosunki gospodarcze między UE a państwami trzecimi często podlegają dwustronnym lub wielostronnym umowom sektorowym, których UE musi przestrzegać przy nakładaniu sankcji; mając na uwadze, że w razie konieczności UE powinna zatem zawiesić lub wypowiedzieć odpowiednią umowę przed zastosowaniem sankcji gospodarczych, które są niezgodne z prawami zagwarantowanymi danemu państwu trzeciemu w obowiązującej umowie,
- Q. mając na uwadze, że stosunki między UE a państwami trzecimi często podlegają dwustronnym lub wielostronnym umowom, które umożliwiają jednej ze stron podjęcie właściwych środków w przypadku naruszenia przez drugą stronę zasadniczego elementu umowy, czyli poszanowania praw człowieka, prawa międzynarodowego, zasad demokracji i państwa prawa (klauzula dotycząca poszanowania praw człowieka), czego doskonałym przykładem jest umowa z Kotonu,
- R. mając na uwadze, że wprowadzenie i wdrożenie środków restrykcyjnych musi być zgodne z prawami człowieka i międzynarodowym prawem humanitarnym i obejmować prawo do sprawiedliwego procesu i rzeczywistego odszkodowania, a także z zasadą proporcjonalności, a także musi przewidywać stosowne wyłączenia w celu uwzględnienia podstawowych ludzkich potrzeb danych osób, takich jak dostęp do szkolnictwa podstawowego, wody pitnej i do podstawowej opieki społecznej, w tym do podstawowych leków; mając na uwadze, że polityka sankcji musi w pełni uwzględniać standardy określone w Konwencji Genewskiej, Konwencji o Prawach Dziecka i Międzynarodowym Pakcie Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych, a także rezolucjach ONZ dotyczących ochrony ludności cywilnej i dzieci podczas konfliktów zbrojnych,
- S. mając na uwadze, że wiarygodność UE oraz jej poszczególnych państw członkowskich zostaje zakwestionowana, gdy sankcje UE wydają się łamane, oraz mając na uwadze, że Robert Mugabe został zaproszony na szczyt UE-Afryka, który odbył się w Lizbonie w dniach 8-9 grudnia 2007 r., pomimo obowiązującego go oficjalnego zakazu wjazdu na terytorium jakiegokolwiek państwa członkowskiego UE zgodnie ze wspólnym stanowiskiem Rady 2004/161/WPZiB z dnia 19 lutego 2004 r. odnawiającym środki ograniczające w odniesieniu do Zimbabwe ⁽¹⁾, rozszerzonym ostatnio przez wspólne stanowisko Rady 2008/135/WPZiB z dnia 18 lutego 2008 r. ⁽²⁾,

Uwagi ogólne dotyczące skutecznej polityki UE w zakresie sankcji

1. wyraża ubolewanie z faktu, że nie przeprowadzono jak dotąd żadnej analizy ani oceny oddziaływania odnośnie do polityki sankcji UE i że w związku z tym niezmiernie trudno jest zmierzyć jej oddziaływanie i skuteczność na miejscu i wyciągnąć stosowne wnioski; wzywa Radę i Komisję do przeprowadzenia takiej oceny; uważa jednak, że polityka sankcji nałożonych na Afrykę Południową okazała się skuteczna i przyczyniła się do zakończenia apartheidu;
2. uważa, że różnorodność podstaw prawnych wdrażania polityki UE w zakresie sankcji, prowadząca do podejmowania decyzji, wdrażania i prowadzenia kontroli na różnych szczeblach, stanowi przeszkodę dla przejrzystości i spójności polityki sankcji UE, a przez to dla jej wiarygodności;
3. jest zdania, że skuteczność sankcji wymaga, aby ich wprowadzenie było postrzegane jako uzasadnione zarówno przez europejską, jak i przez międzynarodową opinię publiczną, a także przez opinię publiczną w kraju, w którym oczekuje się zmian; podkreśla, że konsultacje z Parlamentem w ramach procesu decyzyjnego wzmacniają tę legitymizację;
4. zauważa także, że sankcje mogą mieć znaczenie symboliczne, będąc wyrazem moralnego potępienia przez UE i przyczyniając się w ten sposób do zwiększenia przejrzystości i wiarygodności jej polityki zagranicznej; przestrzega przy tym przed nadmiernym postrzeganiem sankcji jako środków symbolicznych, gdyż może to doprowadzić do ich całkowitej dewaluacji;
5. uważa, że sięganie po sankcje powinno się rozważać w przypadku zachowań władz lub podmiotów niepaństwowych lub osób fizycznych i prawnych poważnie naruszających bezpieczeństwo i prawa osób lub w przypadku wykazanego wyczerpania wszelkich stosunków umownych i/lub dyplomatycznych lub impasu w tych stosunkach z winy strony trzeciej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 50 z 20.2.2004, s. 66.

⁽²⁾ Dz.U. L 43 z 19.02.2008, s. 39.

Czwartek, 4 września 2008 r.

6. jest zdania, że świadome wyrządzenie nieodwracalnej szkody środowisku naturalnemu stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa, a także poważne naruszenie praw człowieka; zwraca się w związku z tym do Rady i Komisji, aby włączyły świadomie wyrządzone nieodwracalne szkody w środowisku naturalnym do przyczyn, które mogą prowadzić do zastosowania sankcji;
7. uznaje, że instrumenty sankcji ogólnych nakładanych zazwyczaj UE są stosowane elastycznie, stosownie do potrzeb zaistniałych w poszczególnych przypadkach; ubolewa jednak, że UE często stosowała politykę sankcji niespójnie, traktując państwa trzecie w sposób odmienny, chociaż ich sytuacja w zakresie praw człowieka i demokracji jest podobna, co wywołuje krytykę za stosowanie „podwójnych standardów”;
8. uważa w tym kontekście, że stosowanie i ocena przez Unię Europejską sankcji za naruszenie praw człowieka musi co do zasady przeważać nad ewentualnymi, wynikającymi z ich stosowania szkodami dla interesów handlowych Unii Europejskiej i jej obywateli;
9. wyraża ubolewanie, że brak zgody wewnątrz Unii Europejskiej co do polityki wobec danych państw, takich jak Kuba, lub niechęć państw członkowskich do zrażania najważniejszych partnerów, takich jak Rosja, doprowadziło Unię do przyjęcia w konkluzjach prezydencji tylko „nieformalnych sankcji”, co prowadzi do nierównoważonego lub niespójnego stosowania sankcji Unii Europejskiej; uznaje jednak, że środki zawarte w konkluzjach Rady, jak np. odroczenie podpisania umów z państwami takimi, jak Serbia, mogą być przydatnym narzędziem wywierania presji na państwa trzecie, aby skłonić je do pełnej współpracy w ramach mechanizmów międzynarodowych;
10. przypomina, że w przypadku Kuby wymienione wyżej wspólne stanowisko przyjęte w 1996 r. i odnawiane okresowo odzwierciedla mapę drogową na rzecz pokojowego przejścia do demokracji, jest w pełni wdrażane i nie jest przedmiotem kontrowersji w instytucjach europejskich; wyraża ubolewanie z faktu, że nie nastąpiła dotychczas żadna znacząca poprawa sytuacji w zakresie praw człowieka; odnotowuje decyzję Rady z dnia 20 czerwca 2008 r. o zniesieniu nieformalnych sankcji dotyczących Kuby, domagając się natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych, ułatwienia dostępu do więzień oraz ratyfikowania i wprowadzenia w życie międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych; zauważa, że Rada za rok podejmie decyzję o ewentualnym dalszym dialogu politycznym z Kubą, w zależności od tego, czy sytuacja w zakresie praw człowieka ulegnie znacznej poprawie; przypomina, że stanowisko Rady jest również wiążące wobec instytucji Unii Europejskiej zarówno w zakresie dialogu z kubańskimi władzami, jak i z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego; podtrzymuje swoje stanowisko w odniesieniu do laureatów nagrody im. Sacharowa, Oswaldo Payá Sardiñasa i grupy „Damas de Blanco” („Kobiety w bieli”);
11. uważa, że nie można podnosić argumentu „nieskuteczności” sankcji w celu ich zniesienia, a zamiast tego powinno mu towarzyszyć ponowne ukierunkowanie i ocena samej sankcji; przyjmuje ponadto pogląd, że kwestia kontynuowania sankcji powinna zależeć wyłącznie od tego, czy zostały osiągnięte ich cele, a ich charakter może być wzmocniony lub zmieniony w zależności od wyniku ich oceny; uważa, że w tym celu sankcjom powinny towarzyszyć wyraźne wskaźniki;
12. uważa, że skuteczność sankcji powinna być badana w różnych aspektach, zarówno pod względem skuteczności środków wynikającej z samego ich charakteru, czyli ich zdolności do wywierania wpływu na działalność prywatną lub zawodową osób będących przedmiotem sankcji jako członkowie danego reżimu, bądź też na jego funkcjonowanie, jak i pod względem ich skuteczności politycznej, czyli zdolności do zachęcania do zaprzestania lub zmiany działań lub polityki, która była przyczyną przyjęcia tychże środków;
13. uważa, że skuteczność sankcji zależy od tego, czy Unia Europejska jest w stanie utrzymać sankcję przez cały okres, i wyraża w związku z tym ubolewanie z powodu wykorzystania klauzul automatycznego wygaśnięcia (ang. sunset clauses);
14. sprzeciwia się stosowaniu, bez względu na okoliczności, ogólnych, niedyskryminacyjnych sankcji w stosunku do któregośkolwiek państwa, ponieważ takie podejście pociąga za sobą de facto całkowitą izolację społeczeństwa; uważa, że przy pomocy sankcji gospodarczych nieskoordynowanych z innymi instrumentami politycznymi niezwykle trudne jest ułatwienie reform politycznych w ramach systemów rządów, w które sankcje są wymierzone; nalega zatem, by każdemu przyjęciu sankcji wobec władz państwowych towarzyszyło zawsze wsparcie społeczeństwa obywatelskiego danego państwa;

Czwartek, 4 września 2008 r.

Sankcje jako element ogólnej strategii na rzecz praw człowieka

15. podkreśla, że większość sankcji UE nakładana się ze względów bezpieczeństwa; podkreśla jednak, że naruszenia praw człowieka powinny stanowić wystarczającą podstawę dla stosowania sankcji, ponieważ one również stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa i stabilności;

16. podkreśla, że głównym celem sankcji jest doprowadzenie do zmian w polityce lub działaniach zgodnie z celami wspólnego stanowiska WPZiB lub konkluzji przyjętych przez Radę bądź też zgodnie z decyzją międzynarodową, na której oparto sankcje;

17. akcentuje fakt, że przyjmując ww. „Podstawowe zasady stosowania środków restrykcyjnych (sankcji)”, Rada zobowiązała się do stosowania sankcji jako elementu kompleksowego i zintegrowanego podejścia politycznego; podkreśla w tym względzie, że podejście to obejmuje równoległy dialog polityczny, zachęty i zasadę warunkowości, a w ostateczności może prowadzić również do zastosowania środków przymusu określonych w „Podstawowych zasadach”; uważa, że klauzule dotyczące poszanowania praw człowieka i demokracji, ogólny system preferencji i pomoc na rzecz rozwoju powinny być wykorzystywane jako narzędzia tego kompleksowego i zintegrowanego podejścia politycznego;

18. podkreśla, że wdrożenie klauzuli dotyczącej poszanowania praw człowieka nie może być uważane za w pełni niezależną i jednostronną sankcję UE, ponieważ wynika ono bezpośrednio z dwustronnej lub wielostronnej umowy, która ustanawia wzajemne zobowiązanie do przestrzegania praw człowieka; uważa, że właściwe środki podejmowane zgodnie z tą klauzulą, dotyczą wyłącznie wdrożenia danej umowy, dając stronie podstawę prawną do zawieszenia lub unieważnienia umowy; uważa w związku z tym, że wdrożenie klauzul dotyczących poszanowania praw człowieka i niezależne lub jednostronne sankcje siłą rzeczy uzupełniają się wzajemnie;

19. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje systematyczne włączanie klauzul dotyczących poszanowania praw człowieka i domaga się wprowadzenia szczególnego mechanizmu wdrażania do wszystkich nowych umów dwustronnych, zwłaszcza umów sektorowych, podpisywanych z państwami trzecimi; przypomina w tym względzie znaczenie zaleceń dotyczących skuteczniejszego i systematycznego wdrażania klauzuli, tj. opracowywanie celów i kryteriów odniesienia oraz regularna ocena; ponawia swoje wezwanie, aby klauzule praw człowieka były stosowane w drodze bardziej przejrzystej procedury konsultacji między stronami, w tym z Parlamentem Europejskim i społeczeństwem obywatelskim, określającej mechanizmy polityczne i prawne, które będą stosowane w przypadku wniosku o zawieszenie współpracy dwustronnej ze względu na powtarzające się i/lub systematyczne łamanie praw człowieka, będące naruszeniem prawa międzynarodowego; popiera model proceduralny utworzony w ramach umowy z Kotonu i dotyczący reagowania na poważne naruszenia praw człowieka, zasad demokratycznych oraz rządów prawa; uważa, że system intensywnego dialogu politycznego (art. 8 umowy z Kotonu) i konsultacji (art. 96 umowy z Kotonu) przed przyjęciem stosownych środków oraz po ich przyjęciu dostarczył skutecznych narzędzi służących poprawie sytuacji w terenie;

20. nalega, by Komisja i państwa członkowskie nie proponowały umów o wolnym handlu ani umów o stowarzyszeniu — nawet zawierających klauzule dotyczące praw człowieka — rządów krajów, w których według sprawozdań Urzędu Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka dochodzi do masowego łamania praw człowieka;

21. uważa, że brak podjęcia jakichkolwiek środków właściwych lub restrykcyjnych w odpowiedzi na stałe łamanie praw człowieka poważnie szkodzi strategii Unii w dziedzinie praw człowieka, polityce nakładania sankcji oraz wiarygodności UE;

22. uważa, że polityka sankcji jest o wiele bardziej skuteczna, gdy wpisuje się w spójną strategię na rzecz praw człowieka; powtarza apel do Rady i Komisji o opracowywanie w każdym dokumencie strategii krajowej i w innych dokumentach tego rodzaju szczególnej strategii dotyczącej praw człowieka i sytuacji w zakresie demokracji;

23. uważa, że w przypadku nałożenia sankcji dialogi i konsultacje dotyczące praw człowieka powinny koniecznie i systematycznie obejmować dyskusje na temat postępów poczynionych w zakresie osiągania celów i wskaźników ustanowionych w momencie przyjmowania środków restrykcyjnych; uważa, że cele osiągnane w ramach dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka nie mogą w żadnym przypadku zastąpić realizacji celów, ze względu na które przyjęto sankcje;

Czwartek, 4 września 2008 r.

Skoordynowane działania społeczności międzynarodowej

24. uważa, że skoordynowane działania społeczności międzynarodowej mają silniejszy wpływ niż niejednorodne i niejednolite działania państw lub regionów; dlatego też z zadowoleniem przyjmuje fakt, że polityka UE w zakresie sankcji powinna nadal opierać się na zasadzie pierwszeństwa systemu ONZ;

25. wzywa Radę, by w przypadku braku sankcji Rady Bezpieczeństwa ONZ współpracowała z państwami spoza UE nakładającymi sankcje, wymieniała informacje, oraz koordynowała działania na szczeblu międzynarodowym w celu zapobieżenia uchylania się od sankcji oraz maksymalizacji skuteczności i wdrażania sankcji nałożonych przez UE i nie tylko, zgodnie z prawem międzynarodowym;

26. uważa, że UE powinna nawiązać współpracę z innymi organizacjami regionalnymi, takimi jak Unia Afrykańska czy Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN), w celu promowania praw człowieka i zagwarantowania koordynacji działań w zakresie sankcji;

27. wzywa UE do systematycznego rozwoju dialogu z państwami nienakładającymi sankcji w celu osiągnięcia wspólnego stanowiska w sprawie środków restrykcyjnych, zwłaszcza na szczeblu regionalnym; podkreśla, że jak pokazuje przypadek Birmy/Myanmaru, sankcje często nie prowadzą do wymaganych zmian polityki lub działań, kiedy społeczność międzynarodowa jest podzielona, a ważniejsze podmioty nie włączają się we wdrażanie sankcji;

28. wzywa Radę i Komisję, by systematycznie wpisywały do porządku obrad dialogów politycznych z państwami nienakładającymi sankcji zagadnienia dotyczące ich roli i wpływu na dany reżim lub dane podmioty niepaństwowe, jednostki, organizacje lub przedsiębiorstwa;

29. uważa, że perspektywa podpisania umowy o wolnym handlu z regionem danego państwa powinna być wykorzystywana jako „marchewka” oraz środek nacisku i że w każdym przypadku taka umowa powinna wykluczać państwo objęte reżimem sankcji;

Ustanowienie jasnych procesów decyzyjnych, celów, wskaźników i mechanizmów przeglądu

30. podkreśla potrzebę przeprowadzenia przed przyjęciem sankcji pogłębionej analizy poszczególnych sytuacji w celu dokonania oceny potencjalnego wpływu różnych sankcji i określenia, które z nich są najskuteczniejsze w świetle pozostałych istotnych czynników i porównywalnych doświadczeń; uważa, że taka uprzednia analiza jest tym bardziej uzasadniona, że trudno jest wycofać się po uruchomieniu procesu stosowania sankcji, nie naruszając wiarygodności UE ani wyrazu poparcia, jakiego UE ma obowiązek udzielać mieszkańcom danego państwa trzeciego, zważywszy, że tego kraju mogą wykorzystać decyzję UE do własnych celów; odnotowuje w związku z tym obecną praktykę, zgodnie z którą właściwość, charakter i skuteczność proponowanych sankcji są omawiane w Radzie na podstawie oceny szefów misji UE w danym państwie i wzywa do włączenia do tej oceny sprawozdania niezależnego eksperta;

31. niemniej jednak podkreśla, że taka analiza nie powinna być wykorzystywana do opóźnienia przyjęcia sankcji; podkreśla w związku z tym, że dwuetapowa procedura nakładania sankcji w ramach WPZiB daje możliwość pilnej reakcji politycznej, najpierw poprzez przyjęcie wspólnego stanowiska opracowanego w wyniku pogłębionej analizy rozporządzenia, wyszczególniającego dokładny charakter i zakres sankcji;

32. wzywa do systematycznego włączania do instrumentów prawnych wyraźnych i szczególnych wskaźników jako warunków zniesienia sankcji; nalega zwłaszcza, by kryteria odniesienia ustanawiano w oparciu o niezależną ekspertyzę i nie zmieniano ich później wraz ze zmianami politycznymi zachodzącymi w Radzie;

33. wzywa Radę i Komisję do ustanowienia przykładowego procesu dokonywania przeglądu sankcji, obejmującego zwłaszcza systematyczne włączenie klauzuli przeglądu, obejmującej dokonywanie ponownej inspekcji systemu w oparciu o ustanowione wskaźniki oraz ocenę realizacji celów; podkreśla, że należy z zadowoleniem przyjmować deklaracje zamiaru lub woli wprowadzenia procedur, które mogą przynieść pozytywne rezultaty; podkreśla jednak, że przy ocenie sankcji deklaracje te nie mogą w żadnym wypadku zastępować realizacji widocznych i rzeczywistych postępów w osiągnięciu kryteriów odniesienia;

Czwartek, 4 września 2008 r.

34. uważa, że nałożone na Chiny embargo na broń jest przykładem spójności i konsekwencji działań Unii, zważywszy, że embargo to było ustanowione pierwotnie po masakrze na placu Tiananmen w 1989 r., a UE jak dotychczas nie otrzymała żadnych wyjaśnień na temat tego zdarzenia, w związku z czym nie istnieje powód do zniesienia embarga;

35. wzywa podgrupę ds. sankcji w grupie roboczej doradców ds. stosunków zewnętrznych (RELEX/Sanctions) do pełnej realizacji jej mandatu; nalega w szczególności na konieczność prowadzenia analiz przed przyjęciem sankcji, a po ich przyjęciu — regularnego dostarczania uaktualnionych informacji na temat rozwoju sytuacji oraz opracowywania najlepszych praktyk dotyczących wprowadzania i stosowania środków restrykcyjnych;

36. uważa, że państwa a także organizacje międzynarodowe i regionalne, powinny być pociągane do odpowiedzialności za międzynarodowe nadużycia przy wprowadzaniu sankcji oraz podkreśla w tym kontekście potrzebę wprowadzenia mechanizmu kontroli sądowej w celu zapewnienia zgodności z prawem międzynarodowym i prawem humanitarnym;

37. wzywa do włączania Parlamentu we wszystkie etapy procesu stosowania sankcji: w proces podejmowania decyzji o przyjęciu sankcji, wybór sankcji najbardziej dostosowanych do danej sytuacji, określenie wskaźników, ocenę ich wdrożenia w ramach mechanizmu dokonywania przeglądu i zniesienie sankcji;

Czy ukierunkowanie sankcje to skuteczniejsze narzędzie?

38. wyraża ubolewanie, że z uwagi na brak oceny niemożliwe jest stwierdzenie skuteczności środków ukierunkowanych; uznaje jednak, że zdecydowanie uwzględnienie przez UE kwestii humanitarnych, które prowadziło do zrezygnowania z sankcji gospodarczych o zakresie ogólnym, co miało miejsce w przypadku Iraku, oraz do nakładania bardziej ukierunkowanych, „inteligentnych” sankcji, mających na celu osiągnięcie maksymalnego wpływu na osoby, na których zachowanie UE chce wpłynąć, przy jednoczesnym ograniczeniu do minimum negatywnych konsekwencji humanitarnych lub skutków dla osób, do których sankcje nie są skierowane, lub dla krajów sąsiadujących;

39. uważa, że sankcje gospodarcze stosowane w oderwaniu od innych instrumentów politycznych z wielkim prawdopodobieństwem nie zmuszą sankcjonowanego reżimu do wprowadzenia większych zmian politycznych; podkreśla ponadto, że dalekosiężne obostrzenia gospodarcze mogą pociągnąć za sobą nadmiernie wysokie koszty gospodarcze i humanitarne i w związku z tym ponownie wzywa do ostrożniejszego planowania i lepszego ukierunkowywania sankcji gospodarczych mających wywierać wpływ głównie na kluczowych liderów sankcjonowanych reżimów i na podmioty dopuszczające się naruszeń praw człowieka;

40. podkreśla, że wszelkie sankcje gospodarcze powinny być przede wszystkim nakierowane na te sektory, które nie są oparte na zatrudnieniu i mają ograniczone znaczenie dla małych i średnich przedsiębiorstw, ponieważ tego rodzaju przedsiębiorstwa są istotne zarówno dla rozwoju gospodarczego, jak i redystrybucji dochodów;

41. wspiera wykorzystywanie ukierunkowanych sankcji finansowych przeciwko kluczowym liderom sankcjonowanych reżimów, wpływających bezpośrednio na dochód sankcjonowanych jednostek; podkreśla, konieczność skorelowania takich sankcji z odpowiednimi działaniami wobec podmiotów gospodarczych UE współpracujących z takimi osobami; podkreśla, że ukierunkowane sankcje dotyczące towarów będących szczególnym lub najważniejszym źródłem dochodu reżimu pociągają za sobą ryzyko szerszego oddziaływania na całe społeczeństwo i mogą sprzyjać rozwojowi „szarej strefy”;

42. uważa, że sankcje gospodarcze i finansowe, nawet jeżeli są ukierunkowane, muszą być stosowane przez wszystkie osoby fizyczne i prawne prowadzące działalność handlową w UE, włączając obywateli krajów trzecich, oraz przez obywateli UE lub osoby prawne zarejestrowane bądź posiadające siedzibę zgodnie z prawodawstwem państwa członkowskiego UE, którzy prowadzą działalność handlową poza obszarem UE;

43. wzywa do ograniczonego stosowania „nadzwyczajnych wyłączeń” z zamrożenia aktywów; wzywa do stworzenia specjalnej procedury zgłaszania sprzeciwu w przypadku, gdy państwo członkowskie chce przyznać wyłączenie z zamrożenia aktywów, ponieważ brak takiej procedury podważa skuteczność środków restrykcyjnych, zważywszy, że od państw członkowskich wymaga się tylko wcześniejszego poinformowania Komisji o takim wyłączeniu;

Czwartek, 4 września 2008 r.

44. wzywa do podejmowania działań mających na celu poprawę stosowania ukierunkowanych sankcji finansowych UE w celu zapewnienia, że w praktyce środki te całkowicie uniemożliwiają określonym osobom i jednostkom dostęp do wszelkich usług finansowych na obszarze obowiązywania prawa UE, w tym również korzystanie z banków clearingowych w UE lub korzystanie w inny sposób z usług finansowych na obszarze obowiązywania prawa UE; podkreśla potrzebę większej elastyczności w dystrybucji wykazów sankcji w obrębie UE i państw członkowskich do wszystkich osób objętych obowiązkami określonymi w trzeciej dyrektywie w sprawie prania brudnych pieniędzy⁽¹⁾; proponuje, aby każde państwo członkowskie wyznaczyło jedną instytucję, która odpowiedzialna będzie za rozpowszechnianie tych informacji;

45. wzywa do ściślejszej współpracy Rady i Komisji z zarządem i udziałowcami SWIFT w Europie dla osiągnięcia lepszych wyników w zamrażaniu kont umieszczonych na czarnej liście i eliminowaniu przelewów gotówkowych wpływających z tych kont lub na nie wpływających;

46. wzywa Radę i Komisję do zbadania możliwości i sposobów konstruktywnego wykorzystywania zamrożonych dochodów władz, do których skierowane są sankcje, na przykład poprzez przydzielanie tych dochodów ofiarom naruszeń praw człowieka lub przeznaczanie ich na cele rozwoju w ramach rozdziału VII Karty ONZ;

47. zauważa, że zgodnie z Kodeksem postępowania Unii Europejskiej w sprawie wywozu uzbrojenia embarga na broń to forma sankcji mająca na celu zatrzymanie przepływu broni i sprzętu wojskowego na obszary objęte konfliktem lub do reżimów, które mogłyby wykorzystać je do wewnętrznych represji lub do agresji przeciwko innemu państwu;

48. wzywa do skoordynowanej współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w odniesieniu do wdrożenia embarga UE na broń, które jest wykonywane przez poszczególne państwa członkowskie;

49. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia wspólnego stanowiska w sprawie wywozu broni, które nada Kodeksowi postępowania Unii Europejskiej w sprawie wywozu broni prawnie wiążący charakter;

50. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do dalszych prac w celu poprawy zdolności ONZ w zakresie monitoringu i egzekwowania i popiera pogląd, że należy ustanowić stały zespół ONZ ds. oceny handlu spornymi towarami i wysokości związanych z nimi sankcji;

51. przypomina, że restrykcje wjazdowe (zakazy wobec podróżujących, zakazy wydawania wiz) to jeden z pierwszych kroków w sekwencji sankcji stosowanych przez UE, obejmujący zakaz udziału osób lub podmiotów niepaństwowych wymienionych na czarnej liście w oficjalnych posiedzeniach UE, a także zakaz podróżowania do UE w celach prywatnych;

52. zauważa z niepokojem, że przestrzeganie przez państwa członkowskie zakazów wizowych UE nie było optymalne; wzywa państwa członkowskie do przyjęcia uzgodnionego podejścia w zakresie stosowania ograniczeń w stosunku do podróżujących i odpowiednich klauzul wyłączających;

Przestrzeganie praw człowieka przy stosowaniu ukierunkowanych sankcji w walce z terroryzmem

53. bierze pod uwagę fakt, że zarówno niezależne sankcje antyterrorystyczne UE, jak i wdrażanie przez UE sankcji antyterrorystycznych Rady Bezpieczeństwa ONZ jest przedmiotem kilku spraw wniesionych do Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Pierwszej Instancji;

54. przypomina, że państwa członkowskie mają obowiązek opracowywania sankcji zgodnie z art. 6 ust. 2 TUE, który wymaga od Unii przestrzegania praw podstawowych, zagwarantowanych w Europejskiej konwencji praw człowieka i wynikających ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich; podkreśla, że obecne procedury sporządzania czarnych list zarówno na szczeblu UE, jak i ONZ są wadliwe z perspektywy pewności prawa i prawnych środków odwoławczych; wzywa Radę do wyciągnięcia wszelkich niezbędnych konsekwencji i pełnego wykonywania orzeczeń Sądu Pierwszej Instancji w zakresie niezależnych sankcji UE;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15).

Czwartek, 4 września 2008 r.

55. wzywa Radę i Komisję do dokonania przeglądu istniejącej procedury sporządzania czarnych list i skreślenia z nich z punktu widzenia przestrzegania proceduralnych i materialnych praw człowieka osób i podmiotów wpisanych na listę, a zwłaszcza norm międzynarodowych dotyczących możliwości rzeczywistego odwołania się do niezależnego i bezstronnego organu oraz przeprowadzenia sprawiedliwego procesu, w tym prawa do uzyskania powiadomienia i odpowiedniej informacji o zarzutach postawionych danej osobie lub podmiotowi oraz o podjętych decyzjach, a także prawa do odszkodowania za wszelkie przypadki naruszania praw człowieka; zwraca się także do państw członkowskich UE o poparcie takiego przeglądu w ramach mechanizmów ONZ w celu zapewnienia poszanowania praw podstawowych przy stosowaniu ukierunkowanych sankcji w walce z terroryzmem;

56. uważa, że art. 75 TFUE, daje możliwość, z której powinien skorzystać Parlament Europejski, aby zapobiec uchybieniom w obecnej praktyce wpisywania nazwisk na czarną listę, i wspiera wszelkie prowadzone obecnie prace parlamentarne, które mają zostać wpisane do programu prac legislacyjnych na 2009 r.;

57. wyraża ubolewanie, że żaden organ sądowy nie może dokonać oceny stosowności wpisywania na czarną listę, jako że przyczyna wpisania na czarną listę oparta jest głównie na informacjach dostarczanych przez służby informacyjne; uważa jednak, że to podstawowe zachowanie poufności nie powinno prowadzić do bezkarności w przypadku naruszenia prawa międzynarodowego; wzywa w tym względzie państwa członkowskie do zapewnienia skutecznej kontroli parlamentarnej nad pracą służb informacyjnych; uważa w tym kontekście, że konieczne jest włączenie Parlamentu w prace konferencji komisji nadzoru istniejących już służb wywiadowczych państw członkowskich;

58. ponownie stwierdza jednak, że system list antyterrorystycznych, pod warunkiem, że uwzględni najnowsze orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, jest istotnym narzędziem polityki antyterrorystycznej Unii Europejskiej;

59. podkreśla, że terroryzm stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa i wolności oraz wzywa w związku z tym Radę do przeglądu i aktualizacji listy organizacji terrorystycznych, uwzględniając działalność tych organizacji na wszystkich kontynentach;

Mieszana polityka sankcji

60. zaważa, że UE zawsze wspierała pozytywne podejście do wykorzystywania sankcji w celu zachęcania do zmian; podkreśla w tym względzie, że ważne jest wspieranie działań kompleksowych i zintegrowanych poprzez strategię stopniowania presji i zachęt;

61. uważa, że strategia otwarcia i polityka sankcji nie wykluczają się wzajemnie; w związku z tym uważa, że polityka sankcji UE może przyczynić się do poprawy poszanowania praw człowieka w sankcjonowanym państwie, kiedy jest wyraźnie przekształcana w celu wprowadzenia polityki pozytywnych środków; w tym względzie zauważa zestaw sankcji nałożonych na Uzbekistan w okresie od listopada 2007 r. do kwietnia 2008 r.: kontynuując przez rok nakładanie sankcji za niespełnienie początkowych kryteriów odnoszących się do dochodzeń w sprawie masakry w Andżanie oraz do przestrzegania praw człowieka, Rada postanowiła zawiesić stosowanie zakazu wizowego, dając rządowi Uzbekistanu sześć miesięcy na spełnienie zestawu kryteriów związanych z prawami człowieka pod groźbą automatycznego ponownego wprowadzenia zakazu wizowego; zauważa, że zbiór zobowiązań i sankcji doprowadził do pewnej pozytywnej zmiany dzięki możliwości automatycznego ponownego wprowadzenia sankcji i dzięki określeniu dokładnych kryteriów; podkreśla, że warunki te muszą być możliwe do spełnienia w danym czasie, a przy tym muszą odpowiadać ogólnemu systemowi sankcji; wyraża jednak ubolewanie, że nie zanotowano dotychczas żadnej znaczącej pozytywnej zmiany i nadal brak jest współpracy z rządem Uzbekistanu;

62. apeluje z naciskiem, aby w ramach wieloaspektowej strategii sankcjom zawsze towarzyszyły pozytywne wzmocnione środki wspierania społeczeństwa obywatelskiego, obrońców praw człowieka oraz wszelkich rodzajów projektów propagujących prawa człowieka i demokrację; wnioskuje, by programy i instrumenty tematyczne (EIDHR⁽¹⁾, podmioty niepaństwowe, inwestowanie w ludzi), przyczyniały się w pełni do realizacji tego celu;

(1) Rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1).

Czwartek, 4 września 2008 r.

63. wzywa Radę i Komisję do wykorzystania możliwości, jaką daje ratyfikacja traktatu z Lizbony i wynikające z niej utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) do zagwarantowania optymalizacji spójności poszczególnych instrumentów działań zewnętrznych UE jako kluczowego elementu większej skuteczności polityki sankcji;

Zalecenia dotyczące instytucji UE i państw członkowskich

64. wzywa Komisję i Radę do przeprowadzenia obszernej i głębokiej oceny polityki sankcji UE w celu ustalenia jej obecnego wpływu, a także ustalenia jakie działania powinny zostać podjęte dla jej wzmocnienia; wzywa Komisję i Radę do przedstawienia programu takich działań; wzywa Komisję i Radę o przeprowadzenie oceny wpływu sankcji na politykę rozwojową danego kraju oraz na politykę handlową UE;

65. wzywa Komisję do zapewnienia, że strategię pomocy rozwojowej w ramach instrumentu współpracy na rzecz rozwoju oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju są zgodne z istniejącymi systemami sankcji oraz dialogami dotyczącymi praw człowieka; wzywa Komisję do zapewnienia, że warunki ogólnej pomocy budżetowej, włączając w to pomoc w ramach tak zwanych „umów odnoszących się do milenijnych celów rozwoju”, są wyraźnie połączone z prawami człowieka oraz kryteriami demokratycznymi;

66. wzywa Radę i Komisję do skorzystania z możliwości, jaką daje ratyfikacja traktatu z Lizbony, mianowanie Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa — który będzie jednocześnie wiceprzewodniczącym Komisji i przewodniczącym Rady Ministrów Spraw Zagranicznych — i wynikające stąd utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, do wzmocnienia spójności i konsekwencji działań zewnętrznych UE, poszerzenia specjalistycznej wiedzy odpowiednich służb UE pracujących w dziedzinie sankcji i zacieśnienia współpracy między poszczególnymi służbami;

67. wzywa jednocześnie do zacieśnienia współpracy między właściwymi organami państw członkowskich a Komisją w celu zapewnienia spójniejszego i skuteczniejszego wdrażania środków restrykcyjnych;

68. zwraca się również do tych państw członkowskich, które są członkami Rady Bezpieczeństwa ONZ, aby systematycznie starały się nadawać charakter międzynarodowy sankcjom wydanym przez Unię Europejską, zgodnie z art. 19 TUE;

69. wzywa państwa członkowskie, by w swoich działaniach w Radzie Bezpieczeństwa ONZ nie naruszały zobowiązań, jakie podjęły w zakresie przestrzegania praw człowieka, zwłaszcza w Europejskiej konwencji praw człowieka;

70. zobowiązuje swoje organy parlamentarne, w szczególności delegacje stałe i ad hoc, do wykorzystania kontaktów z parlamentami w krajach nienakładających sankcji do poprawy zrozumienia obecnych systemów sankcji UE w odniesieniu do danego regionu oraz do zbadania możliwości prowadzenia skoordynowanych działań na rzecz propagowania praw człowieka;

71. wzywa Komisję do powołania sieci niezależnych ekspertów, mającej proponować Radzie najbardziej odpowiednie środki restrykcyjne odpowiednio do sytuacji oraz regularnie sporządzać sprawozdania oceniające rozwój sytuacji na podstawie ustalonych kryteriów i celów, a w razie potrzeby zalecać ulepszenia w stosowaniu sankcji; uważa, że ustanowienie takiej sieci poprawiłoby przejrzystość i jakość ogólnej dyskusji w sprawie sankcji, a także wdrażanie i bieżące monitorowanie sankcji w poszczególnych przypadkach; uważa także, że przy wyznaczaniu wyraźnego kierunku polityki UE w sprawie sankcji Komisja powinna odgrywać bardziej proaktywną rolę;

72. uważa, że legitymizację polityki sankcji UE, która stanowi sztandarowy i newralgiczny element WPZiB, należy wzmocnić poprzez włączenie Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 21 TUE, we wszystkie etapy procedury, zwłaszcza w opracowywanie i wdrażanie sankcji, poprzez systematyczne konsultacje z Radą i Komisją i poprzez składanie przez nie sprawozdań; uważa także, że Parlament powinien być zaangażowany w kontrolę osiągania wskaźników przez osoby objęte sankcjami; zobowiązuje swoją Podkomisję praw człowieka do systematyzowania i nadzorowania prac w tej dziedzinie w odniesieniu do każdej sankcji, której cele i kryteria odniesienia dotyczą praw człowieka;

*

* *

Czwartek, 4 września 2008 r.

73. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatom Generalnym Organizacji Narodów Zjednoczonych i Rady Europy.

Milenium na rzecz rozwoju — Cel 5: poprawa zdrowia matek

P6_TA(2008)0406

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie poprawy zdrowia matek przed spotkaniem wysokiego szczebla poświęconego milenijnym celom rozwoju w dniu 25 września 2008 r.

(2009/C 295 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając milenijne cele rozwoju (MDG) przyjęte na szczycie milenijnym ONZ we wrześniu 2000 r.,
- uwzględniając program działań UE w zakresie MDG z posiedzenia Rady Europejskiej w czerwcu 2008 r. oraz jego cele pośrednie na rok 2010,
- uwzględniając spotkanie wysokiego szczebla poświęcone milenijnym celom rozwoju, które odbędzie się w siedzibie ONZ w Nowym Jorku w dniu 25 września 2008 r.,
- uwzględniając sprawozdanie UE zatytułowane „Milenijne cele rozwoju 2000-2004”, opracowane przez Komisję (SEC(2005)0456),
- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w Brukseli w dniach 16 -17 grudnia 2004 r., potwierdzające pełne zobowiązanie Unii Europejskiej do realizacji milenijnych celów rozwoju i do prowadzenia spójnej polityki,
- uwzględniając Deklarację praw dziecka ONZ z dnia 20 listopada 1959 r., zgodnie z którą „należy zapewnić szczególną ochronę zarówno dziecku, jak i matce, łącznie z odpowiednią opieką, tak przed urodzeniem, jak i po urodzeniu”, oraz Konwencję o prawach dziecka ONZ z dnia 20 listopada 1989 r., której Państwa-Strony zobowiązują się do „zapewnienia matkom właściwej opieki zdrowotnej w okresie przed i po urodzeniu dziecka”,
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Równość płci oraz równouprawnienie kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju” (COM(2007)0100),
- uwzględniając wspólną strategię UE — Afryka, przyjętą na szczycie UE — Afryka w Lizbonie w 2007 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie równości płci oraz równouprawnienia kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie roli Unii Europejskiej w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju (MDG) ⁽²⁾ oraz z dnia 20 czerwca 2007 r. zatytułowane „Milenijne cele rozwoju — bilans półmetka” ⁽³⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie strategii rozwoju dla Afryki ⁽⁴⁾ oraz z dnia 25 października 2007 r. w sprawie stanu stosunków w sprawie stanu stosunków między UE a Afryką ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0103.

⁽²⁾ Dz.U. C 33 z 9.2.2006, s. 311.

⁽³⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 232.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, s. 475.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte P6_TA(2007)0483.

Czwartek, 4 września 2008 r.

- uwzględniając IV Światową Konferencję w sprawie Kobiet, która odbyła się w Pekinie we wrześniu 1995 r., deklarację i platformę działania przyjęte w Pekinie, a także późniejsze dokumenty końcowe przyjęte na sesjach specjalnych ONZ Pekin +5 i Pekin +10, odpowiednio w dniu 10 czerwca 2000 r. i 11 marca 2005 r., zatytułowane „dalsze działania i inicjatywy mające na celu wdrożenie deklaracji pekińskiej i platformy działania”,
 - uwzględniając wspólne oświadczenia Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlamencie Europejskiego oraz Komisji dotyczące polityki rozwojowej Unii Europejskiej, zatytułowane „Konsensus europejski” (Konsensus europejski w sprawie rozwoju) ⁽¹⁾ oraz „Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej” ⁽²⁾,
 - uwzględniając raporty Funduszu Ludnościowego (UNEPA) na temat sytuacji ludnościowej na świecie zatytułowane odpowiednio: „Obietnica równości: równość płci, zdrowie reprodukcyjne i milenijne cele rozwoju” z 2005 r. oraz „Droga do nadziei: kobiety a migracja międzynarodowa” z 2006 r.,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju („instrument współpracy na rzecz rozwoju” (DCI)) ⁽³⁾,
 - uwzględniając protokół do Afrykańskiej Karty Praw Człowieka w sprawie Praw Kobiet w Afryce, znany również jako protokół z Maputo, który wszedł w życie w dniu 25 listopada 2005 r., a także plan działania z Maputo na lata 2007-2010, dotyczący usprawnienia ram polityki kontynentalnej w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz praw w tej dziedzinie, przyjęty podczas specjalnej sesji Konferencji ministrów zdrowia Unii Afrykańskiej we wrześniu 2006 r.,
 - uwzględniając Międzynarodową Konferencję ONZ na temat Ludności i Rozwoju (ICPD), która odbyła się w Kairze we wrześniu 1994 r., końcowy program działania przyjęty w Kairze, a także późniejsze dokumenty końcowe przyjęte w 1999 r. na sesji specjalnej Zgromadzenia Ogólnego ONZ, dotyczące dalszego wdrażania programu działania ICPD (ICPD+5),
 - uwzględniając brukselskie ramy działania i zalecenia dotyczące zdrowia w perspektywie zrównoważonego rozwoju, przyjęte na pierwszym spotkaniu ministrów zdrowia krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) w Brukseli w październiku 2007 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy Pakt Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych ONZ (ICESCR), który wszedł w życie w dniu 3 stycznia 1976 r., w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając uwagę ogólną nr 14 Komitetu do spraw Praw Ekonomicznych, Społecznych i Kulturowych ONZ, dotyczącą art. 12 ICESCR (prawa do możliwie najwyższego osiągalnego poziomu zdrowia),
 - uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW), która weszła w życie dnia 3 września 1981 r.,
 - uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że spośród wszystkich milenijnych celów rozwoju zdrowie macierzyńskie (cel 5) jest tą dziedziną, w której poczyniono najmniejsze postępy, w związku z czym należy on do tych celów, których osiągnięcie do 2015 r. jest najmniej prawdopodobne, w szczególności w Afryce Subsaharyjskiej i Azji Południowej,
- B. mając na uwadze, że każdego roku w czasie ciąży lub porodu umiera ponad pół miliona kobiet, a do 99 % tych zgonów dochodzi w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że w ciągu 20 lat w Afryce Subsaharyjskiej współczynnik śmiertelności prawie nie uległ zmianie — roczny współczynnik spadku umieralności w tym regionie wynosi zaledwie 0,1 % — a żyjące tam kobiety narażone są na stałe ryzyko śmierci w czasie ciąży lub porodu, wynoszące 1 na 16 przypadków; mając na uwadze, że umieralność okołoporodowa matek stanowi najbardziej dramatyczny wskaźnik ogólnościowych nierówności w dziedzinie zdrowia,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 25 z 30.1.2008, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

Czwartek, 4 września 2008 r.

- C. mając na uwadze, że oprócz nierówności geograficznych doświadczenie i badania w dziedzinie umieralności okołoporodowej matek wykazują też znaczne zróżnicowanie współczynnika umieralności okołoporodowej w zależności od zamożności, rasy i pochodzenia etnicznego, miejsca zamieszkania w mieście lub na wsi, poziomu wykształcenia, a nawet podziałów językowych lub religijnych w obrębie poszczególnych krajów, także w krajach uprzemysłowionych — zróżnicowanie to stanowi największą rozbieżność widoczną we wszystkich statystykach dotyczących zdrowia publicznego,
- D. mając na uwadze, że państwa G8 zawarły porozumienie w sprawie pakietu zdrowotnego, który pomoże w wyszkoleniu i rekrutacji 1,5 mln pracowników opieki zdrowotnej w Afryce i zapewni 80 % matek wsparcie wyszkolonych pracowników opieki zdrowotnej podczas porodu; mając na uwadze, że obejmuje ono zobowiązanie do zwiększenia liczby pracowników opieki zdrowotnej do 2,3 na 1 000 mieszkańców w 36 krajach afrykańskich dotkniętych krytycznym niedostatkim takiego personelu; mając jednak na uwadze, że nie wspomniano o przyznaniu 10 mld dolarów, które zdaniem działaczy społeczeństwa obywatelskiego byłyby niezbędne, by corocznie uratować życie 6 mln matek i dzieci,
- E. mając na uwadze, że umieralność i zachorowalność okołoporodowa matek tworzą krytyczną sytuację zdrowotną w skali światowej: według szacunków corocznie 536 000 kobiet umiera w czasie porodu, a jedna na dwadzieścia kobiet cierpi na poważne powikłania — począwszy od chronicznych infekcji, aż po powodujące inwalidztwo uszkodzenia, takie jak przetoka łożnicza, lub trwałą niepełnosprawność,
- F. mając na uwadze, że nie jest tajemnicą, dlaczego kobiety umierają podczas ciąży i porodu — przyczyny śmiertelności okołoporodowej matek są jasne i dobrze znane, tak jak i środki pozwalające im zapobiegać,
- G. mając na uwadze, że przyczynom śmiertelności okołoporodowej można zapobiegać, zapewniając bezpieczną opiekę nad matkami, skuteczną antykoncepcję i bezpieczne zabiegi aborcyjne,
- H. mając na uwadze, że umieralności okołoporodowej matek można zapobiegać poprzez zwiększenie dostępności i stosowanie metod planowania rodziny, poprzez zapewnienie dostępu do bezpiecznej i charakteryzującej się dobrą jakością opieki nad matkami, szczególnie w czasie ciąży, porodu — z dostępem do pogotowia łożniczego — i położu, a także poprzez poprawienie stanu zdrowia i wyżywienia kobiet oraz ich pozycji społecznej,
- I. mając na uwadze, że to zapobiegawcze podejście zakłada szkolenie kobiet i pracowników służby zdrowia w zakresie rozpoznawania powikłań ciąży i porodu oraz w zakresie poszukiwania odpowiednich form opieki, istnienie sieci odpowiednich placówek opieki zdrowotnej, do których można dotrzeć w rozsądnym czasie przy dostępnej infrastrukturze i transporcie, a także zapewnienie w tych pobliskich placówkach zdrowotnych właściwej opieki ze strony wyszkolonego personelu, przy skutecznym zarządzaniu oraz dostępie do elektryczności, wody oraz sprzętu medycznego i leków, również na obszarach wiejskich,
- J. mając na uwadze, że śmiertelność okołoporodowa matek, której można by zapobiec, stanowi pogwałcenie prawa kobiet i dziewcząt do życia, co stwierdzono w licznych międzynarodowych zobowiązaniach w zakresie praw człowieka, w tym w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka ONZ, oraz że przyczyny śmiertelności i zachorowalności okołoporodowej matek mogą też wiązać się z naruszeniami innych praw człowieka, w tym prawa do możliwie najwyższego osiągalnego poziomu zdrowia fizycznego i psychicznego oraz prawa do niedyskryminacji pod względem dostępu do podstawowej opieki zdrowotnej,
- K. mając na uwadze, że prawo do samodzielnego decydowania o sobie w zakresie seksualności i reprodukcji obejmuje prawo do małżeństwa, do posiadania rodziny i do wchodzenia w związki natury seksualnej w sposób dobrowolny oraz prawo do wolności od przemocy seksualnej i przymusu seksualnego,
- L. mając na uwadze, że na rządach spoczywa odpowiedzialność za zapewnienie — samodzielnie lub za pośrednictwem innych podmiotów — usług w zakresie opieki zdrowotnej; mając też na uwadze, że nawet rządy o ograniczonych zasobach dysponują możliwością podjęcia natychmiastowych działań, które wpłyną na stan zdrowia macierzyńskiego,
- M. mając na uwadze ostatecznie mniejsze prawdopodobieństwo tego, że głębokie przyczyny umieralności okołoporodowej i uszkodzeń porodowych są praktyczne lub strukturalne — wynikają one raczej z przyznawania kobietom, ogólnie znajdującym się w gorszej sytuacji społecznej, małej wartości i niskiego statusu, a także mając na uwadze, że w krajach o zbliżonym poziomie rozwoju gospodarczego, im wyższy status kobiet, tym niższy współczynnik umieralności okołoporodowej,

Czwartek, 4 września 2008 r.

- N. mając na uwadze, że kobiety są szczególnie narażone na zagrożenia w czasie ciąży lub porodu ze względu na niektóre formy dyskryminacji, w tym nierówności pomiędzy mężczyznami i kobietami w gospodarstwach domowych, tradycyjne praktyki szkodliwe dla kobiet, przemoc wobec kobiet, niemożność decydowania o własnym zdrowiu i prawach reprodukcyjnych, odrzucanie noworodków płci żeńskiej oraz stereotypy, zgodnie z którymi kobiety postrzega się przede wszystkim jako matki i opiekunki; mając na uwadze, że CEDAW została ratyfikowana przez wszystkie państwa członkowskie UE,
- O. mając na uwadze, że Zgromadzenie Ogólne ONZ umieściło „powszechny dostęp do opieki w zakresie zdrowia reprodukcyjnego do 2015 r.” jako jeden z milenijnych celów rozwoju wspólnoty międzynarodowej, w ramach celu 5, dotyczącego zmniejszenia śmiertelności okołoporodowej matek,
- P. mając na uwadze, że społeczność międzynarodowa zobowiązała się do przekazania kolejnych zasobów ICPD, określając „zdrowie reprodukcyjne” (w tym planowanie rodziny i usługi w zakresie zdrowia matek) jako centralny priorytet międzynarodowych starań na rzecz rozwoju,
- Q. mając na uwadze, że łączna pomoc donatorów na rzecz planowania rodziny nie wzrasta, a przeciwnie jest obecnie dużo niższa niż w 1994 r. — jej wartość spadła z 723 mln dolarów w 1995 r. do 442 mln dolarów w 2004 r. (według wartości bezwzględnej dolara),
- R. mając na uwadze, że UE czyniła systematyczne i spójne zobowiązania do osiągnięcia 5. milenijnego celu rozwoju — ostatnio w wyżej wymienionym „programie działań UE w zakresie MDG”,
- S. mając na uwadze, że pomimo powagi tego problemu i związanych z nim naruszeń praw człowieka w międzynarodowych programach prac usługi w zakresie zdrowia macierzyńskiego są nadal słabo wyeksponowaną kwestią, pozostającą w cieniu przyciągających uwagę interwencji dotyczących konkretnych chorób, co doprowadziło do marginalizacji problemu śmiertelności okołoporodowej matek, zaś wysoki współczynnik zachorowań na HIV przyczynił się do zastoju lub pogorszenia się sytuacji w zakresie działań zmierzających do ograniczenia śmiertelności i zachorowalności okołoporodowej matek,
1. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że piąty milenijny cel rozwoju, związany ze śmiertelnością okołoporodową matek, to jedyny spośród tych celów, w odniesieniu do którego nie dokonał się żaden postęp nie tylko od 2000 r., zwłaszcza w Afryce Subsaharyjskiej i Azji Południowej, ale statystyki nie zmieniły się już od 20 lat;
 2. zauważa, że wzmocnienie statusu kobiet — obok edukacji — znacznie przyczynia się do poprawy zdrowia macierzyńskiego (cel 5);
 3. wzywa Radę i Komisję, aby z myślą o posiedzeniu wysokiego szczebla ONZ w sprawie MDG traktowała priorytetowo działania zorientowane na osiągnięcie celu 5;
 4. wzywa Radę i Komisję do niwelowania różnic między wskaźnikami umieralności okołoporodowej matek w krajach uprzemysłowionych i w krajach rozwijających się poprzez szersze zakrojone inwestycje i działania na rzecz poprawy zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej, a także poprzez zwiększenie środków i zobowiązań na rzecz wzmocnienia systemów opieki zdrowotnej i podstawowej infrastruktury zdrowotnej, w tym nakładów na monitorowanie, nadzór, podstawowe zadania publicznej opieki zdrowotnej, działania społeczności lokalnej i inne niezbędne zadania pomocnicze;
 5. wzywa Radę i Komisję do zwiększenia wysiłków na rzecz wyeliminowania możliwych do uniknięcia przypadków śmiertelności i zachorowalności okołoporodowej matek poprzez opracowanie, wdrożenie i regularną ocenę harmonogramów i planów działania w zakresie zmniejszania ogólnego wymiaru śmiertelności i zachorowalności okołoporodowej matek, w oparciu o podejście bazujące na zasadzie równego traktowania, systematyczne i trwałe, koncentrujące się na prawach człowieka, odpowiednio wspierane i ułatwane poprzez solidne mechanizmy instytucjonalne i środki finansowe;
 6. wzywa Radę i Komisję do rozszerzenia usług w zakresie zdrowia macierzyńskiego świadczonych w ramach podstawowej opieki zdrowotnej, w oparciu o zasadę świadomego wyboru, edukację w zakresie bezpiecznego macierzyństwa, celową i skuteczną opiekę prenatalną, programy żywieniowe dla matek, odpowiednią pomoc przy porodzie pozwalającą uniknąć zbyt częstego stosowania cesarskiego cięcia i zapewniającą dostęp do pogotowia położniczego, konsultacji w przypadku powikłań związanych z ciążą, porodem i aborcją, a także opieki postnatalnej i planowania rodziny;
 7. wzywa Radę i Komisję do wspierania dostępu wszystkich kobiet do kompleksowych informacji i usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego;

Czwartek, 4 września 2008 r.

8. wzywa Radę i Komisję do przyjęcia i rozwinięcia już określonych wskaźników i punktów odniesienia dotyczących ograniczania śmiertelności okołoporodowej matek (obejmujących przydziały w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA)) oraz do wprowadzenia mechanizmów monitorowania i odpowiedzialności, które mogą prowadzić do stałego udoskonalania istniejących strategii politycznych i programów;
9. wzywa Radę i Komisję do zagwarantowania dostępności, przystępności i dobrej jakości usług opieki zdrowotnej w zakresie zdrowia reprodukcyjnego, a także do przeznaczenia maksimum dostępnych środków na strategię polityczną i programy dotyczące śmiertelności okołoporodowej matek;
10. wzywa Radę i Komisję do zapewnienia, by na czas zebrano rzetelne dane w celu pokierowania wdrażaniem środków mających rozwiązać problem śmiertelności i zachorowalności okołoporodowej matek;
11. wzywa Radę i Komisję do umożliwienia szkoleń i budowania potencjału oraz zapewnienia infrastruktury dla odpowiedniej liczby wykwalifikowanych położnych oraz do zagwarantowania dostępu do takiego personelu wszystkim ciężarnym kobietom i dziewczętom, a także do zagwarantowania odzwierciedlenia tego zamiar/wyniku/celu w wytycznych i krajowych planach działań;
12. wzywa do poszerzenia krajowych programów zdrowotnych obejmujących badania na obecność wirusa HIV przed ciążą i w czasie ciąży, leczenie antyretrowirusowe ciężarnych nosicielek wirusa HIV oraz działania służące zapobieganiu HIV, takie jak kampanie informacyjne i edukacja;
13. wzywa UE, by pozostała liderem wysiłków na rzecz wspierania praw do zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, utrzymując poziom finansowania realizacji planu działania ICPD i wyraża ubolewanie, że w Afryce Subsaharyjskiej, gdzie występuje najwyższy odsetek śmiertelności okołoporodowej, odnotowuje się również najniższy na świecie odsetek stosowania antykoncepcji (19 %), a śmiertelność okołoporodowa w 30 % jest spowodowana przeprowadzanymi w ryzykownych warunkach zabiegami aborcyjnymi;
14. uważa, aby osiągnąć do 2015 r. milenijne cele rozwoju dotyczące powszechnego dostępu do zdrowia reprodukcyjnego, trzeba podnieść poziom finansowania ze strony UE: w przeciwnym razie kobiety nadal będą umierać z powodu ciąży i związanych z nią przyczyn;
15. wzywa Radę i Komisję do opracowania programów i strategii politycznych w celu zajęcia się czynnikami decydującymi dla zdrowia, kluczowymi w zapobieganiu śmiertelności okołoporodowej matek, takimi jak udział w procesie podejmowania decyzji dotyczących zdrowia, informacja na temat zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, umiejętność czytania i pisania, żywienie, niedyskryminacja i normy społeczne leżące u podstaw równouprawnienia płci;
16. wzywa Radę i Komisję, by poszły w ślad za postęпами w ograniczaniu śmiertelności okołoporodowej matek, aktywnie uczestnicząc w światowych forach — takich jak Countdown 2015 — celem dzielenia się najlepszymi praktykami w odniesieniu do programów i obszarów polityki w tym zakresie oraz promowania stałego tempa poprawy;
17. nalega, by państwa członkowskie nie uchylały się od dotrzymania zobowiązań finansowych służących osiągnięciu milenijnych celów rozwoju, w tym piątego z nich, i wzywa prezydencję Rady to objęcia przewodnictwa i posłużenia za wzorzec poprzez zapewnienie dostępności odpowiedniego i przewidywalnego finansowania oraz wzmożenia starań o ratowanie życia;
18. przypomina o zobowiązaniu państw członkowskich do osiągnięcia do 2015 r. poziomu ODA równego 0,7 % Dochodu Narodowego Brutto (DNB) i wzywa te państwa członkowskie, które nie idą obecnie w tym kierunku, do wzmożenia wysiłków;
19. wzywa te kraje, które nie wprowadziły jeszcze zakazu szkodliwych praktyk i tradycji, takich jak okaleczanie żeńskich narządów płciowych, do podjęcia działań i wspierania kampanii informacyjnych zmierzających do tego celu;
20. zwraca się do Komisji o dopilnowanie, by umowy dotyczące milenijnych celów rozwoju skupiały się przede wszystkim na sektorze opieki zdrowotnej i edukacji;
21. wyraża ubolewanie z powodu popieranego przez kościoły zakazu stosowania środków antykoncepcyjnych, jako że używanie prezerwatyw ma kluczowe znaczenie dla zapobiegania chorobom i niechcianym ciążom;

Czwartek, 4 września 2008 r.

22. potępia stosowany przez USA zakaz dotowania z funduszy federalnych organizacji rozwojowych, które w jakikolwiek sposób działają na rzecz prawa kobiet do aborcji (z ang. „global gag rule”), uniemożliwiający zagranicznym organizacjom pozarządowym, które otrzymują finansowanie na rzecz planowania rodziny z USAID (Agencji Stanów Zjednoczonych na rzecz Rozwoju Międzynarodowego), stosowanie ich własnego, nie pochodzącego z USA finansowania celem zapewnienia legalnych usług aborcyjnych, doradztwa medycznego lub konsultacji w sprawie aborcji;

23. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Unii Międzyparlamentarnej oraz Komitetowi Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD).

Handel usługami

P6_TA(2008)0407

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie handlu usługami (2008/2004(INI))

(2009/C 295 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Układ ogólny w sprawie handlu usługami (GATS), który wszedł w życie w styczniu 1995 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Globalny wymiar Europy — konkurowanie na światowym rynku. Wkład w strategię wzrostu gospodarczego i zatrudnienia UE” (COM(2006)0567),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Globalny wymiar Europy: wzmocnione partnerstwo na rzecz lepszego dostępu do rynku dla europejskich eksporterów” (COM(2007)0183),
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie podpisania i tymczasowego stosowania Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a państwami CARIFORUM z drugiej strony (COM(2008)0155),
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a państwami CARIFORUM z drugiej strony (COM(2008)0156),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie Europy w czasach globalizacji — zewnętrzne aspekty konkurencji ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 lutego 2008 w sprawie strategii UE na rzecz łatwiejszego dostępu do rynku dla europejskich eksporterów ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych z Koreą ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie stosunków handlowych i gospodarczych ze Stowarzyszeniem Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy negocjacji z Ad-Dauh po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.08, s. 128.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0053.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0629.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0195.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

Czwartek, 4 września 2008 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 października 2006 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych między UE a Mercosurem w perspektywie zawarcia układu o stowarzyszeniu ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie transatlantycznych stosunków gospodarczych między UE i Stanami Zjednoczonymi ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 października 2005 r. w sprawie perspektyw stosunków handlowych pomiędzy UE i Chinami ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 września 2006 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych Unii Europejskiej z Indiami ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0283/2008),
- A. mając na uwadze, że UE jest najbardziej konkurencyjnym podmiotem w dziedzinie handlu usługami; mając na uwadze, że UE jest jednym z największych eksporterów i największym usługodawcą z ponad 28-procentowym udziałem w całkowitym światowym eksporcie i w związku z tym w jej żywotnym interesie leży zagwarantowanie otwarcia nowych rynków towarów, usług i inwestycji,
- B. mając na uwadze, że w 2007 r. całkowity udział sektora usług w PKB w UE25 stanowił ponad 75 %; mając na uwadze, że w 2007 r. udział sektora usług w PKB wyniósł około 78 % dla Ameryki Północnej, 52 % dla Afryki i 60 % dla Azji,
- C. mając na uwadze, że jak dotychczas handel usługami stanowi 25 % handlu światowego; mając na uwadze, że sektor ten ma ogromny potencjał i że powstaje w nim więcej miejsc pracy niż w jakimkolwiek innym sektorze gospodarki,
- D. mając na uwadze, że rozwój zatrudnienia wysokiej jakości idzie w parze z ilościowym wzrostem zatrudnienia; stwierdza, że w sektorze usług powstaje najczęściej miejsc pracy w niepełnym wymiarze godzin i że niezbędne jest, aby ten sektor gospodarczy uwzględniał zalecenia Międzynarodowej Organizacji Pracy (MPO),
- E. mając na uwadze, że wielostronny system handlu reprezentowany przez Światową Organizację Handlu (WTO) w dalszym ciągu stanowi najbardziej efektywne ramy dla osiągnięcia sprawiedliwego i uczciwego handlu towarami i usługami w skali globalnej poprzez ustanowienie odpowiednich zasad i zapewnienie ich przestrzegania; mając na uwadze, że rola WTO w odniesieniu do GATS musi uwzględniać odmienny charakter sektora usług, w którym nie jest możliwa ilościowa ocena stopnia jego liberalizacji lub nadal istniejących barier handlowych,
- F. mając na uwadze, że GATS stanowi wielostronne ramy regulowania handlu usługami i musi zachować taki charakter; mając na uwadze, że nie uniemożliwia to państwom, a szczególnie UE, negocjowania umów dwustronnych o szerszej zakrojonych listach szczegółowych zobowiązań, biorąc jednak pod uwagę, że umowy dwustronne mogą mieć negatywny wpływ na rozwój i znaczenie ram wielostronnych,
- G. mając na uwadze, że efektywna infrastruktura usługowa jest warunkiem sukcesu gospodarczego; mając na uwadze, że dostęp do usług światowej klasy pomaga eksporterom oraz producentom towarów i usługodawcom w krajach rozwijających się skapitalizować swoją przewagę konkurencyjną; mając na uwadze, że kilka krajów rozwijających się zdołało poczynić postęp na międzynarodowych rynkach usług, korzystając z zagranicznych inwestycji i kapitału; mając na uwadze, że liberalizacja usług stała się kluczowym elementem wielu strategii na rzecz rozwoju,
- H. mając na uwadze, że przeszkody w handlu oraz niekonwencjonalne bariery nie tylko ograniczają handel towarami, ale również w znacznym stopniu negatywnie wpływają na handel usługami i na zamówienia publiczne,

⁽¹⁾ Dz.U. C 308 E z 16.12.2006, s. 182.

⁽²⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 235.

⁽³⁾ Dz.U. C 233 E z 28.9.2006, s. 103.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 400.

Czwartek, 4 września 2008 r.

- I. mając na uwadze, że otwierając rynek usług, należy dokonać wyraźnego rozróżnienia między krajami uprzemysłowionymi a poszczególnymi krajami rozwijającymi się w celu uwzględnienia różnych poziomów rozwoju,
- J. mając na uwadze, że niektóre kraje rozwijające się, a w szczególności kraje najslabiej rozwinięte, powinny wzmocnić swoje systemy rządów i stworzyć efektywne struktury oraz infrastrukturę w celu zwiększenia wymiany handlowej i rozszerzenia rynków usług,
- K. mając na uwadze, jak ważne jest udostępnienie Parlamentowi w odpowiednim czasie tekstów różnych mandatów negocjacyjnych udzielanych Komisji,

Uwagi ogólne

1. zaznacza, że międzynarodowy system handlu, który służy potrzebom rozwoju i ograniczeniu ubóstwa, powinien się także przyczynić do postępu społecznego i dobrej jakości zatrudnienia, że zasady handlu powinny być zgodne ze standardami społecznymi ustanowionymi przez MOP, że walka z wszelkimi formami wykorzystywania pracowników (w szczególności zakaz pracy przymusowej i pracy dzieci) oraz poszanowanie swobód związków zawodowych są niezwykle istotne dla zorganizowania zrównoważonej wymiany handlowej, która służy interesom wszystkich; jeszcze raz podkreśla potrzebę zbadania współoddziaływania handlu i problemów społecznych;
2. zwraca uwagę na wysoki poziom konkurencyjności zewnętrznej usługodawców z UE; wzywa Komisję, aby w negocjacjach handlowych dążyła do stopniowego i wzajemnego otwarcia dostępu do rynku usług oraz polityki większej przejrzystości i przewidywalności przepisów i regulacji, uzupełnionej ścisłymi przepisami i sankcjami służącymi walce z korupcją i monopolami, aby umożliwić obywatelom i przedsiębiorcom obydwu stron dostęp do szerszego zakresu usług;
3. w pełni uznaje różnice występujące między różnymi rodzajami usług, w szczególności konieczność rozróżnienia pomiędzy usługami handlowymi i niehandlowymi; podkreśla, że w kontekście otwarcia rynku usług użyteczności publicznej należy przyjąć zróżnicowane podejście;
4. przypomina, że negocjując szczegółowe zobowiązania, Komisja musi uwzględniać interesy różnych państw członkowskich oraz krajów rozwijających się, jak również nierówności ekonomicznych między poszczególnymi kategoriami obywateli;
5. uważa, że skutecznie działający wewnętrzny rynek usług ma znaczenie dla globalnej konkurencyjności przedsiębiorstw UE; podkreśla, że dla tego celu ważne jest terminowe i prawidłowe wdrażanie i transpozycja przepisów wspólnotowych, w tym dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾;
6. podkreśla, że sektor usług może przynieść wiele rozwiązań problemów środowiskowych, i uważa, że usługi są jednym z głównych elementów wartości dodanej w eksporcie know-how przez UE; podkreśla, że przy opracowywaniu polityki w zakresie zrównoważonego rozwoju należy uwzględnić znaczenie sektora usług;
7. przyjmuje z zadowoleniem nacisk Komisji na uświadomienie konsumentom pozytywnych skutków globalizacji; podkreśla, że uczciwa konkurencja na rynku usług w połączeniu z wysokim poziomem ochrony konsumentów ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia, że konsumenci skorzystają na liberalizacji rynków UE;
8. wyraża przekonanie, że usługi odgrywają istotną rolę w każdej gospodarce, i uważa, że szersze otwarcie dostępu do rynku usług, z uwzględnieniem odmiennych sytuacji gospodarczych, jest w związku z tym istotne nie tylko dla krajów rozwiniętych, lecz również dla krajów rozwijających się;
9. podkreśla, że domagając się deregulacji i liberalizacji usług, UE powinna wziąć pod uwagę różny stopień rozwoju i w związku z tym podkreśla, że UE nie może i nie powinna narzucać innym krajom jednego, uniwersalnego modelu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 376 z 29.12.2006, s. 36.

Czwartek, 4 września 2008 r.

10. uważa, że warunkiem koniecznym osiągnięcia pozytywnych rezultatów wszelkiej liberalizacji nowego sektora usług, szczególnie w krajach rozwijających się, powinno być: wprowadzenie nowych przepisów oraz mechanizmów nadzoru i wdrażania, umożliwiających ograniczenie negatywnego wpływu na społeczeństwo oraz środowisko, jak również nadużycia pozycji dominującej lub koncentracji; stopniowe jej wprowadzanie wraz z koniecznymi środkami towarzyszącymi;

11. zdaje sobie sprawę, że zaproponowane niedawno uregulowania w zakresie przepisów krajowych zostaną dołączone do GATS w formie załącznika, w związku z czym konieczna będzie zmiana układu; wzywa Komisję do informowania Parlamentu o działaniach grupy roboczej GATS ds. prawodawstwa krajowego i dostarczenia Parlamentowi wszelkich decyzji dotyczących zmiany układu GATS zgodnie z procedurą współdecyzji;

12. uznaje suwerenność państw i tym samym ich prawo do określania przepisów we wszystkich dziedzinach usług, a zwłaszcza usług publicznych, niezależnie od zobowiązań podjętych w ramach GATS, pod warunkiem, że przepisy takie są zgodne z art. VI GATS dotyczącym prawodawstwa krajowego; uważa, że efektywne funkcjonowanie rynków usług wymaga jasnych i jednoznacznych pod względem prawnym przepisów;

13. wskazuje na fakt, że wzrost wydajności, który można osiągnąć dzięki otwarciu rynków usług na konkurencję, jeżeli towarzyszą mu krajowe środki regulacyjne, pozwoliłyby mniej rozwiniętym krajom na świadczenie swoim obywatelom większego zakresu usług; podkreśla znaczenie powszechnych, dostępnych i zrównoważonych usług publicznych po korzystnych cenach i o wysokiej jakości;

14. podkreśla potrzebę ustanowienia przepisów i norm regulujących liberalizację; zachęca do rozsądnej i obiektywnej zgodności z normami środowiskowymi i jakościowymi bez tworzenia niepotrzebnych przeszkód w handlu;

15. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja upubliczniła wspólnotowy pakiet propozycji w ramach obecnych negocjacji GATS; jest jednak zdania, że Komisja powinna bardziej szczegółowo konsultować bieżący rozwój wypadków z Parlamentem i jego właściwymi komisjami;

16. podkreśla, że handel usługami w dużym stopniu stanowi transfer wiedzy fachowej między państwami i że w związku z tym wolny handel usługami odgrywa ważną rolę we wszelkich strategiach rozwoju, gdyż umożliwia szybki i skuteczny transfer obszernego know-how;

17. uznaje, że często przyczyną pewnych problemów związanych z uczciwością i przejrzystością w zakresie świadczenia usług w niektórych krajach rozwijających się jest współdziałanie przedsiębiorstw z krajów rozwiniętych gospodarczo;

18. zwraca się do Komisji o szczegółowy przegląd sektorów usług specjalistycznych, takich jak oprogramowanie, film, logistyka i usługi finansowe, które odgrywają kluczową rolę w niektórych krajach rozwijających się i które są świadczone i dystrybuowane na skalę światową; ponadto zwraca się do Komisji o przedstawienie szczegółowej analizy wyjaśniającej, jaki wpływ mają one na europejski rynek usług;

19. zwraca się do Komisji o szczegółowy przegląd podstawowych danych dotyczących usług górniczych świadczonych na skalę globalną; ponadto zwraca się do Komisji o dostarczenie szczegółowych informacji na temat miejsca, operatorów, zakresu i jakości usługi w tym sektorze;

Runda rozwojowa z Ad-Dauih a GATS

20. przypomina artykuł XIX GATS stwierdzający, że członkowie przystępują do kolejnych rund negocjacji, rozpoczynając je nie później niż w ciągu pięciu lat począwszy od wejścia w życie porozumienia WTO, a następnie okresowo w celu osiągnięcia coraz wyższego poziomu liberalizacji; przypomina, że takie negocjacje są prowadzone w ramach zasady pojedynczego zaangażowania i że w związku z tym należy je dostosować do interesów wysuwanych w innych dziedzinach negocjacji;

Czwartek, 4 września 2008 r.

21. przypomina, że zasady GATS nie zabraniają ani prywatyzacji, ani deregulacji; w związku z tym podkreśla, że każde państwo może zliberalizować dowolny sektor usług; podkreśla, że GATS przewiduje zawarcie z każdym członkiem WTO porozumienia z wiążącymi zobowiązaniami w zakresie handlu usługami i że każdy z członków może otworzyć swój rynek niezależnie od zobowiązań GATS pod warunkiem przestrzegania zasady najwyższego uprzywilejowania zawartej w art. II lub art. V GATS dotyczącego integracji gospodarczej;

22. przypomina, że runda rozwojowa z Ad-Dauhj musi koncentrować się na rozwoju i, odpowiednio, negocjacje w sprawie handlu usługami muszą służyć zarówno interesom UE, jak i wzrostowi gospodarczemu najbiedniejszych krajów;

23. podkreśla potrzebę zapewnienia krajom rozwijającym się pewnej swobody decyzji politycznej odnośnie do stopnia wzajemnego otwarcia rynków, umożliwiając im samodzielne podejmowanie decyzji w sprawie zakresu i tempa liberalizacji;

24. odnotowuje wnioski krajów rozwijających się, skierowane do UE i Stanów Zjednoczonych, w szczególności aby poprawić propozycje w ramach czwartego sposobu świadczenia usług (Mode 4); uważa, że konieczne jest znalezienie właściwej równowagi w celu usatysfakcjonowania obu stron; domaga się, aby Komisja informowała Parlament o wszelkich zmianach w stosunku do pierwotnych wniosków;

Umowy dwustronne i regionalne

25. zachęca do zachowania jasnego i ambitnego poziomu zobowiązań w obecnie negocjowanych i przyszłych dwustronnych i regionalnych umowach o handlu, a także tych, które są w fazie negocjacji; podkreśla konieczność zawarcia w nich postanowień odnoszących się do praw człowieka i standardów społecznych;

26. odnotowuje wyniki osiągnięte w zakresie Umowy o partnerstwie gospodarczym z Karaibskim Forum Państw AKP (CARIFORUM); uważa, że handel usługami jest motorem rozwoju pod warunkiem istnienia rzetelnych i przejrzystych przepisów krajowych w dziedzinie usług; wzywa do zapewnienia dla wszystkich obywateli powszechnych, dostępnych, zrównoważonych i przystępnych usług publicznych charakteryzujących się wysoką jakością;

27. zauważa, że rozdział dotyczący inwestycji w umowie o partnerstwie gospodarczym z państwami CARIFORUM gwarantuje zagranicznym inwestorom oczekiwane zyski w wyniku zobowiązań podjętych w ramach tej umowy;

28. wyraża szczególne poparcie dla porozumienia w sprawie Mode 4 w ramach umowy między UE a CARIFORUM; uważa, że jest to sposób na uniknięcie drenażu mózgow;

29. w odniesieniu do negocjacji między UE a krajami ASEAN w sprawie umowy o wolnym handlu (FTA) uważa, że aspekty umowy dotyczące zamówień publicznych, inwestycji i usług powinny uwzględniać różny poziom rozwoju członków ASEAN i respektować prawo wszystkich stron do regulowania usług publicznych, szczególnie tych związanych z podstawowymi potrzebami; nie powinno to jednak uniemożliwiać prywatnym przedsiębiorstwom zapewnienia luki w dziedzinach, w których państwo nie zapewnia usług niezbędnych dla obywateli;

30. w odniesieniu do negocjacji między UE a Koreą w sprawie FTA zdaje sobie sprawę z trudności, na jakie napotykają firmy zagraniczne, w dostępie do koreańskiego rynku usług, w tym usług bankowych, ubezpieczeniowych, telekomunikacyjnych, agencji informacyjnych i doradztwa prawnego; wzywa pilnie Komisję do uwzględnienia nasilających się również w UE obaw dotyczących skutków, które mogą prowadzić do kryzysu w sektorze bankowości i ubezpieczeń, gdzie procesowi liberalizacji nie towarzyszyły rzetelne i przejrzyste przepisy krajowe, przy rozpatrywaniu tej kwestii w ramach negocjacji w sprawie FTA;

31. w odniesieniu do negocjacji między UE a Indiami w sprawie FTA podkreśla znaczenie naszego partnerstwa z Indiami oraz potrzebę uzyskania ambitnego porozumienia zawierającego istotne i szerokie zobowiązania oraz jak najmniejsze ograniczenia w zakresie dostępu do rynku indyjskiego w odniesieniu do wszystkich sposobów świadczenia usług; zwraca uwagę, że liberalizacja handlu usługami powinna wynosić co najmniej 90 % zakresu sektorowego i wielkości handlu, zgodnie z wymogiem znaczącego zasięgu zawartym art. V GATS; podkreśla, że ograniczenia są szczególnie dotkliwe w sektorze usług finansowych, papierów wartościowych, rachunkowości, telekomunikacji, dystrybucji, usług pocztowych i kurierskich oraz usług prawnych;

Czwartek, 4 września 2008 r.

32. wyraża zaniepokojenie z powodu poziomu przejrzystości i odpowiedzialności w sektorze usług finansowych, a w szczególności w dziedzinie inwestycji dokonywanych przez państwowe fundusze majątkowe, w ramach negocjacji w sprawie umowy o wolnym handlu między UE a Radą Współpracy Państw Zatoki Perskiej;

Szczegółowe zagadnienia sektorowe

33. zauważa, że żaden z członków WTO nie podjął dotychczas żadnych zobowiązań w stosunku do sektora dystrybucji wody; podkreśla, że podjęcie takiego zobowiązania nie uniemożliwia państwu określania poziomów jakości, bezpieczeństwa, cen lub innych celów politycznych, które uzna za stosowne, i że te same przepisy miałyby zastosowanie do dostawców zagranicznych i lokalnych;

34. podkreśla znaczenie usług kulturalnych, takich jak usługi sektora audiowizualnego, muzycznego i wydawniczego, zarówno dla przemysłu UE, jak i dla naszych partnerów handlowych; w związku z tym wzywa Komisję do zagwarantowania lepszej równowagi w handlu usługami kulturalnymi przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony praw własności intelektualnej;

35. podkreśla, że zwłaszcza sektor turystyki ma duże znaczenie dla gospodarki w wielu krajach rozwijających się; dlatego też uważa, że niezwykle istotne jest, aby UE udzielała wsparcia poprzez współpracę na rzecz rozwoju i pomoc techniczną;

36. uważa, że rozważne i stopniowe otwarcie rynku usług finansowych w krajach rozwijających się w oparciu o ustanowione wcześniej rzetelne i przejrzyste przepisy krajowe, może zapewnić obywatelom i przedsiębiorcom dostęp do funduszy służących tworzeniu lokalnych miejsc pracy i zmniejszeniu ubóstwa, ponieważ nie są już oni zmuszeni do korzystania z usług monopoli państwowych lub instytucji;

37. uważa, że w celu zwiększenia swojej konkurencyjności zewnętrznej UE musi przyjąć środki w ramach polityki handlowej, aby poprawić bezpieczeństwo transakcji elektronicznych i handlu oraz ochronę danych;

38. zauważa, że usługi, w szczególności usługi finansowe, podlegają licznym zakresom kompetencji, i podkreśla, że głównym zagadnieniem niniejszej dyrektywy jest handel usługami, to znaczy zapewnienie dostępu do rynków poprzez ich dobrowolne otwarcie w wyniku negocjacji na drodze żądań i ustępstw; proponuje zajęcie się w odpowiedniej formie zagadnieniami związanymi z innymi aspektami usług finansowych, takimi jak nadzór finansowy, regulacja i inne;

39. zdecydowanie popiera pogląd Komisji, że dostęp do rynku oraz wolny handel usługami są istotnymi elementami strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia; podkreśla, że na otwarciu rynków w połączeniu ze zrównoważonym i regulowanym wolnym handlem usługami skorzystają wszystkie zaangażowane państwa i regiony;

40. odnotowuje rosnącą aktywność międzynarodową przedsiębiorstw z UE i znaczny udział krajów trzecich w globalnym wzroście gospodarczym i dlatego uważa, że poprawa dostępu do rynku przyczyniłaby się do zwiększenia konkurencyjności UE;

41. uważa, że wymiana usług jest niezbędnym uzupełnieniem wymiany towarowej, lecz należy uważać je za odrębne dziedziny;

42. jest zdania, że gospodarka usługowa stała się najważniejszą kwantytatywnie gałęzią gospodarki krajów OECD oraz że wzrost handlu i dostępności usług przyczyni się do wzrostu gospodarczego i ułatwi wzrost działalności gospodarczej i rozwój, co poprawi działanie innych dziedzin gospodarki, ponieważ usługi dostarczają kluczowych nakładów pośrednich, szczególnie w warunkach coraz bardziej połączonego, zglobalizowanego świata;

43. uznaje, że uzyskiwanie dostępu do rynku w przypadku usług jest trudnym procesem w ramach toczących się negocjacji WTO w sprawie programu rozwoju z Ad-Dauihy; wzywa Komisję, aby dążyła do stworzenia zrównoważonego pakietu obejmującego ambitną ofertę usług, szczególnie usług finansowych, w których przemysł UE posiada doświadczenie ułatwiające konkurencję i znaczny potencjał wzrostu; odnotowuje, że konieczna jest zgodność z zasadami i normami w celu zapobieżenia barierom pozataryfowym, które mogą być drażliwą kwestią w obszarze usług;

44. zwraca się do Komisji o pełne uwzględnienie w negocjacjach handlowych faktu istnienia usług użyteczności publicznej i potencjalnego wpływu otwarcia rynków na organizację tych usług;

Czwartek, 4 września 2008 r.

45. zauważa, że w odniesieniu do usług finansowych, UE posiada jeden z najbardziej otwartych rynków na świecie, podkreśla jednak, że UE musi w bardziej ofensywny i zrównoważony sposób negocjować w sprawie handlu usługami oraz wspierać zasady otwartości, rozwoju i wzajemności;
46. podkreśla wagę nadążania władz odpowiedzialnych za usługi finansowe za wszystkimi zmianami na europejskich i światowych rynkach usług finansowych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozszerzenia europejskich ram regulacyjnych oraz do wzmocnienia dialogu w kwestii regulacji pomiędzy UE i jej partnerami handlowymi w dążeniu do zredukowania barier handlowych;
47. nawołuje Komisję do zajęcia się praktykami krajów trzecich w tzw. rajach podatkowych, które szkodzą korzystnemu dla obu stron otwarciu rynków;
48. wzywa państwa członkowskie, aby wspólnie z Komisją pracowały na rzecz bardziej zintegrowanej i spójnej polityki handlowej, w szczególności w dziedzinie inwestycji; podkreśla, że państwa członkowskie nie powinny zawyżać ryzyka inwestycji zagranicznych, lecz dążyć do faktycznej otwartości swych gospodarek oraz do wspólnego podejścia w kontekście państwowych funduszy inwestycyjnych; odnotowuje zapotrzebowania na dokonanie oceny takich kwestii jak zabezpieczenie podaży, dotyczące w szczególności zagranicznych inwestycji w sektorze energetyki, prowadzone przez podmioty państwowe, i przypomina, że takiej oceny nie wolno używać jako środka ochronnego;
49. zwraca uwagę Komisji na potencjalne zagrożenia w odniesieniu do poszanowania zasad konkurencji na obszarze UE, wynikające z braku wzajemności w porozumieniu w sprawie zamówień publicznych zawartym w ramach WTO;
50. nawołuje Komisję do intensyfikacji walki z fałszerstwem dokonywanym w szczególności za pośrednictwem internetu, m.in. poprzez wspieranie lepszej współpracy między organami administracji krajowej i wzmocnienie środków obserwacji i oceny fałszerstwa; zwraca się ponadto do Komisji o przedstawienie Parlamentowi i Radzie wniosku dotyczącego dostarczania Wspólnocie i jej państwom członkowskim danych jakościowych i statystycznych na szczeblu europejskim na temat fałszerstwa w szczególności za pośrednictwem Internetu;
51. podziela zdecydowane wsparcie Komisji dla wielostronnych negocjacji w sprawie handlu, zauważa jednak, że w przypadku handlu usługami, szczególnie usługami finansowymi, umowy o wolnym handlu mogą być bardziej odpowiednie do celu, jakim jest uzyskanie dostępu do rynku; uważa, że jeśli ma dojść do finalizacji pełnych umów o partnerstwie gospodarczym z krajami AKP, to mogłyby one obejmować nie tylko towary, lecz także usługi i inwestycje, pod warunkiem jednak że życzą tego sobie te kraje;
52. podkreśla, że efektywny dostęp usług finansowych do rynku stwarza lepsze warunki dla konkurencji, przejrzystości i dywersyfikacji; zauważa, że — szczególnie w przypadku nowouprzemysłowionych krajów — efektywny dostęp do rynku może prowadzić do intensywniejszego rozwoju lokalnych rynków finansowych z korzyścią dla przedsiębiorstw planujących rozpoczęcie działalności oraz może dać konsumentom szerszy wybór lepszych produktów;
53. świadomy słabej zdolności finansowej, administracyjnej i instytucjonalnej krajów AKP wzywa Komisję do zapewnienia w negocjacjach z krajami uważanymi za raje podatkowe i podczas realizacji porozumień handlowych poszanowania uzgodnionych międzynarodowo standardów w zakresie regulacji i nadzoru sektora usług finansowych;
54. uważa, że w szczególności dostęp do usług finansowych (mikrokredyty, dostęp do kont bankowych, podstawowe usługi bankowe, hipoteki, leasing, factoring, ubezpieczenia, emerytury oraz przekazy lokalne i międzynarodowe) jest niezbędny obywatelom krajów rozwijających się do podejmowania podstawowej działalności gospodarczej, dlatego zwraca się do Komisji o wspieranie lepszego dostępu do rynku dla usług finansowych w krajach rozwijających się oraz zachęcania ich do wprowadzenia bezpiecznych i ostrożnych przepisów, rozwoju konkurencji rynkowej i kształcenia w zakresie usług finansowych;

*

* *

55. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich, Światowej Organizacji Handlu oraz jej państwom członkowskim.

Czwartek, 4 września 2008 r.

Europejska polityka portowa

P6_TA(2008)0408

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie europejskiej polityki portowej (2008/2007(INI))

(2009/C 295 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Komunikat w sprawie europejskiej polityki portowej” (COM(2007)0616),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Przyszła unijna polityka morska: europejska wizja oceanów i mórz” (COM(2006)0275),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie przyszłej polityki morskiej Unii Europejskiej: europejska wizja oceanów i mórz ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie europejskiej zrównoważonej polityki transportowej uwzględniającej europejską politykę energetyczną i europejską politykę ochrony środowiska ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając art. 299 ust. 2 traktatu WE,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0308/2008),
- A. mając na uwadze, że kwestia dostępu do rynku usług portowych była przedmiotem debaty w Parlamencie oraz że w związku z tym Komisja podjęła się przeprowadzenia wyczerpujących konsultacji z zainteresowanymi stronami,
- B. mając na uwadze, że wspomniany komunikat Komisji w sprawie europejskiej polityki portowej nie proponuje nowych środków w zakresie dostępu do rynku usług portowych,
- C. mając na uwadze, że międzynarodowy zasięg sektora wymaga europejskiej polityki portowej na poziomie wspólnotowym, wykorzystującej ich geopolityczną przewagę komparatywną,
- D. mając na uwadze, że porty mają duże znaczenie nie tylko dla transportu morskiego, rzeczno- i intermodalnego w Europie, ale także jako element gospodarki, źródło zatrudnienia i czynnik integracji społeczeństwa,
- E. mając na uwadze, że chcąc realizować cele, jakimi jest pobudzenie konkurencyjności transportu morskiego i świadczenie nowoczesnych usług wysokiej jakości, europejska polityka portowa powinna propagować następujące cztery zasady: bezpieczeństwo, szybkość świadczenia usług, niskie koszty i poszanowanie środowiska,

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 531.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0087.

⁽³⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

Czwartek, 4 września 2008 r.

- F. mając na uwadze liczne wyzwania, przed jakimi staną europejskie porty w przyszłości, zwłaszcza w zakresie środowiska naturalnego, globalizacji, zrównoważonego rozwoju, zatrudnienia i warunków socjalnych, szczególnie w odniesieniu do bezpieczeństwa i uczenia się przez całe życie, finansowania, jak również dostępu do rynku i administracji, a także sprzeczne z zasadami konkurencji i dyskryminujące rozwiązania podejmowane przez państwa spoza UE na geograficznie istotnych rynkach,
- G. mając na uwadze, że brak ewentualnych terenów pod rozbudowę portów w Europie, jak również rzadkość i wrażliwość siedlisk naturalnych podkreślają znaczenie osiągnięcia przez prawodawcę równowagi i jasności prawnej w odniesieniu do jego zobowiązań środowiskowych, gospodarczych i społecznych,
- H. mając na uwadze znaczną różnorodność sektora portowego w Europie i silny wzrost przewidywany na nadchodzące lata,
- I. mając na uwadze wpływ poszerzenia Kanału Panamskiego, które prawdopodobnie doprowadzi do nasilenia obecnej tendencji do budowania coraz większych statków,
- J. mając na uwadze, że nowoczesna infrastruktura i skuteczne połączenia z obszarami leżącymi w głębi kraju i z wyspami mają duże znaczenie dla portów,
1. z zadowoleniem przyjmuje ww. komunikat Komisji w sprawie europejskiej polityki portowej;
 2. wyraża zadowolenie z podejścia Komisji podczas opracowywania tego komunikatu w szczególności szerokich konsultacji odbytych w trakcie jego przygotowywania;
 3. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Komisja skupiła się na środkach prawa „miękkiego”, takich jak publikowanie wytycznych i znoszenie administracyjnych przeszkód;
 4. przypomina o podstawowym znaczeniu sektora portowego w Unii Europejskiej z punktu widzenia ekonomicznego, handlowego, społecznego, środowiskowego i strategicznego;
 5. uważa, że Komisja odgrywa ważną rolę w zapewnianiu tego, by wszystkie europejskie porty były w stanie osiągnąć swój pełny potencjał;
 6. aprobuje zamiar opublikowania przez Komisję wytycznych dotyczących wdrożenia wspólnotowych przepisów w zakresie ochrony środowiska w odniesieniu do projektowania portów i ich infrastruktury, których głównym celem jest ochrona środowiska morskiego i obszarów wokół portów; apeluje do Komisji o opublikowanie tych wytycznych do końca 2008 r.;
 7. uważa, że infrastruktura portowa i środowisko naturalne mogą współistnieć w sposób zrównoważony, a ponieważ niszczenie przyrody często przyczynia się do powstania szkód gospodarczych w innych sektorach, jak np. turystyce, rolnictwie i rybactwie, wzywa zatem komisarza ds. transportu do bliskiej współpracy z komisarzem ds. środowiska naturalnego nad sporządzeniem i wdrożeniem prawodawstwa unijnego i wytycznych w sprawie portów i środowiska naturalnego;
 8. uważa, że wytyczne te powinny koncentrować się wokół niepewności prawnej wynikającej z niektórych dyrektyw w zakresie środowiska, a tym samym rzeczywiście skoncentrować się na polityce ochrony środowiska przy uwzględnieniu specyfiki portów w Unii;
 9. podkreśla konieczność włączenia władz portowych i lokalnych w prace nad planem zarządzania zlewniami rzek i portami morskim w zakresie jakości wody zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE;
 10. zwraca uwagę na konieczność wspierania przez samorządy terytorialne starań o redukcję emisji CO₂powodowanych przez statki oraz lądowe i powietrzne środki transportu poprzez opracowanie planów zarządzania jakością powietrza zgodnie z Konwencją MARPOL oraz dyrektywą 96/62/WE Rady z dnia 27 września 1996 r. w sprawie oceny i zarządzania jakością otaczającego powietrza ⁽¹⁾;
 11. podkreśla konieczność rozwoju zintegrowanej polityki europejskiej, która wzmocni konkurencyjność regionalną i spójność terytorialną przy uwzględnieniu aspektów społecznych, ochrony środowiska, gospodarczych i bezpieczeństwa na całym terytorium poprzez ustanowienie partnerstwa międzyinstytucjonalnego, międzysektorowego i wieloterytorialnego;

(1) Dz.U. L 296 z 21.11.1996, s. 55.

Czwartek, 4 września 2008 r.

12. zauważa, że Komisja jest zaniepokojona rozkładem przepływów transportowych w Europie, i wskazuje na różnorodność sektora portowego oraz wzrost małych i średnich portów w Europie; uważa ponadto, że Komisja powinna uwzględnić ważne zmiany oczekiwane w międzynarodowym transporcie morskim wynikające z postępu technologicznego i gospodarczego w tej dziedzinie, poszerzenia Kanału Panamskiego i zwiększenia rozmiarów i mocy statków, co niewątpliwie będzie miało znaczny wpływ na ten sektor;
13. zwraca uwagę na terytorialny wymiar rozwoju portów europejskich, a w szczególności na konieczność współpracy i koordynacji transgranicznej między sąsiadującymi ze sobą regionami portowymi; podkreśla znaczenie europejskiej polityki sąsiedztwa oraz strategii regionalnej dla Morza Śródziemnego, Bałtyckiego oraz Czarnego; wyraża zadowolenie z propozycji Komisji dotyczącej sporządzenia zestawienia „wąskich gardeł” między portami Unii Europejskiej a portami państw sąsiadujących z Unią;
14. wzywa Komisję do systematycznego śledzenia rozwoju nowych technologii i metod zarządzania stosowanych na świecie do obsługi portów i statków, terminali towarowych, pasażerskich i lądowych, w celu wsparcia polityki i inicjatyw dotyczących rozwoju portów Wspólnoty oraz zwiększania ich skuteczności i wydajności z korzyścią dla nich samych i dla użytkowników;
15. uważa, że zmiany technologiczne niezbędne do przygotowania portów pośrednich na podjęcie wyzwania w postaci wzmożonego ruchu towarowego będą miały znaczne konsekwencje finansowe dla odnośnych regionów; uważa, że regiony te powinny mieć możliwość skorzystania w tym celu z europejskich funduszy strukturalnych, w szczególności, aby sfinansować zakup nowoczesnych urządzeń, stworzyć miejsca pracy w innowacyjnych dziedzinach oraz zrehabilitować obszary miejskie odzyskane w wyniku przeniesienia działalności portowej poza granice miasta;
16. uważa, że pewność wspólnotowego prawa morskiego, wypływającego z międzynarodowych ram prawnych, zależy od szybkiego zatwierdzenia pakietu morskiego „Erika III”;
17. zachęca Komisję i państwa członkowskie do wspierania współpracy między portami europejskimi; w związku z tym podkreśla rolę, jaką odgrywają porty w dziedzinie gospodarki regionalnej w głębi kraju; w tym kontekście podkreśla również, że harmonijny rozwój portów stanowi kluczowy element zintegrowanej polityki morskiej Unii;
18. podkreśla społeczne i kulturowe znaczenie portów dla mieszkańców z głębi lądu i uważa za sprawę zasadniczą podnoszenie powszechnej świadomości znaczenia portów jako czynników rozwoju;
19. uważa, że transport morski i rzeczny nie mogą być rozpatrywane odrębnie od transportu lądowego i lotniczego oraz że połączenia z obszarami w głębi kraju mają zasadnicze znaczenie dla handlowego sukcesu portu, dlatego też niezbędne jest stworzenie połączeń między portami, platformami logistycznymi w głębi lądu oraz „suchymi portami”; w związku z tym uważa również za istotne polepszenie intermodalnego udziału portów zarówno w transeuropejskich sieciach transportowych (TEN-T), jak i w przyszłych zielonych korytarzach wspólnotowych, aby zapewnić lepszą eksploatację możliwości transportowych w zakresie kabotażu i transportu rzeczno-ładowego, jak również ich połączenia z lądowymi i lotniczymi środkami transportu, aby zapewnić spójną politykę transportową z prawdziwego zdarzenia;
20. z tego względu wspiera Komisję w jej zobowiązaniu, by przy okazji dokonywania w 2010 r. śródkresowej oceny transeuropejskiej sieci transportowej⁽¹⁾ oceniła połączenia portów z obszarami w głębi kraju oraz ich zapotrzebowania w tym zakresie, a także ich wpływ na zrównoważoną sieć przepływów transportowych;
21. uważa, że jednym z celów przeglądu śródkresowego transeuropejskiej sieci transportowej w 2010 r. powinno być połączenie transportu morskiego i rzeczno-ładowego z transportem lądowym poprzez porty europejskie;
22. wzywa samorządy terytorialne będące w takiej sytuacji do realizacji bardziej multimodalnej polityki transportowej skupiającej się nie tylko na rozwoju autostrad, lecz także w rosnącym stopniu na rozwoju transportu kolejowego i żeglugi śródlądowej, a także pozwalającej na skuteczne połączenie portów z transeuropejskimi sieciami transportowymi i z głębią kraju, w szczególności za pomocą linii kolejowych i śródlądowych dróg wodnych;

⁽¹⁾ Por. art. 19 rozporządzenia (WE) nr 680/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. ustanawiającego ogólne zasady przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty w zakresie transeuropejskich sieci transportowych i energetycznych (Dz.U. L 162 z 22.6.2007, s. 1).

Czwartek, 4 września 2008 r.

23. uważa, że porty europejskie wchodzą w konkurencję z portami w krajach trzecich, które często nie podlegają takim samym zasadom co porty UE, a także spotykają się z dyskryminującą polityką gospodarczą ze strony państw sąsiadujących z UE, np. za pośrednictwem dyskryminacyjnej polityki taryfowej;
24. wzywa Komisję do ponownego zbadania kwestii bezpieczeństwa portów i do uwzględnienia wyższych kosztów z punktu widzenia konkurencyjności europejskich portów;
25. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący sporządzenia listy problemów napotykaných przez porty europejskie w tym zakresie i wzywa Komisję do rozważenia możliwości opracowania rejestru tych problemów w celu zajęcia się w szczególności sposobem problemami powodowanymi przez konkurencję portów państw spoza UE oraz sprzecznymi z zasadami konkurencji i dyskryminacyjnymi środkami przyjmowanymi przez państwa sąsiadujące z UE;
26. podkreśla konieczność rozwijania współpracy z krajami trzecimi w celu opracowania i przedstawienia programów rozwoju, koordynacji i transferu wiedzy fachowej między sąsiadującymi portami;
27. uważa, że Komisja powinna zbadać możliwość utworzenia programu wspólnotowego dotyczącego odnowy floty transportowej, a w szczególności statków kabotażowych i rzecznych;
28. uważa, że nowe technologie, zwłaszcza informatyka, stanowią kluczowe elementy umożliwiające portom europejskim, już dziś odczuwającym presję wynikającą z konkurencji portów krajów trzecich, ale również w niektórych przypadkach z braku terenów do rozbudowy, podniesienie ich wydajności i zwiększenie korzyści;
29. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyspieszenia — za pośrednictwem uprawnionych organów — wdrożenia zdalnych systemów pilotowania celem podniesienia skuteczności i bezpieczeństwa zarządzania ruchem w portach oraz na redach;
30. zachęca Komisję do kontynuowania badań i innowacji w tym sektorze poprzez programy ramowe Unii oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do wsparcia badań w dziedzinie bezpieczeństwa, aby jak najbardziej zmniejszyć liczbę wypadków, i w dziedzinie logistyki, aby poprawić wykorzystanie przestrzeni w portach, jak również w dziedzinie środowiska naturalnego, aby zmniejszyć między innymi emisję CO₂ i zanieczyszczenia powodowane przez odpady;
31. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby poparły na forum Międzynarodowej Organizacji Morskiej propozycję zastąpienia obecnego paliwa olejem napędowym do 2020 r., a także możliwość udziału sektora morskiego w systemie handlu emisjami;
32. wzywa Komisję i państwa członkowskie do czynnego wspierania ciągłego usprawniania floty poszukiwawczej i ratowniczej (SAR) oraz dalszej infrastruktury SAR w portach na mocy konwencji SOLAS i SAR, a także do ustawicznego rozwijania współpracy między centrami koordynacji ratownictwa morskiego;
33. uważa, że należy dalej rozwijać programy „czysty statek” i „czysty port”;
34. wzywa Komisję i przedstawicieli sektora do zachęcenia przewoźników morskich do zmniejszenia liczby transportowanych pustych kontenerów i do pełnego wykorzystywania mocy statków oraz do wspierania inicjatyw służących temu celowi (np. poprzez programy badawcze), z uwzględnieniem realnych i specyficznych potrzeb klientów oraz zmniejszenia wpływu na środowisko;
35. z zadowoleniem przyjmuje zamiar przedstawienia przez Komisję wniosku legislacyjnego w sprawie utworzenia europejskiej przestrzeni transportu morskiego bez barier i uważa, że celem tego projektu powinno być zapewnienie sprawiedliwej konkurencji pomiędzy transportem drogą morską i lądową w Unii;
36. zaleca zatem wyłączenie towarów zwolnionych z cła we Wspólnocie spod wszelkich kontroli celnych oraz zaleca również, o ile to możliwe, utworzenie odrębnych stref portowych w ruchu wewnątrz Wspólnoty i w ruchu międzynarodowym, jak również uproszczenie transportu wewnętrznego, standaryzację i identyfikację specjalnych kontenerów;
37. wzywa Komisję do przeglądu i doskonalenia polityki rozwoju i wspierania transportu morskiego bliskiego zasięgu;

Czwartek, 4 września 2008 r.

38. wzywa Komisję do rozważenia możliwości opracowania jednolitego dokumentu transportowego dla kontenerów we Wspólnocie w celu uproszczenia procedur administracyjnych;
39. wzywa Komisję do przeprowadzenia badania przepływów finansowych od władz publicznych do europejskich portów handlowych w celu zidentyfikowania ewentualnych przypadków naruszenia konkurencji oraz do sprecyzowania w wytycznych dotyczących pomocy państwa, jaki rodzaj pomocy udzielanej władzom portowym powinno się uznać za pomoc państwa; uważa, że nie powinny być uznawane za pomoc państwa ewentualne inwestycje władz publicznych mające na celu rozwój portów w takim zakresie, w jakim będą one bezpośrednio przeznaczone na ulepszenia służące ochronie środowiska lub na odciążenie dróg lądowych i ograniczenie ich wykorzystywania do transportu towarów, zwłaszcza gdy uznaje się to za niezbędne dla zapewnienia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej (np. w odniesieniu do wysp), chyba że korzyści czerpałyby z nich jeden użytkownik lub operator;
40. wzywa Komisję do opublikowania wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz portów w roku 2008 i uważa, że wytyczne te powinny objąć obszar portu jako taki, wprowadzając rozróżnienie między infrastrukturą dostępu a infrastrukturą obronną, infrastrukturą związaną z projektem a nadbudową, nie robiąc natomiast różnic między różnymi kategoriami portów;
41. aprobuje rozszerzenie obowiązku przejrzystości nałożonego przez dyrektywę Komisji 2006/111/WE z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi, jak również przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorstw⁽¹⁾, ale wzywa Komisję raczej do rozważenia przyjęcia najniższego ograniczonego progu rocznych dochodów, niż absolutnego obowiązku;
42. w szczególności odnotowuje analizę przeprowadzoną przez Komisję dotyczącą koncesji portowych i wzywa Komisję do uwzględnienia znaczenia pewnej elastyczności władz portów w tym zakresie, w szczególności w odniesieniu do odnowienia koncesji związanych z wielkimi inwestycjami; uważa jednak, że elastyczność nie może być wykorzystywana do utrudniania konkurencji w portach;
43. uważa, że najważniejsze jest utrzymanie równowagi między swobodą świadczenia usług a szczególnymi potrzebami portów, a zarazem podkreśla konieczność współpracy sektora publicznego i prywatnego w celu unowocześnienia portów;
44. zachęca do korzystania z programów europejskiej współpracy terytorialnej w ramach europejskiej polityki spójności oraz z programów współpracy w ramach polityki sąsiedztwa i rozszerzenia, a także do wdrażania w miarę możliwości przez Komisję, państwa członkowskie i zainteresowane organy regionalne transgranicznej strategii mającej na celu wykorzystanie istniejących możliwości w zakresie współfinansowania infrastruktur portowych;
45. wyraża zdecydowanie poparcie dla roli niekomercyjnych portów będących własnością podmiotów lokalnych i opartych na zasadach powierniczych, i wzywa organy władzy lokalnej, regionalnej, krajowej i europejskiej do podjęcia kroków, by uchronić je od popadnięcia w ruinę, gdyż społeczne, rekreacyjne i turystyczne korzyści, jakie czerpią z nich okoliczne społeczności, wykraczają poza ich pierwotną funkcję gospodarczą;
46. pragnie przypomnieć, że w ramach zakończonej refleksji na temat Europy i jej polityki morskiej rekreacja odgrywa ważną rolę w zakresie lokalnego rozwoju gospodarczego, ponieważ porty rekreacyjne stanowią z jednej strony witrynę głębi kraju, ważne narzędzie turystyczne zachęcające do poznania portu i jego okolic, lecz również usługę dostawczą o zasadniczym znaczeniu dla pobliskich placówek handlowych;
47. z zadowoleniem przyjmuje nacisk położony na prowadzenie dialogu w sektorze portowym; zachęca do utworzenia europejskiego komitetu dialogu społecznego i uważa, że powinien on zajmować się kwestiami związanymi z portami, w tym prawami pracowników, koncesjami i konwencją MOP nr 152 z 1979 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w przeładunkowych usługach portowych;
48. podkreśla znaczenie ochrony i jak najwyższego poziomu szkolenia pracowników portów; wspiera wolę Komisji do zapewnienia pracownikom portów podstawowych wzajemnie uznawanych kwalifikacji celem zwiększenia elastyczności w tym sektorze; w związku z tym i w pierwszym rzędzie należy dokonać porównania między różnymi istniejącymi systemami kwalifikacji zawodowych pracowników portowych; jest ponadto zdania, że te podstawowe kwalifikacje nie mogą przyczynić się do spadku średniego poziomu kwalifikacji pracownika portu w państwach członkowskich;

(1) Dz.U. L 318 z 17.11.2006, s. 17.

Czwartek, 4 września 2008 r.

49. proponuje, by tematem kwalifikacji zawodowych i uczenia się przez całe życie zajęto się wraz z partnerami społecznymi w przyszłym europejskim Komitecie dialogu społecznego;
50. zachęca Komisję do promowania wymiany dobrych praktyk w sektorze portowym, a w szczególności w odniesieniu do innowacji i szkolenia pracowników, w celu poprawienia jakości usług, konkurencyjności i atrakcyjności inwestycji;
51. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie 20 maja Europejskim Dniem Morza, a w szczególności popiera organizowanie dni otwartych, co mogłoby umożliwić społeczeństwu lepsze zrozumienie pracy i znaczenia sektora portowego;
52. zgodnie z rezolucją Parlamentu z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie Transatlantyckiej Rady Gospodarczej⁽¹⁾ wzywa Komisję, aby kontynuowała starania o zmianę amerykańskich przepisów przewidujących kontrolę wszystkich kontenerów przeznaczonych do USA, ukierunkowaną na współpracę opartą na wzajemnym uznawaniu „upoważnionych podmiotów gospodarczych” oraz norm bezpieczeństwa przyjętych przez Światową Organizację Celną (C-TPAT, SAFE); wzywa Komisję do oszacowania potencjalnych kosztów dla przemysłu i gospodarki UE, wynikających z kontroli wszystkich kontenerów wysyłanych do USA drogą morską, a także jego potencjalnego wpływu na działalność urzędów celnych;
53. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0192.

Transport towarowy w Europie

P6_TA(2008)0409

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie transportu towarowego w Europie (2008/2008(INI))

(2009/C 295 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając następujące komunikaty Komisji: „Agenda UE w sprawie transportu towarowego: poprawa wydajności, integracyjności i zrównoważenia transportu towarowego w Europie” (COM(2007)0606), „Plan działań na rzecz logistyki transportu towarowego” (COM(2007)0607), „W kierunku sieci kolejowej nadającej pierwszeństwo przewozom towarowym” (COM(2007)0608) oraz „Wieloletnie umowy dotyczące jakości infrastruktury kolejowej” (COM(2008)0054),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Logistyka transportu towarowego w Europie — klucz do zrównoważonej mobilności” (COM(2006)0336),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie rozmieszczenia europejskiego systemu sygnalizacji kolejowej ERTMS/ETCS (COM(2005)0298),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 29-30 listopada i z dnia 3 grudnia 2007 r. dotyczące komunikatu Komisji „Plan działań na rzecz logistyki transportu towarowego”, a także z dnia 7 kwietnia 2008 r. dotyczące komunikatu Komisji „W kierunku sieci kolejowej nadającej pierwszeństwo przewozom towarowym”,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji „W kierunku nowej kultury mobilności w mieście” (COM(2007)0551),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 września 2007 r. w sprawie logistyki transportu towarowego w Europie — klucza do zrównoważonej mobilności⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 154.

Czwartek, 4 września 2008 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie zielonej księgi zatytułowanej „W kierunku nowej kultury mobilności w mieście”⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A6-0326/2008),
- A. mając na uwadze, że na sektor transportu przypada prawie 30 % emisji CO₂ w UE (w miastach nawet 40 %) oraz że pomimo wysiłków włożonych w doskonalenie technologii i w innowacje w latach 1990-2005 natężenie ruchu wzrosło o 26 %, natomiast w innych sektorach możliwe było obniżenie emisji CO₂ o 10 % dzięki inwestycjom (wartym miliardy euro),
- B. mając na uwadze, że zrównoważony i wydajny transport towarowy w Europie ma zasadnicze znaczenie dla powodzenia i konkurencyjności gospodarki, zaspokojenia zapotrzebowania konsumentów, stworzenia znacznej liczby miejsc pracy oraz zapewnienia dobrobytu obywatelom europejskim,
- C. mając na uwadze, że prognozy dotyczące transportu towarowego mówią o pięćdziesięcioprocentowym wzroście (w tonokilometrach — tkm) w latach 2000-2020, zgodnie z przewidywaniami w białej księdze Komisji „Europejska polityka transportowa do 2010 r.: kierunki działań w przyszłości” (COM(2001)0370), oraz że już w latach 1995-2005 transport towarowy wzrósł o 30 %, a więc tempo jego wzrostu było szybsze niż w przypadku PKB; mając ponadto na uwadze, że w porównaniu z innymi środkami transportu wzrost w całym transporcie towarowym jest wynikiem przede wszystkim nasilenia ruchu drogowego i lotniczego,
- D. C. mając na uwadze, że rozwiązania sprzyjające bardziej zrównoważonym i wydajniejszym systemom logistycznym i systemom kolejowego transportu towarowego, a także rozwiązania intermodalnej integracji wszystkich środków transportu nie tylko służą gospodarce i prowadzą do poprawy bezpieczeństwa, lecz również przyczyniają się do osiągnięcia celów Unii Europejskiej w dziedzinie zmian klimatycznych i oszczędności energii, jakie mają zostać poczynione do 2020 r.,
- E. mając na uwadze, że w celu stawienia czoła tym wyzwaniom UE i państwa członkowskie w sposób skoordynowany, w kontekście obecnych niewystarczających zasobów budżetowych, wyznaczają sobie priorytety, koncentrują swoje zasoby na ograniczonej liczbie działań na rzecz zrównoważonego charakteru transportu towarowego i jego intermodalności oraz uwzględniają potrzeby regionów, których sytuacja jest szczególnie,
- F. mając na uwadze, że europejską sieć korytarzy należy lepiej rozwinąć, opierając się przy tym na istniejących sieciach i strukturach i korzystając z istniejących technologii oraz włączając do niej również tzw. „zielone” korytarze dla wszystkich środków transportu towarowego z ich ambitnymi celami w zakresie zrównoważonych kryteriów ekologicznych,
- G. mając na uwadze, że celem powyższego planu działań na rzecz logistyki transportu towarowego musi być ułatwienie prowadzenia operacji w zakresie transportu towarowego w Europie z korzyścią dla wszystkich przedsiębiorstw europejskich i ogólnie dla konkurencyjności Europy,
1. podkreśla, że europejskie systemy transportu towarowego muszą sprostać najpilniejszym wyzwaniom w celu skutecznej integracji i zrównoważenia transportu towarowego w Europie, przyczyniając się w większym stopniu do poprawy mobilności, wydajności energetycznej, ograniczenia zużycia ropy naftowej, zmniejszenia emisji zanieczyszczających środowisko i obniżenia kosztów zewnętrznych, oraz wyraża zadowolenie z powodu wymienionych wyżej komunikatów Komisji i konkluzji Rady; zachęca Komisję, państwa członkowskie i przemysł do wspierania w przyszłości polityki w dziedzinie transportu towarowego, która będzie mieć bardziej zrównoważony charakter z punktu widzenia mobilności dla środowiska, klimatu, gospodarki, bezpieczeństwa i interesów społecznych, a to poprzez stosowanie wydajniejszych systemów logistycznych w ramach stopniowej integracji najważniejszych transgranicznych korytarzy kolejowego transportu towarowego, węzłów komunikacyjnych i sieci konwencjonalnych w rozszerzonej Unii Europejskiej, a także poprzez promowanie zasady, że płaci użytkownik i zanieczyszczający w odniesieniu do wszystkich środków transportu;
 2. popiera stanowisko Komisji, że współmodalność i intermodalność powinny pozostać kluczowymi czynnikami przy tworzeniu zrównoważonego i wydajnego transportu towarowego w Europie;
 3. zauważa jednak, że kompetencje i środki Unii Europejskiej w dziedzinie poprawy funkcjonowania rynków transportu towarowego są ograniczone; zwraca uwagę, że już osiągnięto najwyższy poziom wykorzystania głównych części sieci; w związku z tym wzywa ministrów transportu odpowiedzialnych za główne europejskie korytarze do podjęcia kwestii inwestycji w infrastrukturę oraz przynajmniej do osiągnięcia porozumienia w sprawie koordynacji swoich krajowych planów inwestycyjnych w odniesieniu do swoich odpowiednich korytarzy;

(1) Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0356.

Czwartek, 4 września 2008 r.

4. jest przekonany, że logistyka miejskiego transportu towarowego wymaga szczególnego podejścia; wyraża nadzieję, że dyskusja nad wspomnianą powyżej zieloną księgą na temat mobilności w mieście wraz z planem działań na rzecz logistyki transportu towarowego mogą doprowadzić do wymiany dobrych praktyk między miastami w dążeniu do znalezienia zrównoważonych rozwiązań dla zaopatrzenia miast;
5. wzywa zatem, aby najpóźniej do końca 2008 r. Komisja zaproponowała program zacieśnienia współpracy między państwami członkowskimi odpowiedzialnymi za projekty w tej dziedzinie; proponuje także, by ułatwiła i oceniła rozwiązania obecnych blokad, zwracając szczególną uwagę na transport towarowy i uwzględniając wartość dodaną czynnika logistycznego;
6. popiera koncepcję sieci przeznaczonych dla transportu towarowego, który powinien wykorzystywać istniejące sieci konwencjonalne, zwalniające się w wyniku rozwoju szybkich kolei;
7. podkreśla, że sieci kolejowego transportu towarowego powinny się opierać na „najistotniejszych z punktu widzenia rynku” korytarzach transportu towarowego z uwzględnieniem istniejących korytarzy ERTMS (europejskiego systemu zarządzania ruchem kolejowym) i transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T (tzn. rozszerzonej w miarę potrzeby, tak aby obejmowała szczególnie obszary powodujące duże natężenie ruchu np. porty); uważa, że należy wyznaczyć koordynatorów wysokiego szczebla ds. korytarzy, w przypadkach w których nie uczyniono tego dotychczas; apeluje do Europejskiej Agencji Kolejowej jako organu systemu ERTMS o zagwarantowanie interoperacyjności tych szlaków;
8. oczekuje, że zgodnie z prawem UE i z jego celami Komisja zdefiniuje tzw. „zielone korytarze” jako projekty będące przykładem mobilności i współmodalności, mające na celu przejście do przyjaznych dla środowiska środków transportu, ograniczenie ogólnej liczby wypadków, zatłoczenia, hałasu, lokalnego zanieczyszczenia o charakterze toksycznym i nietoksycznym, emisji CO₂, zużycia powierzchni i energii, jak również zwiększenie wykorzystania odnawialnych źródeł energii (zwłaszcza energii wiatrowej i słonecznej) i inteligentnych systemów transportu;
9. proponuje zatem, aby Komisja i państwa członkowskie miały za zadanie wprowadzenie silniejszych zachęt do ograniczania szkodliwości wszystkich środków transportu i wspierania ich najbardziej wydajnych połączeń, dzięki czemu uciążliwość dla środowiska przede wszystkim w tzw. „zielonych korytarzach” została ograniczona do minimum;
10. proponuje wspieranie integracji planowania na szczeblu regionalnym, procesów produkcyjnych i struktury rynku aż po unikanie ruchu transportowego oraz dążenie do ograniczenia odległości i dopasowania prędkości w transporcie towarowym; uważa, że w transporcie towarowym należy unikać czasochłonnego i pochłaniającego energię powolnego ruchu pojazdów z ciągłymi przerwami („stop and go”), uciekając się do metody komputerowego synchronizowania prędkości;
11. za priorytet uważa poprawę właściwego wdrażania i wzmocnienia obowiązującej legislacji dotyczącej transportu towarów niebezpiecznych i zanieczyszczających;
12. zachęca Komisję i państwa członkowskie do realizowania wymiany najlepszych praktyk w transgranicznych trudnych regionach górskich oraz aglomeracjach i miastach, z uwzględnieniem zaleceń zawartych w powyższej rezolucji w sprawie mobilności w mieście, a także doświadczeń z programu CIVITAS dotyczącego bardziej ekologicznego i lepszego transportu w miastach poprzez wzmocnienie aspektu logistycznego;
13. wzywa Komisję do skoncentrowania środków UE w ramach współfinansowania na wydajności, interoperacyjności i modernizacji infrastruktury kolejowej, intermodalnych węzłów komunikacyjnych i innych środków transportu;
14. w perspektywie przewidzianego na 2009 r. przekształcenia budżetu Unii wzywa również Komisję i państwa członkowskie do tego, by już teraz zastanowiły się nad umiejscowieniem transportu w tym budżecie, aby uniknąć powielania błędów popełnionych w przeszłości i aby w przyszłości zapewnić wystarczające inwestowanie w strategiczną infrastrukturę, mając na uwadze realizację celów, jakie Unia wyznaczyła sobie w zakresie trwałego rozwoju i ograniczenia emisji zanieczyszczeń;
15. podkreśla wielkie znaczenie interoperacyjnych opłat drogowych dla wydajności transportu towarowego w Europie;

Czwartek, 4 września 2008 r.

16. jest zdania, że lepsze połączenia portów morskich i śródlądowych z siecią kolejową w głębi lądu stanowią istotny element infrastruktury logistycznej; wskazuje na ważną rolę platform logistycznych w głębi lądu oraz suchych portów;

17. jest przekonany o potencjale żeglugi śródlądowej w zakresie transportu towarowego i wzywa Komisję do zagwarantowania właściwej realizacji planu działania NAIADES dotyczącego promowania transportu po wodach śródlądowych w Europie;

18. podkreśla, że inwestycje w terminale położone w głębi lądu można zrealizować szybko i sprawnie, usuwając tym samym wąskie gardła w całym łańcuchu intermodalnym;

19. wzywa do uznania wprowadzenia niezmiennych standardów intermodalnych w zakresie wymiarów i ciężaru pojazdów, kontenerów i urządzeń przeładunkowych, jak i stosowania się do nich za mające znaczenie strategiczne, jeżeli chodzi o przeniesienie transportu towarowego na tory i zrównoważone szlaki wodne w celu obniżenia kosztów utrzymania infrastruktury;

20. zauważa, że różne techniki horyzontalne, które mogłyby ułatwić przeładunek samochodów ciężarowych na tory oraz przeładunek między torami o różnej szerokości, nie są w wystarczającym stopniu znormalizowane; dlatego wzywa podmioty międzynarodowe i europejskie do objęcia procesem standaryzacji zwłaszcza tych technik w celu osiągnięcia większej wydajności i obniżenia kosztów; podkreśla w związku z tym znaczenie szybkiego określenia normy ogólnoświatowej dla intermodalnych jednostek ładunkowych;

21. zwraca się do Komisji o opracowanie wytycznych dotyczących dotacji środowiskowych i na rzecz transportu kolejowego, które ułatwiłyby inwestycje w zrównoważony kolejowy transport towarowy; w związku z tym podkreśla strategiczne znaczenie możliwości współfinansowania środków obniżających hałas również u źródła (dostosowanie wagonów towarowych), jak ma to już miejsce w odniesieniu do wyposażenia ERTMS w przypadku taboru kołowego;

22. jest przekonany, że zarządzanie infrastrukturą i świadczenie usług musi się odbywać w sposób transgraniczny, pozbawiony dyskryminacji i przejrzysty, aby możliwe było zapewnienie wydajnego, interoperacyjnego i sprawnego transportu towarów; podkreśla w związku z tym znaczenie dalszego dążenia do pełnego osiągnięcia wewnętrznego rynku transportu dla wszystkich form transportu; przyjmuje z zadowoleniem wniosek Komisji w sprawie stworzenia europejskiego obszaru transportu morskiego bez granic i wspiera ideę jednego dokumentu przewozowego i pojedynczych punktów dostępu dla wszystkich form transportu;

23. podkreśla, że dobrze funkcjonujący rynek wewnętrzny transportu drogowego może przyczynić się do poprawy skuteczności transportu i ograniczenia liczby przejazdów bez ładunku; wzywa Komisję do ścisłego nadzorowania wdrażania prawodawstwa UE w dziedzinie międzynarodowego transportu drogowego i kabotażu; przyznaje, że państwa członkowskie mogą pod pewnymi warunkami ograniczyć transport kabotażowy, wzywa jednak Komisję — strażniczkę traktatów do podejmowania surowych środków przeciwko niewspółmiernym ograniczeniom i sankcjom, jakie niektóre państwa członkowskie nakładają w tym względzie na zagranicznych przewoźników;

24. zachęca Komisję do stworzenia w ramach wieloletnich umów dotyczących jakości infrastruktury kolejowej warunków ramowych dla minimalnych europejskich standardów jakości; proponuje państwom członkowskim uzależnienie dostępności środków przeznaczonych na budowę, rozbudowę i utrzymanie infrastruktury kolejowej od stosowania tych standardów jakości i postrzeganie ich jako nierozzerwalnych pakietów w celu zwiększenia wydajności i obniżenia kosztów;

25. wzywa Komisję do monitorowania i propagowania skutecznego i spójnego zastosowania najlepszych praktyk w zakresie wieloletnich umów dotyczących jakości infrastruktury; zwraca się do Komisji, by na podstawie swojego wyżej wspomnianego komunikatu COM(2008)0054 opracowała format wyznaczania standardów dla usług z zakresu infrastruktury w ścisłej współpracy z kadrą kierowniczą w dziedzinie infrastruktury, m.in. opublikowała główne wskaźniki wydajności;

Czwartek, 4 września 2008 r.

26. wzywa Komisję do przedstawienia bardziej kategorycznych zaleceń w sprawie wieloletnich umów dotyczących jakości i wydajności infrastruktury (w oparciu o przejrzyste monitorowanie obecnie trwającego procesu wdrażania art. 6 dyrektywy 2001/14/WE⁽¹⁾); w tym kontekście zwraca się do Komisji o wezwanie państw członkowskich do wdrożenia tych wieloletnich ram finansowych w celu zagwarantowania zarządzającym infrastrukturą kolejową stabilności finansowej w odniesieniu do konserwacji i odbudowy (w tym odpowiedniego finansowania publicznego);
27. wzywa Komisję do wspierania przedsięwzięć dotyczących zróżnicowanego wykorzystywania linii dużej prędkości np. w lekkim transporcie towarowym;
28. proponuje, aby Komisja sporządziła zestawienie wagonów towarowych w Unii Europejskiej wyposażonych w system nawigacji satelitarnej, aby na tej podstawie sprawdzić transgraniczną interoperacyjność i kompatybilność tych systemów z już istniejącymi technikami, wprowadzić interoperacyjny system nawigacji satelitarnej dla nowych wagonów i wspierać wyposażenie w odpowiednie urządzenia wagonów już eksploatowanych; wspiera przyjęcie technik ładunkowych (przykłady „wzorcowych procedur”), dzięki którym łańcuch intermodalny od początku do końca procesu przeładunku i rozładunku jest zorganizowany w sposób podnoszący wydajność całego sektora;
29. podkreśla potrzebę ujednoczenia i uproszczenia procedur administracyjnych wykonywanych przez organy związane z rynkiem transportu towarowego, jak również uproszczenia przepisów i procedur celnych na granicach; przyjmuje z zadowoleniem w szczególności decyzję o utworzeniu europejskiej przestrzeni morskiej pozbawionej barier, wzywa Komisję do zwrócenia się do właściwych stowarzyszeń i organizacji o opracowanie jednolitego, intermodalnego dokumentu przewozowego;
30. podkreśla, że szkoły wyższe nie gwarantują dobrej edukacji w zakresie logistyki i dlatego wzywa państwa członkowskie do nadania absolutnego priorytetu szkolnictwu wyższemu i dalszej edukacji w sektorze logistyki i transportu towarowego;
31. wzywa Komisję do wspierania przedsięwzięć i badań oraz do prac mających na celu określenie standardowych przepływów informacji w celu zagwarantowania integracyjności i interoperacyjności środków transportu na poziomie danych;
32. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

(¹) Dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75 z 15.3.2001, s.29).

Śródkresowy przegląd Europejskiego planu działania na rzecz środowiska i zdrowia na lata 2004-2010

P6_TA(2008)0410

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie śródkresowego przeglądu Europejskiego planu działania na rzecz środowiska i zdrowia na lata 2004-2010 (2007/2252(INI))

(2009/C 295 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego dotyczący śródkresowego przeglądu Europejskiego planu działania na rzecz środowiska i zdrowia na lata 2004-2010 (COM(2007)0314),
- uwzględniając rezolucję z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie planu działania na rzecz środowiska i zdrowia na lata 2004-2010 (⁽¹⁾),

(¹) Dz.U. C 304 z 1.12.2005, s. 264.

Czwartek, 4 września 2008 r.

- uwzględniając raport Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) z dnia 27 lipca 2007 r. zatytułowany „Principles for evaluating health risks in children associated with exposure to chemicals” (Zasady oceny ryzyka dla zdrowia dzieci wynikającego z kontaktu z produktami chemicznymi),
 - uwzględniając art. 152 oraz 174 traktatu WE, dotyczące wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego,
 - uwzględniając decyzję 1350/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. ustanawiającą drugi wspólnotowy program działań w dziedzinie zdrowia na lata 2008-2013 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0260/2008),
- A. mając na uwadze, że od 2003 r. Unia Europejska opiera swoją politykę w zakresie ochrony zdrowia na ściślejszej współpracy między sektorami zdrowia, ochrony środowiska i badań, co pozwala w perspektywie mieć nadzieję na wdrożenie spójnej i zintegrowanej europejskiej strategii na rzecz zwalczania chorób środowiskowych,
- B. mając na uwadze, że obecne kierunki działania Unii w ramach pierwszego planu działania na rzecz środowiska i zdrowia (2004-2010) (COM(2004)0416), do których należy opracowanie wskaźników, opracowanie zintegrowanego monitoringu, gromadzenie i ocena odnośnych danych, a także zintensyfikowanie badań, umożliwią lepsze zrozumienie zależności między źródłami zanieczyszczeń a efektami zdrowotnymi, są jednak w sposób oczywisty niewystarczające, aby ograniczyć rosnącą liczbę chorób związanych z czynnikami środowiskowymi,
- C. mając na uwadze, że sporządzenie śródkresowego przeglądu planu działania, o którym mowa, jest niemal niemożliwe i zdecydowanie niewystarczające dla jego skutecznego wspierania, zważywszy na fakt, że plan nie ma jasno określonego, wymiernego celu, ani sprecyzowanego budżetu,
- D. mając na uwadze, że podczas gdy program w dziedzinie ochrony zdrowia (2008-2013) ma na celu w szczególności działanie w zakresie tradycyjnych determinant zdrowotnych, takich jak odżywianie, spożywanie alkoholu, palenie papierosów i używanie narkotyków, mając na uwadze, że niniejszy plan działania (2004-2010) powinien skupić się na nowych problemach sanitarnych oraz dodatkowo zająć się determinującymi czynnikami środowiskowymi mającymi wpływ na zdrowie człowieka, takimi jak jakość powietrza na zewnątrz i wewnątrz budynków, fale elektromagnetyczne, nanocząsteczki i substancje chemiczne wymagające szczególnej ostrożności (substancje sklasyfikowane jako rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość, substancje wywołujące zakłócenia w funkcjonowaniu układu hormonalnego),
- E. mając na uwadze, że choroby układu oddechowego znajdują się na drugim miejscu wśród przyczyn śmierci pod względem wpływu, przewagi i kosztów w Unii, że stanowią one główną przyczynę śmierci dzieci poniżej 5 roku życia oraz że choroby te w dalszym ciągu się rozwijają, w szczególności z powodu zanieczyszczenia powietrza na zewnątrz i wewnątrz budynków,
- F. uwzględniając, że zanieczyszczenie powietrza, zwłaszcza związane z pyłami i ozonem na poziomie gruntu, stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia, wpływając negatywnie na prawidłowy rozwój dzieci i powodując skrócenie średniej długości życia w Unii ⁽²⁾,
- G. mając na uwadze, że w odniesieniu do kwestii miejskich chorób środowiskowych, a w szczególności jakości powietrza wewnątrz budynków, i zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności Wspólnota powinna zintensyfikować swoje działania przeciwko zanieczyszczeniom pomieszczeń, ponieważ przeciętny obywatel europejski spędza 90 % czasu wewnątrz budynków,

⁽¹⁾ Dz.U. L 301 z 20.11.2007, s. 3.

⁽²⁾ Sprawozdanie pt. „Środowisko w Europie — czwarta ocena. Synteza”, Europejska Agencja Ochrony Środowiska (10.10.2007).

Czwartek, 4 września 2008 r.

- H. mając na uwadze, że podczas konferencji ministerialnych WHO w sprawie środowiska i zdrowia w 2004 r. i 2007 r. podkreślone zostały związki między złożonym, połączonym wpływem zanieczyszczających substancji chemicznych i szeregiem przewlekłych zaburzeń i chorób, w szczególności u dzieci, oraz mając na uwadze, że kwestie te poruszają także oficjalne dokumenty programu środowiskowego ONZ i międzyrządowego forum w sprawie bezpieczeństwa chemicznego,
- I. mając na uwadze rosnącą liczbę dowodów naukowych na to, że niektóre choroby nowotworowe, takie jak nowotwór pęcherzyka żółciowego, nowotwór kości, nowotwór płuc, nowotwór skóry, nowotwór piersi i inne są powodowane nie tylko oddziaływaniem substancji chemicznych, napromieniowaniem, cząsteczkami obecnymi w powietrzu, lecz również innymi czynnikami środowiskowymi,
- J. mając na uwadze, że równoległe z rozwojem tych problematyk w ostatnich latach pojawiły się nowe choroby i zespoły chorobowe, takie jak zespół wieloważnego uczulenia na substancje chemiczne, Dental Amalgam Mercury Syndrome, nadwrażliwość na pole elektromagnetyczne, syndrom chorych budynków czy też zespół ADHD u dzieci,
- K. mając na uwadze, że zasada ostrożności jest wyraźnie zawarta w traktacie od 1992 r., a Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wielokrotnie określał treść i zasięg tej zasady prawa wspólnotowego jako jednego z fundamentów polityki ochrony prowadzonej przez Wspólnotę w dziedzinie środowiska i zdrowia ⁽¹⁾,
- L. mając na uwadze skrajnie utrudniający charakter kryteriów sformułowanych przez Komisję w komunikacie z dnia 2 lutego 2000 r. w sprawie odwoływania się do zasady ostrożności (COM(2000)0001), wręcz uniemożliwiający stosowanie tych kryteriów,
- M. mając na uwadze znaczenie biomonitoringu człowieka jako narzędzia oceny stopnia narażenia ludności Europy na wpływ zanieczyszczeń, a także wolę przyspieszenia wdrożenia programu biomonitoringu na skalę wspólnotową, wielokrotnie podkreślaną przez Parlament w punkcie 3 wspomnianej rezolucji z dnia 23 lutego 2005 r. oraz we wnioskach sformułowanych przez Radę Ochrony Środowiska z dnia 20 grudnia 2007 r.,
- N. mając na uwadze, że łatwo uznaje się znaczenie zmian klimatycznych w zwiększaniu stopnia nasilenia i częstości występowania niektórych chorób, a w szczególności fakt, że fale upałów, powodzi i pożarów, które są najczęstszą przyczyną klęsk żywiołowych w Unii, mogą prowadzić do zwiększenia liczby zachorowań, złych warunków sanitarnych i przypadków zgonów, a jednocześnie uznając korzystny wpływ środków służących zmniejszeniu zmian klimatycznych na zdrowie,
- O. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne będą miały znaczący wpływ na zdrowie ludzkie poprzez m.in. sprzyjanie rozwojowi niektórych infekcji i chorób pasożytniczych głównie z powodu zmian temperatury i wilgotności i ich wpływu na ekosystemy, zwierzęta, rośliny, owady, pasożyty, pierwotniaki, bakterie i wirusy,
- P. mając na uwadze, że dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽²⁾ oraz i dyrektywy jej pokrewne określają wyraźne wytyczne w zakresie utrzymania i przywrócenia zdrowego środowiska wodnego,
- Q. mając na uwadze, że medycyna zdrowia i środowiska jest nową gałęzią medycyny, opartą na systemie kształcenia uniwersyteckiego, w którym występują luki i różnice w poszczególnych krajach, w związku z czym należy tę dziedzinę wspierać i propagować w Unii,
- R. mając na uwadze, że liczba osób cierpiących z powodu czynników środowiskowych rośnie, powinno się prowadzić badania epidemiologiczne w celu uzyskania pełnego obrazu chorób całkowicie lub częściowo powodowanych czynnikami środowiskowymi,

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 23 września 2003 r. w sprawie C-192/01, Komisja przeciwko Danii, Zb. Orz. 2003, str. I-9693; wyrok z dnia 7 września 2004 r. w sprawie C-127/02, Landelijke Vereniging tot Behoud van de Waddenzee, Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels, Zb. Orz. 2004, str. I-7405.

⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

Czwartek, 4 września 2008 r.

1. uznaje wysiłki podejmowane przez Komisję od chwili rozpoczęcia realizacji planu działania w 2004 r., w szczególności w zakresie poprawy przepływu informacji dotyczących środowiska naturalnego i zdrowia, wsparcia i uczynienia bardziej spójnymi badań UE w tej dziedzinie oraz współpracy ze specjalistycznymi organizacjami międzynarodowymi, takimi jak WHO;
2. jest jednak zdania, że tak sformułowany plan działania może prowadzić jedynie do połowicznego sukcesu, ponieważ ma na celu wyłącznie wspieranie istniejących polityk wspólnotowych, nie jest oparty na polityce zapobiegania zmierzającej do ograniczenia chorób wywołanych czynnikami środowiskowymi i nie ma jasno określonego, wymiernego celu;
3. zwraca uwagę Komisji na fakt, że program został już zrealizowany pod egidą WHO, w którego ramach państwa należące do tej organizacji opracowały własne krajowe i lokalne plany działania na rzecz zwalczania chorób środowiskowych, zawierające szczegółowe cele i projekty wdrożeniowe; w związku z tym zaleca Komisji, by dokonała przeglądu tego programu WHO jako możliwego modelu, który w przyszłości mógłby również służyć jako użyteczny przykład dla Unii;
4. wyraża głębokie ubolewanie z powodu faktu, że Komisja, a konkretnie dyrekcja generalna ds. badań naukowych nie zapewniła odpowiedniego finansowania w dziedzinie biomonitoringu człowieka na rok 2008, aby móc wprowadzić spójne podejście w dziedzinie biomonitoringu w Unii, do czego zobowiązała się wobec państw członkowskich i Parlamentu;
5. wzywa Komisję do realizacji do 2010 r. dwóch głównych celów, które Komisja sformułowała w 2004 r.: podniesienia świadomości obywateli w dziedzinie zanieczyszczeń środowiska i ich wpływu na zdrowie oraz przeglądu i dostosowania europejskiej polityki zmniejszania ryzyka oraz do opracowania i wdrożenia praktycznej strategii komunikacyjnej na rzecz osiągnięcia tych celów;
6. gorąco zaleca Komisji i państwom członkowskim przestrzeganie zobowiązań w zakresie stosowania prawodawstwa wspólnotowego;
7. podkreśla, że przy sporządzaniu oceny wpływu czynników środowiskowych na zdrowie powinno się w pierwszym rzędzie uwzględniać grupy wrażliwe, takie jak kobiety ciężarne, noworodki, dzieci i osoby starsze;
8. wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na grupy najbardziej narażone i podatne za zanieczyszczenia, poprzez wprowadzenie środków mających na celu zmniejszenie narażenia na środowiskowe substancje trujące w budynkach opieki zdrowotnej i w szkołach, poprzez przyjęcie sposobów zarządzania dobrą jakością powietrza wewnątrz budynków;
9. nalega usilnie na Komisję, aby w ramach opracowywania przeglądów legislacyjnych nie osłabiała pod naciskiem grup lobujących lub organizacji regionalnych czy międzynarodowych istniejących przepisów;
10. przypomina o konieczności przyjęcia stałego dynamicznego i elastycznego podejścia do planu działania, uważa, że w związku z tym zasadnicze znaczenie ma powołanie wspólnotowego zespołu ekspertów w dziedzinie chorób środowiskowych, działającego zgodnie z zasadami przejrzystości, multidyscyplinarności i kontrykcyjności i będącego odpowiedzialną na nieufną postawę obywateli wobec oficjalnych agencji i komitetów ekspertów; podkreśla znaczenie poprawy szkolenia ekspertów w dziedzinie zdrowia oraz wymiany najlepszych praktyk na szczeblu wspólnotowym;
11. Komisji podkreśla, że w ostatnich latach nastąpił poważny postęp w dziedzinie polityki środowiskowej, w szczególności w zakresie zmniejszania zanieczyszczenia powietrza, poprawy jakości wód, polityki zbiórki i recyklingu odpadów, kontroli produktów chemicznych i zakazu stosowania benzyny ołowiowej, zauważa jednak, że politykę europejską cechował brak ogólnej strategii zapobiegania oraz brak odwołania do zasady ostrożności;
12. w związku z tym zwraca się do Komisji o przegląd kryteriów zawartych we wspomnianym komunikacie w sprawie odwoływania się do zasady ostrożności, w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, tak aby ta zasada działania i bezpieczeństwa, oparta na przyjmowaniu proporcjonalnych i tymczasowych środków, znalazła się w centrum strategii wspólnotowych w dziedzinie zdrowia i środowiska naturalnego;

Czwartek, 4 września 2008 r.

13. jest zdania, że przeniesienie ciężaru dowodu nieszkodliwości danego produktu na producenta lub importera pozwoliłoby na promowanie polityki opartej na zapobieganiu, tak jak przewiduje rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) oraz utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów⁽¹⁾, w związku z tym zachęca Komisję do rozciągnięcia tego obowiązku w prawie wspólnotowym na wszystkie produkty; uważa, że w ramach planu działania należy unikać jakiegokolwiek zwiększenia liczby testów przeprowadzanych na zwierzętach oraz zwrócić całą uwagę na rozwój i wykorzystanie alternatywnych metod;

14. zwraca się ponownie do Komisji o bezzwłoczne przedstawienie konkretnych środków w sprawie jakości powietrza wewnątrz budynków, które zapewniłyby wysoki poziom bezpieczeństwa pomieszczeń i ochronę zdrowia, w szczególności w ramach przeglądu dyrektywy 89/106/EWG Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych i wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących materiałów budowlanych⁽²⁾, a także o przedstawienie wniosku dotyczącego środków na rzecz zwiększenia wydajności energetycznej budynków, bezpieczeństwa i nieszkodliwości związków chemicznych wchodzących w skład mebli i wyposażenia pomieszczeń;

15. zaleca, by w celu zmniejszenia szkodliwych skutków środowiskowych dla zdrowia Komisja zachęciła państwa członkowskie, za pośrednictwem ulg podatkowych i/lub innych zachęt ekonomicznych, do pobudzania podmiotów działających na rynku do poprawy jakości powietrza wewnątrz budynków oraz ograniczenia narażenia na działanie pola elektromagnetycznego w ich budynkach, oddziałach lub biurach;

16. zaleca, by Komisja opracowała odpowiednie wymogi minimalne w celu zagwarantowania jakości powietrza wewnątrz nowobudowanych budynków;

17. zaleca, by przyznając indywidualne wsparcie Unii Europejskiej, Komisja wzięła pod uwagę jej wpływ na jakość powietrza wewnątrz budynków, narażenie na działanie pola elektromagnetycznego oraz zdrowie szczególnie zagrożonych grup społecznych w odnośnych projektach podobnie, jak ma to miejsce w przypadku kryteriów ochrony środowiska;

18. domaga się, by normy jakości środowiska dla substancji priorytetowych w wodzie określano na podstawie najnowszych wyników badań naukowych i aktualizowano je systematycznie zgodnie z bieżącym stanem nauki;

19. podkreśla, że niektóre państwa członkowskie wdrożyły z sukcesem ruchome laboratoria badawcze, tzw. „zielone karetki”, aby umożliwić szybką i pewną diagnostykę zanieczyszczenia pomieszczeń w posiadłościach publicznych i prywatnych; jest zdania, że Komisja mogłaby propagować to rozwiązanie w państwach członkowskich, które jak dotąd nie korzystają z tej metody bezpośredniej interwencji w miejscu zanieczyszczonym;

20. jest zaniepokojony brakiem szczegółowych przepisów służących zapewnieniu bezpieczeństwa produktów konsumenckich zawierających nanocząsteczki oraz niespiesznym podejściem Komisji do kwestii konieczności przeglądu ram prawnych dla wykorzystywania nanocząsteczek w produktach konsumenckich, w związku z faktem, że coraz więcej takich produktów jest wprowadzanych na rynek;

21. jest poruszony wynikami międzynarodowego raportu Bioinitiative Working Group⁽³⁾ w sprawie pól elektromagnetycznych, który stanowi syntezę ponad 1 500 badań poświęconych tej kwestii i wymienia zagrożenia dla zdrowia związane z emisjami telefonii komórkowej, UMTS-Wifi-Wimax-Bluetooth oraz telekomunikacji bezprzewodowej „DECT”;

(1) Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1; sprostowanie w Dz.U. L 136 z 29.5.2007, s. 3.

(2) Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 12.

(3) Grupa niezależnych badaczy opublikowała ten raport 31 sierpnia 2007 r. Szczegóły na: www.bioinitiative.org.

Czwartek, 4 września 2008 r.

22. stwierdza, że dopuszczalne wartości miar ekspozycji obywateli na pola elektromagnetyczne są przestarzałe, ponieważ nie zostały dostosowane po przyjęciu zalecenia Rady 1999/519/WE z dnia 12 lipca 1999 r. w sprawie ograniczenia narażenia ogółu społeczeństwa na pola elektromagnetyczne (0 Hz do 300 GHz) ⁽¹⁾, nie uwzględniają rozwoju technologii informacyjnych i komunikacyjnych, zaleceń Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska ani zaostrzonych norm emisji przyjętych np. w Belgii, we Włoszech czy w Austrii oraz nie uwzględniają kwestii grup szczególnie narażonych, takich jak kobiety w ciąży, noworodki i dzieci;

23. zwraca się w związku z tym do Rady o zmianę jej zalecenia 1999/519/WE, tak aby uwzględnić najlepsze praktyki krajowe i ustalić w ten sposób dopuszczalne wartości miar ekspozycji, które byłyby bardziej wymagające w stosunku do ogółu urządzeń emitujących fale elektromagnetyczne o częstotliwościach do 0,1 MHz do 300 GHz;

24. bardzo poważnie traktuje różnorodne zagrożenia sanitarne związane z globalnym ociepleniem na terytorium Unii i wzywa do ściślejszej współpracy między WHO, krajowymi organami kontroli, Komisją i Europejskim Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób w celu wzmocnienia systemu wczesnego ostrzegania i ograniczenia tym samym negatywnych skutków zmian klimatu dla zdrowia;

25. podkreśla, że dla planu działania korzystne byłoby gdyby obejmowały one negatywny wpływ zmian klimatycznych na zdrowie człowieka poprzez opracowanie na szczeblu Wspólnoty niezbędnych skutecznych środków dostosowawczych, takich jak:

- regularne publiczne programy edukacyjne i zwiększanie świadomości;
- włączenie środków dostosowawczych do zmian klimatycznych do strategii i programów na rzecz zdrowia publicznego w zakresie chorób zakaźnych i niezakaźnych, zdrowia pracowników i niebezpiecznych dla człowieka chorób zwierząt;
- właściwy nadzór mający na celu wczesne wykrywanie ognisk chorób;
- system wczesnego ostrzegania i reagowania w kwestiach związanych ze zdrowiem;
- koordynacja istniejących sieci monitorowania danych w dziedzinie środowiska naturalnego z sieciami w zakresie ognisk chorób;

26. wzywa państwa członkowskie i Komisję do odpowiedniej reakcji na nowe zagrożenia powodowane zmianami klimatycznymi, takie jak częstsze występowanie nowych wirusów i niewykrytych czynników chorobotwórczych, i w związku z tym do wdrażania nowych technologii w zakresie zmniejszania występowania znanych czynników chorobotwórczych, które to technologie zmniejszają częstotliwość występowania znanych oraz niewykrytych wirusów, a także innych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez krew;

27. ubolewa nad faktem, że obecna analiza korzyści i kosztów pt. „20 i 20 do 2002 r. — szansa Europy na przeciwdziałanie zmianom klimatycznym” (COM(2008)0030) uwzględnia jedynie korzyści dla zdrowia związane z mniejszym zanieczyszczeniem powietrza dla zmniejszenia o 20 % emisji gazów cieplarnianych do 2020 r.; wzywa Komisję do zapewnienia pilnego zbadania i wykorzystania do sporządzenia oceny wpływ (dodatkowych) korzyści dla zdrowia związanych z różnymi poziomami zmniejszenia emisji, zgodnie z zaleceniami międzyrządowej grupy ekspertów ds. zmian klimatycznych przewidującymi zmniejszenie krajowych poziomów emisji gazów cieplarnianych o 25 %, 40 %, a w miarę możliwości o 50 % lub więcej do 2020 r.;

28. wzywa Komisję do zwrócenia uwagi na poważny problem zdrowia psychicznego, uwzględniając liczbę samobójstw w Unii, oraz do przeznaczenia większej ilości środków na opracowanie odpowiednich strategii zapobiegawczych i terapii;

29. ponownie stwierdza, że Komisja i państwa członkowskie powinny wspierać plan działania WHO na rzecz środowiska i zdrowia dzieci w Europie, zachęcać do jego realizacji zarówno w ramach UE, jak i dwustronnej polityki rozwoju, a także zachęcać do podejmowania analogicznych inicjatyw poza europejskim obszarem działania WHO;

(1) Dz.U. L 199 z 30.7.1999, str. 59.

Czwartek, 4 września 2008 r.

30. zachęca Komisję do ponownego uwzględnienia w jej drugim planie działań inicjatywy SCALE (Nauka, Dzieci, Świadomość, Instrumenty prawne, Ocena) związanych z ograniczeniem narażania na zanieczyszczenie, zawartych w europejskiej strategii na rzecz środowiska naturalnego i zdrowia (SCALE) (COM(2003)0338);
31. wzywa Komisję do opracowania i zapewnienia instrumentów, które przyspieszą rozwój i promocję innowacyjnych rozwiązań, jak podkreślono w ramach agendy lizbońskiej, w celu zminimalizowania najpoważniejszych zagrożeń dla zdrowia związanych ze środowiskowymi czynnikami stresogennymi;
32. nalega na Radę, aby bezzwłocznie podjęła decyzję dotyczącą wniosku w sprawie rozporządzenia ustanawiającego fundusz solidarności Unii, ponieważ Parlament przyjął swoje stanowisko już w dniu 18 maja 2006 r. ⁽¹⁾; uważa, że nowe rozporządzenie, które wraz z innymi środkami obniży pułapy dla wejścia w życie funduszu solidarności Unii, umożliwi skuteczniejsze, szybsze i bardziej elastyczne łagodzenie szkód powstałych w wyniku katastrof naturalnych lub działalności człowieka; podkreśla, że taki instrument finansowy jest bardzo ważny, zwłaszcza dlatego, że zakłada się częstsze występowanie katastrof naturalnych w przyszłości, po części z powodu zmian klimatycznych;
33. uważa że, jako że MŚP mają decydujące znaczenie gospodarcze w Europie, Komisja powinna zapewnić im pomoc techniczną, aby umożliwić im dostosowanie do wiążących przepisów w dziedzinie chorób środowiskowych, a także zachęcić je do wprowadzenia innych zmian, które są pozytywne z punktu widzenia chorób środowiskowych i mają wpływ na zmianę funkcjonowania przedsiębiorstw;
34. zaleca, aby Komisja przewidziała na 2010 r. i drugi etap planu działań na rzecz środowiska i zdrowia koncentrację inicjatyw na grupach szczególnie narażonych oraz opracowanie nowych metod oceny ryzyka, uwzględniających podstawowy czynnik, jakim jest szczególna wrażliwość dziecka, kobiet w ciąży i osób starszych;
35. nalega w związku z tym na Komisję i państwa członkowskie, aby uznały korzyści płynące z zasad zapobiegania i ostrożności oraz opracowały i stosowały narzędzia umożliwiające uprzedzanie potencjalnych zagrożeń w dziedzinie środowiska naturalnego, a także zapobieganie im; zaleca Komisji dokonanie wyliczeń dotyczących drugiego etapu tego planu działań i przewidzenie odpowiedniego finansowania uwzględniającego większą liczbę konkretnych środków służących ograniczeniu skutków sanitarnych związanych ze środowiskiem i wdrożeniu środków zapobiegawczych i ostrożnościowych;
36. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Światowej Organizacji Zdrowia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 7.12.2006, str. 331.

Zamach stanu w Mauretanii

P6_TA(2008)0411

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie zamachu stanu w Mauretanii

(2009/C 295 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając oświadczenie swojego przewodniczącego, sprawującej aktualnie urząd prezydencji Rady w imieniu Unii Europejskiej, wysokiego przedstawiciela ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, Komisji, Rady Bezpieczeństwa ONZ, Unii Afrykańskiej (UA), Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej oraz Międzynarodowej Organizacji Frankofonii w związku z zamachem stanu w Mauretanii,
- uwzględniając drugą wizytę w Mauretanii od czasu zamachu stanu specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ na Afrykę Zachodnią, Saïda Djinnita,

Czwartek, 4 września 2008 r.

- uwzględniając Akt ustanawiający UA, który potępia wszelkie próby siłowego przejęcia władzy,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 6 sierpnia 2008 r. miał miejsce zamach stanu w Mauretanii, w wyniku którego mauretański prezydent Sidi Mohamed Ould Cheikh Abdallahi został obalony przez grupę zdymisjonowanych przez niego w tym dniu wysokich stopniem generałów,
- B. mając na uwadze, że wybory parlamentarne w listopadzie i grudniu 2006 r., wybory do senatu w styczniu 2007 r. oraz wybór prezydenta Sidi Mohameda Ould Cheikh Abdallahiego w marcu 2007 r. zostały uznane przez międzynarodowych obserwatorów, w tym obserwatorów UE, w szczególności przez misje obserwacyjne oddelegowane przez Parlament Europejski, za sprawiedliwe i przejrzyste, w wyniku czego Parlament Europejski stał się gwarantem legalności tych wyborów,
- C. mając na uwadze, że ponad dwie trzecie posłów mauretańskiego parlamentu podpisało deklarację poparcia dla inicjatora zamachu stanu, Mohameda Ould Abdel Aziza i innych generałów; mając na uwadze, że w czerwcu 2008 r. władza ustawodawcza przyjęła wniosek nieufności wzywający usilnie prezydenta Abdallahiego do dokonania zmian w rządzie oraz że 49 posłów złożyło swój mandat po tym, jak prezydent Abdallahi mianował 12 ministrów spośród osób, które pełniły funkcje za czasów bardzo niepopularnego poprzedniego reżimu,
- D. mając na uwadze, że tylko przedstawiciele narodu wybrani w wyborach powszechnych są uprawnieni do podejmowania decyzji w sprawie przyszłości politycznej, gospodarczej i społecznej oraz że demokracja zakłada równowagę między władzą wykonawczą a ustawodawczą w oparciu o legitymację wyborczą,
- E. mając na uwadze, że zamach stanu został dokonany w warunkach fatalnej sytuacji gospodarczej i społecznej oraz że rozwój jest najlepszą rękomią sukcesu demokracji,
- F. uznając postępy poczynione w kwestii powrotu uchodźców i przyjęcia prawa uznającego niewolnictwo w kraju za niezgodne z prawem,
- G. mając na uwadze wsparcie ze strony Unii na rzecz procesu przemian demokratycznych oraz program wsparcia w wysokości 156 000 000 EUR na lata 2008-2013 w ramach dziesiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju obok udzielonego już wsparcia i pomocy w wysokości 335 000 000 EUR przyznanej od 1985 r.,
- H. mając na uwadze, że Bank Światowy zawiesił pomoc dla Mauretanii w wysokości 175 000 000 EUR i że zawieszenie tych przelewów odbija się negatywnie na około 17 krajowych projektach w Mauretanii oraz na udziale tego państwa w regionalnych projektach Banku Światowego, w szczególności w zakresie rozwoju rolnictwa, opieki zdrowotnej, szkolnictwa, infrastruktury i budowy dróg,
- I. mając na uwadze, że demokratyczna Mauretania stanowi ośrodek stabilności w tym szczególnie zapalnym subregionie, który wyróżnia z jednej strony obecność na obszarze Sahary na północno-wschodniej granicy z Algierią i Mali organizacji Salaficka Grupa Modlitwy i Walki, będącej odłamem Al-Kaidy w Islamskim Maghrebie, a z drugiej strony rebelia Tuaregów,
- J. mając na uwadze, że rozporządzenie konstytucyjne, w którym junta określiła swoje uprawnienia i które umożliwia jej rządzenie w oparciu o dekrety, nie ma żadnej podstawy prawnej,
1. potępia wojskowy zamach stanu dokonany przez mauretańskich generałów, drugi w ciągu trzech lat w tym państwie, który stanowi pogwałcenie legalności konstytucyjnej i rezultatów demokratycznych wyborów, zweryfikowanych na poziomie międzynarodowym; ubolewa z powodu tego kroku wstecz w stosunku do znacznego postępu w zakresie rozwoju demokracji i stanu prawa w ciągu ostatnich lat w Mauretanii; wzywa, aby obecna napięta sytuacja polityczna w Mauretanii została rozwiązana w ramach instytucjonalnych wynikających z przemian demokratycznych oraz aby porządek konstytucyjny i rządy cywilne zostały przywrócone możliwie jak najszybciej;

Czwartek, 4 września 2008 r.

2. domaga się, aby natychmiast uwolniony został prezydent Sidi Mohamed Ould Cheikh Abdallahi, a także premier Yahya Ahmed Ould el-Waghef oraz inni członkowie rządu nadal przebywający w areszcie domowym w różnych miejscach kraju;
3. domaga się pełnego poszanowania konstytucyjnego umocowania władzy prezydenta i parlamentu Mauretanii, co zakłada uregulowanie mechanizmów kohabitacji prezydenta i parlamentu oraz mechanizmów utrzymywania równowagi między władzą wykonawczą a władzą ustawodawczą według i w ramach konstytucji, której zmiany, mające na celu zapewnienie większej stabilności, mogą nastąpić jedynie zgodnie z jej własnymi przepisami, po szerokiej debacie z udziałem wszystkich sił politycznych;
4. jest zdania, że w drodze szczerzej i otwartej debaty między głównymi siłami politycznymi należy określić sposoby i środki konstytucyjne niezbędne do zakończenia kryzysu;
5. z zadowoleniem przyjmuje powrót uchodźców, przyjęcie ustawy penalizującej niewolnictwo oraz projekt ustawy o liberalizacji mediów; ubolewa, że nie doszło do demokratycznego rozwiązania problemów narosłych wskutek kryzysu humanitarnego i związanych z prześladowaniami czarnych obywateli Mauretanii, które miały miejsce w 1990 r., chociaż prezydent zobowiązał się do powołania komisji śledczej;
6. domaga się przywrócenia należnych praw uchodźcom, którzy powrócili do Mauretanii, poprzez zwrócenie im zagrabionych majątków;
7. apeluje, aby obywatele mauretańscy, już teraz szczególnie poszkodowani kryzysem gospodarczym i żywnościowym, nie stali się zakładnikami obecnego kryzysu, i wzywa Komisję Europejską do wdrożenia projektów wspierających społeczeństwo obywatelskie w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka;
8. odnotowuje ogłoszenie przez juntę wojskową nowych wyborów prezydenckich, ubolewa jednak, że w przeciwieństwie do junty, która sprawowała władzę w latach 2005-2007, obecna nie zobowiązała się do neutralności; wzywa rządzące siły wojskowe o bezzwłoczne zobowiązanie się do określenia harmonogramu, zgodnie z którym przywracane będą instytucje demokratyczne, przewidującego utworzenie rządu tymczasowego w porozumieniu z wszystkimi siłami politycznymi;
9. popiera wysiłki Unii Afrykańskiej na rzecz rozwiązania kryzysu racjonalnymi środkami;
10. zwraca się do Komisji o podjęcie dialogu politycznego, zgodnie z art. 8 umowy o partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisanej w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾ w wersji zmienionej w Luksemburgu dnia 24 czerwca 2005 r. (umowy z Kotonu), z myślą o przywróceniu konstytucyjnej legalności, oraz o poinformowanie Parlamentu o wyniku tych rozmów; jeżeli te ostatnie nie przyniosą skutku, wzywa do reaktywowania art. 96 umowy z Kotonu, co mogłoby pociągnąć za sobą zamrożenie pomocy, z wyjątkiem pomocy żywnościowej i humanitarnej;
11. apeluje do sprawującej obecnie urząd prezydencji Rady o dalsze uważne śledzenie sytuacji politycznej w tym kraju, w ścisłej współpracy z UA, oraz o zapewnienie bezpieczeństwa obywateli Unii;
12. wzywa do jak najszybszego wysłania delegacji parlamentarzystów, którzy spotkaliby się z parlamentarzystami mauretańskimi i zaproponowali pomoc w wychodzeniu z kryzysu;
13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i rządowi państw członkowskich, a także instytucjom UA, Wspólnocie Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej, Międzynarodowej Organizacji Frankofonii oraz Radzie Bezpieczeństwa ONZ.

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

Czwartek, 4 września 2008 r.

Iran

P6_TA(2008)0412

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie egzekucji w Iranie (2009/C 295 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iranu, zwłaszcza rezolucje dotyczące przestrzegania praw człowieka, a w szczególności swoją rezolucję z dnia 19 czerwca 2008 r. ⁽¹⁾ w sprawie egzekucji młodych przestępców,
 - uwzględniając oświadczenie prezydencji w sprawie egzekucji Mohammada Hassanzadeha, złożone w imieniu Unii Europejskiej dnia 13 czerwca 2008 r.,
 - uwzględniając oświadczenie prezydencji w sprawie stosowania kary śmierci w Iranie, złożone w imieniu Unii Europejskiej dnia 18 lipca 2008 r.,
 - uwzględniając oświadczenie prezydencji w sprawie egzekucji 29 osób w więzieniu Evin w Iranie, złożone w imieniu Unii Europejskiej dnia 29 lipca 2008 r.,
 - uwzględniając oświadczenie prezydencji w sprawie egzekucji Rezy Hezjiego przez powieszenie, złożone w imieniu Unii Europejskiej dnia 25 sierpnia 2008 r.,
 - uwzględniając oświadczenia prezydencji Rady Unii Europejskiej w sprawie zbliżającej się egzekucji Behnooda Shojaee i Bahmana Soleimaniana w dniach 19 i 28 sierpnia 2008 r.,
 - uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ, a w szczególności rezolucję A/RES/62/168 z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu oraz rezolucję A/RES/62/149 z tego samego dnia w sprawie moratorium na stosowanie kary śmierci,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR), Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych (ICESCR), Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej oraz Konwencję o prawach dziecka, których stroną jest Iran,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że według organizacji Amnesty International liczba egzekucji przeprowadzonych w tym roku w Iranie sięga co najmniej 191, podczas gdy w 2007 r. w Iranie wykonano 317 egzekucji — więcej niż w jakimkolwiek innym kraju na świecie z wyjątkiem Chin, chociaż liczba ludności Iranu jest 18 razy mniejsza od populacji Chin,
- B. mając na uwadze, że dnia 27 lipca 2008 r. w więzieniu Evin w Teheranie doszło równocześnie do 29 egzekucji,
- C. mając na uwadze, że dnia 10 czerwca 2008 r. wykonano karę śmierci na 16-letnim Mohammadzie Hassanzadeh, irańskim Kurdzie, za przestępstwo popełnione w wieku 14 lat; mając na uwadze, że dnia 22 lipca 2008 r. wykonano egzekucję na młodych przestępcach: Hassanie Mozafarim i Rahmianie Shahidim, a dnia 19 sierpnia 2008 r. powieszono 19-letniego Rezę Hezjiego za rzekome morderstwo, które popełnił w wieku 15 lat; mając na uwadze, że dnia 26 sierpnia 2008 r. dokonano egzekucji 19-letniego Behnama Zare za przestępstwo popełnione w wieku 15 lat, przez co jest on szóstym młodym przestępcą skazanym na śmierć w Iranie tylko w 2008 r.,
- D. mając na uwadze, że ani rodzina Zare, ani rodzina Hezjiego, ani ich adwokat nie zostali powiadomieni o czasie i miejscu planowanych egzekucji, co jest sprzeczne z irańskim prawem,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0314.

Czwartek, 4 września 2008 r.

- E. mając na uwadze, że wykonanie egzekucji grozi wkrótce młodocianym przestępcom: Amirowi Marollahiemu, Behnoodowi Shojaee, Mohammedowi Fadaei i Bahmanowi Soleimaniowi,
- F. mając na uwadze, że prawo międzynarodowe zakazuje egzekucji młodocianych przestępców, co stwierdza art. 6 ust. 5 ICCPR oraz Konwencja o prawach dziecka; mając na uwadze, że obecnie co najmniej 130 dzieci i nieletnich przestępców przebywa w celach śmierci mimo prawnych zobowiązań Iranu,
- G. mając na uwadze, że działacze na rzecz praw mniejszości są w coraz większym stopniu narażeni na karę śmierci, jak miało to miejsce w przypadku Yaghouba Mehrnehada, członka grupy etnicznej Beludżów i dyrektora wykonawczego związku młodzieży „Głos Sprawiedliwości”, który został stracony 4 sierpnia 2008 r. po publicznej konfrontacji z miejscowymi urzędnikami, w której domagał się odpowiedzialności za ich słabe osiągnięcia,
- H. mając na uwadze, że innego działacza na rzecz praw mniejszości, kurdyjskiego nauczyciela Farzada Kamangara, mimo braku dowodów skazano na śmierć pod zarzutem zbrojnego wystąpienia przeciwko państwu,
- I. mając na uwadze, że zeznania wymusza się często poprzez stosowanie tortur, uniemożliwiając dostęp do adwokatów, a orzeczenia sądów nie spełniają podstawowych standardów uczciwego procesu sądowego,
- J. mając na uwadze, że 5 sierpnia 2008 r. irańskie władze sądownicze ogłosiły zawieszenie stosowania ukamienowania jako sposobu wykonywania egzekucji, w związku z czym 10 anonimowych kobiet oczekujących śmierci przez ukamienowanie nie zostanie poddanych tej karze,
- K. mając na uwadze, że istnieją uzasadnione obawy, iż członkom i współpracownikom opozycji irańskiej, którzy na mocy art. 27 IV konwencji genewskiej znajdują się pod ochroną wielonarodowych sił pod amerykańskim dowództwem w obozie Ashraf w północnym Iraku, może grozić wydalenie lub przymusowy powrót do Iranu, gdzie mogliby być narażeni na ciężkie prześladowania lub nawet karę śmierci,
1. wyraża głęboki smutek z powodu niedawnej egzekucji kilku młodocianych przestępców w Iranie, co czyni żeń jedyne państwo na świecie, w którym w roku 2008 wciąż stosuje się tę straszną i niehumanitarną karę;
 2. zwraca szczególną uwagę na los Soghry Najafpour, która do chwili obecnej niemal 19 lat swojego życia spędziła w celi śmierci za morderstwo, które miało miejsce, gdy była w wieku 13 lat;
 3. wzywa ajatollaha Mahmouda Hashemiego Sharoudiego stojącego na czele władz sądowniczych, aby z urzędu złagodził wszystkie wyroki śmierci wydane na młodocianych przestępców i apeluje do władz Iranu o wstrzymanie egzekucji zwłaszcza Amira Marollahiego, Behnooda Shojaee, Mohammeda Fadaei i Bahmana Soleimania;
 4. stanowczo potępia coraz większą liczbę egzekucji i wzywa władze Iranu do wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci w celu jej zniesienia zgodnie z rezolucją przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 18 grudnia 2007 r.;
 5. ponownie wzywa członków Madżilisu do pilnego wprowadzenia zmian w prawie, gwarantujących niewykonywanie kary śmierci za popełnione przestępstwa, jeżeli ich sprawca ma mniej niż 18 lat, a także do dostosowania do międzynarodowych standardów granicy wieku, od której obowiązuje odpowiedzialność prawna za czyny karalne;
 6. popiera wysiłki Iranu w zakresie prawodawstwa mające na celu ustanowienie odrębnego systemu prawnego i sądowniczego dla młodocianych przestępców oraz wzywa członków Madżilisu do wprowadzenia środków gwarantujących edukację i ponowną integrację nieletnich przestępców w społeczeństwie; wzywa Komisję do udzielenia władzom Iranu wsparcia we wszelkich jego staraniach dotyczących współpracy międzynarodowej w tej dziedzinie;
 7. stanowczo potępia prześladowania w Iranie i więzienie obywateli angażujących się w obronę praw człowieka oraz tych, którzy prowadzą kampanię przeciwko karze śmierci, za co często oskarża się ich o tzw. działalność zagrażającą bezpieczeństwu narodowemu; wzywa przede wszystkim do bezwarunkowego uwolnienia Emadeddina Baghiego i Mohammada Sadegha Kabovanda oraz domaga się złagodzenia wyroku śmierci na Farzada Kamangara, a także ponownego przeprowadzenia śledztwa w jego sprawie;

Czwartek, 4 września 2008 r.

8. wyraża zadowolenie z powodu niedawnego ogłoszenia zawieszenia kamienowania jako sposobu wykonywania egzekucji; jest jednak zaniepokojony wnioskiem w sprawie reformy kodeksu karnego, rozpatrywanym obecnie przez parlament, w którym kamienowanie jest utrzymane w przypadku niektórych form cudzołóstwa, oraz wzywa członków Madżilisu do opowiedzenia się za całkowitym zniesieniem kamienowania;
9. wzywa władze Iraku i Stanów Zjednoczonych do odstąpienia od przymusowego wydalania do Iranu irańskich członków opozycji, uchodźców i osób ubiegających się o azyl, jeżeli groziłyby im prześladowania, a także przede wszystkim do współpracy z Wysokim Komisarzem Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców i innymi organizacjami w celu znalezienia zadowalającego i trwałego rozwiązania problemu osób przebywających obecnie w obozie Ashraf;
10. wzywa do przedłożenia rezolucji, na następnym posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego ONZ z prośbą do wszystkich krajów, które utrzymują karę śmierci do udostępnienia Sekretarzowi Generalnemu ONZ i opinii publicznej wszystkich informacji dotyczących kary śmierci i egzekucji, tak aby przełamać tajemnicę państwową dotyczącą kary śmierci, która jest również przyczyną większej ilości egzekucji;
11. wzywa, aby ta nowa rezolucja przewidywała powołanie Specjalnego Wysłannika Sekretarza Generalnego mającego za zadanie monitorowanie sytuacji, zapewnianie maksymalnej przejrzystości systemu kary śmierci i promowanie wewnętrznego procesu zmierzającego do wdrożenia rezolucji ONZ w sprawie moratorium dotyczącego egzekucji;
12. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu, Radzie, Komisji, Wysokiemu Przedstawicielowi ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Komitetowi Praw Człowieka ONZ, Wysokiemu Komisarzowi ONZ do spraw Uchodźców, rządowi Stanów Zjednoczonych i rządowi Iraku.

Zabójstwa albinosów w Tanzanii

P6_TA(2008)0413

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie zabójstw albinosów w Tanzanii

(2009/C 295 E/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie poważnych naruszeń praw człowieka,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 10 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów przyjętą w dniu 27 czerwca 1981 r., która weszła w życie w dniu 21 października 1986 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka przyjętą w dniu 20 listopada 1989 r., która weszła w życie w dniu 2 września 1990 r. i mającą bezwzględnie wiążący charakter,
- uwzględniając Deklarację ONZ z dnia 18 grudnia 1992 r. w sprawie praw osób należących do narodowych, etnicznych, religijnych lub językowych mniejszości,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że według organizacji pozarządowych i relacji mediów potwierdzonych przez rząd Tanzanii od marca 2008 r. co najmniej 25 albinosów, w tym dzieci, zostało zabitych i okaleczonych w okolicach Jeziora Wiktorii, głównie w regionach Mwanza, Shinyanga i Mara, w których żyje szczególnie wielu albinosów,

Czwartek, 4 września 2008 r.

- B. mając na uwadze, że oprócz zabójstw albinosów w trzech wyżej wymienionych regionach dochodzi też stale do zabójstw osób uważanych za czarownice lub czarowników; mając na uwadze, że zwykle pogłoski są często wystarczającym powodem dla wzburzonego tłumu, by zabić osobę podejrzewaną o czary,
- C. mając na uwadze, że według władz tanzańskich zabójstw albinosów w Tanzanii dokonują zorganizowane gangi wynajmowane przez szamanów,
- D. mając na uwadze, że media w Dar es Salaam poinformowały o aresztowaniu 173 osób w związku z zabójstwami albinosów w kraju, w tym wielu szamanów i ich klientów,
- E. mając na uwadze, że według policji tanzańskiej szamani sprzedają odcięte części ciała i krew albinosów górnikom i rybakom, którzy wierzą, iż mogą im one przynieść szczęście, zdrowie i bogactwo,
- F. mając na uwadze, że zabójstwa te wywołały falę strachu wśród społeczności albinosów, ponieważ ludzie ci nie czują się obecnie bezpieczni i obawiają się nawet pozostać, poruszać się czy podróżować samotnie, aby uniknąć potencjalnego ryzyka,
- G. mając na uwadze, że 36 % ludności Tanzanii żyje poniżej progu ubóstwa; mając na uwadze, że dostęp do systemu opieki zdrowotnej jest poważnie ograniczony, w związku z czym powszechne jest szukanie pomocy u szamanów lub tradycyjnych uzdrowicieli,
- H. mając na uwadze, że albinosi stanowią mniejszość, a ich dyskryminacja jest poważnym problemem w całej Afryce Subsaharyjskiej; mając na uwadze, że na świecie jedna osoba na 20 tys. jest dotknięta albinizmem,
- I. mając na uwadze, że z badania przeprowadzonego w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP) wynika, iż niemal połowa rodziców dzieci-albinosów czuła upokorzenie w momencie narodzin potomka; mając na uwadze, że kobiety-albinoski są dyskryminowane przez inne kobiety; ponadto kobiety, które urodziły albinoskie dziecko, są często wyśmiewane lub odrzucane i dyskryminowane w miejscu pracy; mając na uwadze, że około dwóch trzecich rodziców powiedziało w badaniu, że specjalne zabiegi dla dzieci-albinosów były drogie, a połowa stwierdziła, że ich dzieci miały poważne problemy ze wzrokiem; mając jednak na uwadze, że 83 % powiedziało, że ich dzieci radziły sobie w szkole równie dobrze jak inne dzieci,
1. surowo potępia zabójstwa albinosów w Tanzanii oraz spekulacyjny handel ich częściami ciała;
 2. z zadowoleniem przyjmuje potępienie przez prezydenta Tanzanii Jakaya Mrisho Kikwete zabójstw albinosów i obietnicę wzmoczenia wysiłków w celu położenia kresu tym zbrodniom; podkreśla, że te słowa muszą się przerodzić w czyny;
 3. gratuluje tanzańskiemu prezydentowi Jakaya Mrisho Kikwete decyzji o nominacji Al-Shymai Kwegyir na pierwszą posłankę do parlamentu tego kraju z uwagi na jej determinację w walce z dyskryminacją, której ona i inni albinosi są ofiarami;
 4. popiera i z zadowoleniem przyjmuje kroki podjęte dotychczas przez rząd tanzański, jak na przykład przeprowadzenie spisu ludności albinoskiej oraz stworzenie służby eskorty policyjnej dla dzieci-albinosów; wyraża aprobatę dla żądania posłów do parlamentu Tanzanii, by rząd przyjął dalsze środki w celu rozwiązania źródła problemu i położenia kresu wszelkiej dyskryminacji albinosów;
 5. wzywa władze Tanzanii, lokalne władze samorządowe oraz ogólnie społeczeństwo obywatelskie do współpracy w celu ochrony wszystkich albinosów; wzywa rząd Tanzanii do podjęcia natychmiastowych działań mających na celu podniesienie świadomości społecznej i dostarczenie informacji na temat albinizmu; uważa, że takie środki należy wdrażać szczególnie na obszarach wiejskich, gdzie ludzie są zwykle mniej wykształceni i bardziej przesądni;
 6. z zadowoleniem przyjmuje aresztowanie 173 osób podejrzanych w związku z zabójstwami albinosów w Tanzanii; wzywa władze do szybkich działań i postawienia odpowiedzialnych przed sądem;

Czwartek, 4 września 2008 r.

7. z ubolewaniem odnotowuje, że reporterka Vicky Ntetema musi się ukrywać w związku z pogrózkami, jakie otrzymała po ujawnieniu udziału szamanów i policji w zabójstwach; wzywa władze Tanzanii do wszczęcia szczegółowego i niezależnego dochodzenia w sprawie zarzutów wysuniętych przez Vicky Ntetema;
 8. wyraża uznanie i poparcie dla pracy Tanzańskiego Stowarzyszenia Albinosów, które pomaga społeczności albinoskiej; wzywa Komisję do aktywnego wspierania tego stowarzyszenia i jego apelu skierowanego do nauczycieli akademickich, przywódców religijnych i działaczy w dziedzinie praw człowieka o uświadomienie opinii publicznej, że zabijanie albinosów jest społecznie i moralnie niedopuszczalne;
 9. wzywa Komisję do wsparcia działań UNDP służących pomocy albinosom i ich ochronie w Afryce;
 10. uważa, że najlepszym sposobem ochrony praw tanzańskich albinosów jest zagwarantowanie im równego dostępu do wysokiej jakości edukacji i opieki zdrowotnej w ramach polityki integracji oraz zapewnienie im odpowiedniej ochrony socjalnej i prawnej;
 11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania wysiłków rządu Tanzanii, organizacji pozarządowych i społeczeństwa obywatelskiego na rzecz opracowania strategii służących zaspokojeniu potrzeb i zagwarantowaniu praw albinosów w oparciu o niedyskryminację i integrację społeczną oraz równy dostęp do zatrudnienia;
 12. wzywa do lepszego szkolenia pracowników służby zdrowia oraz organizacji warsztatów dla nauczycieli i rodziców w celu zachęcenia ich do zapewnienia dzieciom-albinosom ochrony przed słońcem, ponieważ wiele z nich umiera na raka skóry przed osiągnięciem 30 roku życia;
 13. nalega, by Komisja i państwa członkowskie uczyniły wszystko w celu zagwarantowania, że środki finansowe przeznaczone na opiekę zdrowotną dotrą do najbiedniejszej ludności w Tanzanii; podkreśla pilną potrzebę zapewnienia dostępu do opieki zdrowotnej na obszarach odległych i wiejskich;
 14. zwraca się do Rady i Komisji o ścisłe nadzorowanie sytuacji w zakresie praw człowieka w odniesieniu do albinosów w Tanzanii;
 15. zwraca się do swojego przewodniczącego o przekazanie niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, Unii Afrykańskiej, rządowi i parlamentowi Tanzanii, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego UE-AKP oraz Radzie AKP.
-

Wtorek, 2 września 2008 r.

II

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

Udział przewodniczących podkomitetów (wykładnia art. 182)

P6_TA(2008)0388

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wykładni art. 182 Regulaminu Parlamentu w sprawie udziału przewodniczących podkomitetów

(2009/C 295 E/24)

Parlament Europejski,

— mając na uwadze pismo z dnia 22 lipca 2008 r. od przewodniczącego Komisji Spraw Konstytucyjnych,

— mając na uwadze art. 201 Regulaminu,

1. przyjmuje następującą wykładnię art. 182 ust. 1:

Niniejszy przepis nie zabrania przewodniczącemu głównego komitetu włączania przewodniczących podkomitetów w prace prezydium lub zezwalania im na prowadzenie obrad w trakcie debat dotyczących kwestii objętych właściwością danych podkomitetów — w rzeczywistości zezwala na to — pod warunkiem, że ten sposób postępowania zostanie poddany do rozważenia przez całość prezydium i że prezydium wyrazi na niego zgodę;

2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji do wiadomości Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 2 września 2008 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Młodzież w działaniu (2007-2013) *I**

P6_TA(2008)0369

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1719/2006/WE ustanawiającą program „Młodzież w działaniu” na lata 2007-2013 (COM(2008)0056 — C6-0057/2008 — 2008/0023(COD))

(2009/C 295 E/25)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0056),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 149 ust. 4 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0057/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A6-0274/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0023

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 2 września 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE zmieniającej decyzję nr 1719/2006/WE ustanawiającą program „Młodzież w działaniu” na lata 2007-2013

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 1349/2008/WE.)

Wtorek, 2 września 2008 r.

Program „Kultura” (2007-2013) *I**

P6_TA(2008)0370

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1855/2006/WE ustanawiającą Program „Kultura” (2007-2013) (COM(2008)0057 — C6-0058/2008 — 2008/0024(COD))

(2009/C 295 E/26)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0057),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 151 ust. 5 tiret pierwsze Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedłożony Parlamentowi przez Komisję (C6-0058/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A6-0273/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD)2008)0024

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 2 września 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE zmieniającej decyzję nr 1855/2006/WE ustanawiającą Program Kultura (2007-2013)

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 1352/2008/WE.)

Wtorek, 2 września 2008 r.

Program „Europa dla Obywateli” (2007-2013) *I**

P6_TA(2008)0371

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1904/2006/WE ustanawiającą program „Europa dla Obywateli” na rzecz promowania aktywnego obywatelstwa europejskiego na lata 2007-2013 (COM(2008)0059 — C6-0060/2008 — 2008/0029(COD))

(2009/C 295 E/27)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0059),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 151 i 308 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0060/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A6-0275/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0029

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 2 września 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE zmieniającej decyzję nr 1904/2006/WE ustanawiającą program „Europa dla Obywateli” na rzecz promowania aktywnego obywatelstwa europejskiego na lata 2007-2013

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 1358/2008/WE.)

Wtorek, 2 września 2008 r.

Program działań w zakresie uczenia się przez całe życie *I**

P6_TA(2008)0372

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1720/2006/WE ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie (COM(2008)0061 — C6-0064/2008 — 2008/0025(COD))

(2009/C 295 E/28)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0061),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 149 ust. 4 i art. 150 ust. 4 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0064/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A6-0276/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0025

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 2 września 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE zmieniającej decyzję nr 1720/2006/WE ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 1357/2008/WE.)

Wtorek, 2 września 2008 r.

Zawarcia protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy WE — Uzbekistan w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej *

P6_TA(2008)0373

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady i Komisji w sprawie zawarcia protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Uzbekistanu, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej (COM(2007)0117 — C6-0213/2008 — 2007/0044(CNS))

(2009/C 295 E/29)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady i Komisji (COM(2007)0117),
 - uwzględniając Umowę o partnerstwie i współpracy z Republiką Uzbekistanu,
 - uwzględniając art. 44 ust. 2, art. 47 ust. 2 ostatnie zdanie, art. 55, 57 ust. 2, 71, 80 ust. 2, 93, 94, 133, 181a oraz art. 300 ust. 2 zdanie drugie Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 101 Traktatu Euratom,
 - uwzględniając art. 6 ust. 2 aktu przystąpienia Bułgarii i Rumunii,
 - uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0213/2008),
 - uwzględniając art. 51, art. 83 ust. 7 oraz art. 43 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0306/2008),
1. zatwierdza zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Republiką Uzbekistanu.

Zawarcie protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy WE-Kirgistan w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej *

P6_TA(2008)0374

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady i Komisji w sprawie zawarcia protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kirgiską, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej (COM(2007)0133 — C6-0228/2008 — 2007/0047(CNS))

(2009/C 295 E/30)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady i Komisji (COM(2007)0133),
- uwzględniając Umowę o partnerstwie i współpracy z Republiką Kirgiską,

Wtorek, 2 września 2008 r.

- uwzględniając art. 44 ust. 2, art. 47 ust. 2 ostatnie zdanie, art. 55, 57 ust. 2, 71, 80 ust. 2, 93, 94, 133, 181a oraz art. 300 ust. 2 zdanie drugie Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 101 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 6 ust. 2 aktu przystąpienia Bułgarii i Rumunii,
 - uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0228/2008),
 - uwzględniając art. 51, art. 83 ust.7 oraz art. 43 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0307/2008),
1. zatwierdza zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz parlamentowi Republiki Kirgiskiej.

Zawarcie protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy WE-Tadżykistan w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do UE *

P6_TA(2008)0375

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady i Komisji w sprawie zawarcia protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Tadżykistanu, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej (COM(2007)0143 — C6-0254/2008 — 2007/0050(CNS))

(2009/C 295 E/31)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady i Komisji (COM(2007)0143),
 - uwzględniając Umowę o partnerstwie i współpracy z Republiką Tadżykistanu,
 - uwzględniając art. 44 ust. 2, ostatnie zdanie art. 47 ust. 2, art. 55, art. 57 ust. 2, art. 71, art. 80 ust. 2, art. 93, art. 94, art. 133, art. 181a oraz art. 300 ust. 2 zdanie drugie Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 101 Traktatu Euratom,
 - uwzględniając art. 6 ust. 2 aktu przystąpienia Bułgarii i Rumunii,
 - uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0254/2008),
 - uwzględniając art. 51, art. 83 ust. 7 oraz art. 43 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0320/2008),
1. zatwierdza zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Tadżykistanu.

Wtorek, 2 września 2008 r.

Odpowiedzialność Czarnogóry w odniesieniu do długoterminowych pożyczek udzielonych Serbii i Czarnogórze (byłej Federalnej Republice Jugosławii) *

P6_TA(2008)0376

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady ustanawiającej odrębną odpowiedzialność Czarnogóry i zmniejszającej proporcjonalnie odpowiedzialność Serbii za spłatę pożyczek długoterminowych udzielonych przez Wspólnotę Federacji Serbii i Czarnogóry (byłej Federalnej Republice Jugosławii) zgodnie z decyzjami Rady 2001/549/WE i 2002/882/WE (COM(2008)0228 — C6-0221/2008 — 2008/0086(CNS))

(2009/C 295 E/32)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0228),
 - uwzględniając art. 308 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0221/2008),
 - uwzględniając art. 51 oraz art. 43 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A6-0281/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
 3. występuje o rozpoczęcie procedury pojedynczej przewidzianej we wspólnej deklaracji z dnia 4 marca 1975 r., jeżeli Rada uznałaby za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Zmiana rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych *

P6_TA(2008)0377

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych (COM(2008)0314 — C6-0219/2008 — 2008/0097(CNS))

(2009/C 295 E/33)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0314),
- uwzględniając art. 37 ust. 2 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0219/2008),

Wtorek, 2 września 2008 r.

- uwzględniając art. 51 oraz art. 43 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0311/2008),
- 1. zatwierdza wniosek Komisji;
- 2. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
- 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
- 4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Porozumienie w sprawie połowów na południowym obszarze Oceanu Indyjskiego *

P6_TA(2008)0378

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Porozumienia w sprawie połowów na południowym obszarze Oceanu Indyjskiego (COM(2007)0831 — C6-0047/2008 — 2007/0285(CNS))

(2009/C 295 E/34)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2007)0831),
- uwzględniając art. 37 oraz art. 300 ust. 2 Traktatu WE,
- uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0047/2008),
- uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
- uwzględniając art. 51, 35 i 83 ust. 7 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A6-0315/2008),
- 1. zatwierdza wniosek dotyczący decyzji Rady po poprawkach oraz zatwierdza zawarcie umowy;
- 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący decyzji Rady — akt zmieniający **Odniesienie 1**

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37 w związku z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze oraz z art. 300 ust. 3 akapit **pierwszy**,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37 w związku z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze oraz art. 300 ust. 3 akapit **drugi**,

Wtorek, 2 września 2008 r.

Projekt budżetu korygującego nr 5/2008

P6_TA(2008)0379

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 5/2008 na rok budżetowy 2008, Sekcja III — Komisja (11571/2008 — C6-0294/2008 — 2008/2161(BUD))

(2009/C 295 E/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 272 Traktatu WE oraz art. 177 Traktatu Euratom,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 37 i 38,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2008, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 13 grudnia 2007 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
 - uwzględniając wstępny projekt budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 5/2008 na rok budżetowy 2008, przedstawiony przez Komisję w dniu 18 czerwca 2008 r. (COM(2008)0381),
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 5/2008, sporządzony przez Radę w dniu 22 lipca 2008 r. (11571/2008 — C6-0294/2008),
 - uwzględniając art. 69 i załącznik IV Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A6-0328/2008),
1. przyjmuje projekt budżetu korygującego nr 5/2008 bez zmian;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 71 z 14.3.2008, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Wtorek, 2 września 2008 r.

Europejska Sieć Sądowa *

P6_TA(2008)0380

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie inicjatywy Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej, mającej na celu przyjęcie decyzji Rady w sprawie europejskiej sieci sądowej (5620/2008 — C6-0074/2008 — 2008/0802(CNS))

(2009/C 295 E/36)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając inicjatywę Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej, (5620/2008),
 - uwzględniając art. 34 ust. 2 litera c) Traktatu UE,
 - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu UE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0074/2008),
 - uwzględniając art. 93 i art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0292/2008),
1. zatwierdza po poprawkach inicjatywę Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej;
 2. zwraca się do Rady o odpowiednią zmianę tekstu;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do inicjatywy Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej;
 5. w związku z wejściem w życie traktatu lizbońskiego wzywa Radę i Komisję, aby priorytetowo potraktowały wszelkie przyszłe wnioski dotyczące zmiany decyzji zgodnie z deklaracją nr 50 dotyczącą art. 10 Protokołu w sprawie postanowień przejściowych, który ma zostać dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej;
 6. zdecydowanie zamierza rozpatrywać wszelkie takie przyszłe wnioski w ramach pilnej procedury, zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 5, oraz w ścisłej współpracy z parlamentami krajowymi;

Wtorek, 2 września 2008 r.

7. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 1

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej

Punkt 7 preambuły

(7) Konieczne jest wzmocnienie współpracy sądowej między państwami członkowskimi Unii Europejskiej oraz umożliwienie punktom kontaktowym Europejskiej Sieci Sądowej i Eurojustu, komunikowania się ze sobą — w miarę potrzeby — bezpośrednio i bardziej sprawnie przez *bezpieczną sieć telekomunikacyjną*.

(7) Konieczne jest wzmocnienie współpracy sądowej między państwami członkowskimi Unii Europejskiej oraz umożliwienie punktom kontaktowym europejskiej sieci sądowej i Eurojustu, komunikowania się ze sobą — w miarę potrzeby — bezpośrednio i bardziej sprawnie przez *bezpieczne łącza telekomunikacyjne*.

Poprawka 2

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej

Punkt 7 a preambuły (nowy)

(7a) *W odniesieniu do przetwarzania danych osobowych zastosowanie powinna mieć decyzja ramowa Rady (.../.../WSiSW) dotycząca ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych⁽¹⁾ zapewniając odpowiedni poziom ochrony danych. Państwa członkowskie powinny gwarantować na mocy swojego prawa krajowego poziom ochrony danych osobowych odpowiadający co najmniej poziomowi ochrony, jaki zapewnia Konwencja o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych, przyjęta przez Radę Europy w dniu 28 stycznia 1981 r., oraz jej protokół dodatkowy z dnia 8 listopada 2001 r., a stosując te przepisy, państwa członkowskie powinny uwzględnić zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy nr R (87) z dnia 17 września 1987 r., skierowane do państw członkowskich, które reguluje wykorzystanie danych osobowych przez policję, również wtedy, gdy danych nie przetwarza się automatycznie.*

⁽¹⁾ Dz.U. L ...

Poprawka 3

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej

Artykuł 2 — ustęp 3

3. Każde państwo członkowskie mianuje — wybierając spośród punktów kontaktowych — korespondenta krajowego odpowiedzialnego za kontakty z Europejską Siecią Sądową.

3. Każde państwo członkowskie mianuje — wybierając spośród punktów kontaktowych — korespondenta krajowego odpowiedzialnego za kontakty z Europejską Siecią Sądową **oraz** *wyznacza krajowy punkt informacyjno-kontaktowy*.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 4

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 2 — ustęp 4

4. Każde państwo członkowskie zapewnia realizację działań związanych ze współpracą sądową w sprawach karnych przez jego punkty kontaktowe oraz wystarczającą znajomość języka Unii Europejskiej innego niż jego język narodowy, z uwagi na potrzebę komunikacji z punktami kontaktowymi w pozostałych państwach członkowskich. **Przed utworzeniem nowego punktu kontaktowego państwa członkowskie mogą zasięgać opinii korespondentów krajowych.**

4. Każde państwo członkowskie zapewnia realizację działań związanych ze współpracą sądową w sprawach karnych przez jego punkty kontaktowe oraz wystarczającą znajomość języka Unii Europejskiej innego niż jego język narodowy, z uwagi na potrzebę komunikacji z punktami kontaktowymi w pozostałych państwach członkowskich. **Dokonując wyboru punktów kontaktowych, państwa członkowskie stosują kryteria określone w wytycznych dotyczących wyboru punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej.**

Poprawka 5

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 2 — ustęp 4 a (nowy)

4a. Państwa członkowskie gwarantują także, że ich punkty kontaktowe posiadają wystarczające zasoby, aby w odpowiedni sposób spełniać swoje zadania.

Poprawka 6

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 2 — ustęp 5

5. W przypadku gdy w państwie członkowskim zostali wyznaczeni sędziowie łącznikowi, o których mowa we wspólnym działaniu 96/277/WSiSW, i ich obowiązki są analogiczne z zadaniami punktów kontaktowych określonymi w art. 4, zostają oni powiązani z Europejską Siecią Sądową oraz podłączeni do **bezpiecznej sieci telekomunikacyjnej** zgodnie z art. 10 przez państwo członkowskie, które wyznaczyło danego sędziego łącznikowego, zgodnie z procedurami, które określi to państwo.

5. W przypadku, gdy w państwie członkowskim zostali wyznaczeni sędziowie łącznikowi, o których mowa we wspólnym działaniu 96/277/WSiSW, i ich obowiązki są analogiczne z zadaniami punktów kontaktowych, określonymi w art. 4, zostają oni powiązani z europejską siecią sądową oraz podłączeni do **bezpiecznych łączy telekomunikacyjnych** zgodnie z art. 10 przez państwo członkowskie, które wyznaczyło danego sędziego łącznikowego, zgodnie z procedurami, które określi to państwo.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 7

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 2 — ustęp 7

7. Europejska Sieć Sądowa posiada sekretariat, który jest odpowiedzialny za administrowanie siecią **we współpracy i w porozumieniu z Prezydencją Rady. Sekretariat może reprezentować sieć w porozumieniu z Prezydencją.**

7. Europejska Sieć Sądowa posiada sekretariat, który jest odpowiedzialny za administrowanie siecią.

Poprawka 8

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 3 — litera b

b) organizowanie okresowych spotkań przedstawicieli państw członkowskich zgodnie z procedurami określonymi w **art. 5, 6 i 7;**

b) organizowanie okresowych spotkań przedstawicieli państw członkowskich zgodnie z procedurami określonymi w **art. 5 i 6;**

Poprawka 9

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 3 — litera c

c) stałe dostarczanie pewnej ilości aktualnych informacji ogólnych, w szczególności przy wykorzystaniu **właściwych sieci telekomunikacyjnych**, w oparciu o procedury określone w **art. 8, 9 i 10.**

c) stałe dostarczanie pewnej ilości aktualnych informacji ogólnych, w szczególności przy wykorzystaniu **narzędzi informatycznych** w oparciu o procedury określone w **art. 8 i 9, oraz wprowadzanie bezpiecznych łączy telekomunikacyjnych zgodnie z art. 10.**

Poprawka 10

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 4 — tytuł

Funkcje punktów kontaktowych, **w tym korespondenta krajowego**

Funkcje punktów kontaktowych, **korespondentów krajowych oraz punktów informacyjno-kontaktowych**

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 11

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 4 — ustęp 1

1. Punkty kontaktowe, **łącznie z korespondentem krajowym**, są aktywnymi pośrednikami, których zadaniem jest ułatwianie współpracy sądowej między państwami członkowskimi, szczególnie w przypadku działań mających na celu zwalczanie poważnej przestępczości. Punkty kontaktowe powinny umożliwić lokalnym organom sądowym i innym właściwym organom w ich kraju, punktom kontaktowym w pozostałych krajach oraz lokalnym właściwym organom sądowym i innym właściwym organom w pozostałych krajach nawiązywanie między sobą we właściwy sposób bezpośrednich kontaktów.

Jeżeli to konieczne, **na podstawie porozumienia między odnośnymi administracjami** możliwe jest odbywanie podróży w celu odwiedzenia punktów kontaktowych innych państw członkowskich.

1. Punkty kontaktowe są aktywnymi pośrednikami, których zadaniem jest ułatwianie współpracy sądowej między państwami członkowskimi, szczególnie w przypadku działań mających na celu zwalczanie poważnej przestępczości. Punkty kontaktowe powinny umożliwić lokalnym organom sądowym i innym właściwym organom w ich kraju, punktom kontaktowym w pozostałych krajach oraz lokalnym właściwym organom sądowym i innym właściwym organom w pozostałych krajach nawiązywanie między sobą we właściwy sposób bezpośrednich kontaktów.

Jeżeli to konieczne, na podstawie porozumienia między odnośnymi administracjami możliwe jest odbywanie podróży w celu odwiedzenia punktów kontaktowych innych państw członkowskich. **Jeżeli to konieczne, możliwe jest odbywanie podróży w celu odwiedzenia punktów kontaktowych innych państw członkowskich, aby umożliwić wymianę przydatnych doświadczeń i dzielenie się problemami, zwłaszcza w odniesieniu do funkcjonowania sieci w poszczególnych państwach członkowskich.**

Poprawka 12

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 4 — ustęp 2

2. Punkty kontaktowe **w tym korespondent krajowy**, dostarczają lokalnym organom sądowym w ich własnym kraju, punktom kontaktowym w pozostałych krajach i lokalnym organom sądowym w pozostałych krajach, informacji prawnych i praktycznych w celu umożliwienia im przygotowywania skutecznych wniosków o współpracę sądową lub w celu usprawnienia współpracy sądowej w ogóle.

2. Punkty kontaktowe dostarczają lokalnym organom sądowym w ich własnym kraju, punktom kontaktowym w pozostałych krajach i lokalnym organom sądowym w pozostałych krajach informacji prawnych i praktycznych w celu umożliwienia im przygotowywania skutecznych wniosków o współpracę sądową lub w celu usprawnienia współpracy sądowej w ogóle.

Poprawka 13

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 4 — ustęp 3

3. Punkty kontaktowe **oraz korespondenci krajowi** organizują — na swoich szczeblach i we współpracy z **Europejską Siecią Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości** — szkolenia na temat współpracy sądowej dla właściwych organów w ich państwach członkowskich.

3. Punkty kontaktowe organizują **i promują** — na swoich szczeblach **i w razie potrzeby** we współpracy z **europejską siecią szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości** — szkolenia na temat współpracy sądowej dla właściwych organów w ich państwach członkowskich.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 14

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 4 — ustęp 3 a (nowy)

3a. Punkty kontaktowe usprawniają koordynację współpracy sądowej w przypadkach, gdy szereg wniosków od lokalnych organów sądowych w jednym z państw członkowskich sprawia, że konieczne jest podjęcie skoordynowanych działań w innym państwie członkowskim.

Poprawka 15

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 4 — ustęp 3 b (nowy)

3b. Korespondenci krajowi, poza wypełnianiem obowiązków związanych z punktem kontaktowym, o których mowa w ust. 1-3a, wykonują następujące czynności:

- a) we własnych państwach członkowskich są odpowiedzialni za sprawy dotyczące wewnętrznego funkcjonowania sieci, w tym również za koordynowanie wniosków o informacje i odpowiedzi udzielanych przez właściwe organy krajowe;*
- b) odpowiadają za kontakty z sekretariatem Europejskiej Sieci Sądowej, w tym również za udział w posiedzeniach, o których mowa w art. 6;*
- c) w przypadku wpłynięcia wniosku od ich poszczególnych państw członkowskich — wypowiadają się na temat wyznaczenia nowych punktów kontaktowych.*

Poprawka 16

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 4 — ustęp 3 c (nowy)

3c. Poza wypełnianiem obowiązków charakterystycznych dla punktów kontaktowych, o których mowa w ust. 1-3a, krajowe punkty informacyjno-kontaktowe dbają o to, aby informacje dotyczące ich państw członkowskich i określone w art. 8, były udostępniane i aktualizowane zgodnie z art. 9.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 17

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 5 — tytuł

Cele okresowych posiedzeń
punktów kontaktowych

Posiedzenia plenarne
punktów kontaktowych

Poprawka 18

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 5 — ustęp 1 — część wprowadzająca

1. **Okresowe** posiedzenia w ramach Europejskiej Sieci Sądowej, na które zapraszane są co najmniej **dwa** punkty kontaktowe z każdego państwa członkowskiego, mają następujące cele:

1. Posiedzenia **plenarne** w ramach europejskiej sieci sądowej, na które zapraszane są co najmniej **trzy** punkty kontaktowe z każdego państwa członkowskiego, mają następujące cele:

Poprawka 19

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 5 — ustęp 2 a (nowy)

2a. *Posiedzenia plenarne odbywają się regularnie co najmniej trzy razy w roku. Raz w roku posiedzenie może się odbywać w pomieszczeniach Rady w Brukseli, stosownie do postanowień zawartych w Regulaminie Rady. Osoby reprezentujące dwa punkty kontaktowe zaprasza się na posiedzenia odbywające się w pomieszczeniach Rady.*

Poprawka 20

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 5 — ustęp 2 b (nowy)

2b. *Alternatywne posiedzenia mogą się jednak odbywać w państwach członkowskich, aby przedstawiciele z punktów kontaktowych we wszystkich państwach członkowskich mieli możliwość spotkania się z władzami państwa goszczącego innymi niż jego punkty kontaktowe, a także odwiedzenia określonych organów w tym państwie, które są odpowiedzialne za kwestie dotyczące międzynarodowej współpracy sądowej lub walkę z niektórymi formami przestępczości w jej najpoważniejszej postaci.*

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 21

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 6 — tytuł

Częstotliwość posiedzeń plenarnych

Posiedzenia korespondentów krajowych

Poprawka 22

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 6

Posiedzenia plenarne w ramach Europejskiej Sieci Sądowej, podczas których zbierają się korespondenci krajowi odbywają się okresowo — co najmniej raz w roku — na zasadzie ad hoc, w zależności od potrzeby jej członków, na zaproszenie Prezydencji Rady, która również uwzględni życzenia państw członkowskich w sprawie spotkań w ramach sieci.

Korespondenci krajowi **zbierają** się okresowo — lecz co najmniej raz w roku — na zasadzie ad hoc, w zależności od ich potrzeby, na zaproszenie prezydencji Rady, która również uwzględni życzenia państw członkowskich w sprawie spotkań w ramach sieci. **Podczas tych posiedzeń omawiane są sprawy odnoszące się do ich zadań ujętych w art. 4 ust. 3b, łącznie z kwestią dotyczącą tego, w jaki sposób można zoptymalizować dostęp do bezpiecznych narzędzi telekomunikacyjnych i zapewnić je wszystkim właściwym organom prawnym.**

Poprawka 23

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 7

Artykuł 7

skreślony

Miejsce posiedzeń

1. *Posiedzenia mogą odbywać się w siedzibie Rady w Brukseli, zgodnie z przepisami regulaminu wewnętrznego Rady.*

2. *Możliwe jest jednak także organizowanie posiedzeń w państwach członkowskich, aby umożliwić punktom kontaktowym wszystkich państw członkowskich spotkanie się z organami państwa gospodarza innymi niż jego punkty kontaktowe i wizytowanie specjalnych organów tego państwa, odpowiedzialnych za międzynarodową współpracę sądową lub zwalczanie niektórych form poważnej przestępczości.*

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 24

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 8 — tytuł

*Zakres informacji rozpowszechnianych
 w obrębie Europejskiej Sieci Sądowej*

*Informacje dostarczane
 przez Europejską Sieć Sądową*

Poprawka 25

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 8 — część wprowadzająca

Europejska Sieć Sądowa udostępnia punktom kontaktowym i właściwym organom sądowym następujące informacje:

Sekretariat Europejskiej Sieci Sądowej udostępnia punktom kontaktowym i właściwym organom sądowym następujące informacje:

Poprawka 26

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 8 — punkt 2

2) *system informatyczny umożliwiający* organowi wydającemu danego państwa członkowskiego identyfikację właściwego organu w innym państwie członkowskim, który to organ odbierze i wykona wnioski w sprawie współpracy sądowej, obejmujący europejskie nakazy aresztowania, europejskie nakazy dowodowe, postanowienia o zabezpieczeniu mienia i wnioski o wzajemną pomoc prawną;

2) *informacje umożliwiające* organowi wydającemu danego państwa członkowskiego identyfikację właściwego organu w innym państwie członkowskim, który to organ odbierze i wykona wnioski w sprawie współpracy sądowej, obejmujący europejskie nakazy aresztowania, europejskie nakazy dowodowe, nakazy zamrożenia mienia i wnioski o wzajemną pomoc prawną **za pośrednictwem narzędzia informatycznego;**

Poprawka 27

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 10 — ustęp 1 — litera b

(b) do celów pracy operacyjnej *punktów kontaktowych została utworzona bezpieczna sieć telekomunikacyjna Europejskiej Sieci Sądowej;*

b) do celów pracy operacyjnej *zostały utworzone bezpieczne łącza telekomunikacyjne Europejskiej Sieci Sądowej;*

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 28

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 10 — ustęp 1 — litera c

c) *bezpieczna sieć telekomunikacyjna umożliwiała* przepływ danych i wszystkich wniosków w sprawie współpracy sądowej między państwami członkowskimi, a także między nimi a przedstawicielami krajowymi, korespondentami krajowymi Eurojustu i sędziami łącznikowymi mianowanymi przez Eurojust;

c) *bezpieczne łącza telekomunikacyjne umożliwiły* przepływ danych i wszystkich wniosków w sprawie współpracy sądowej między państwami członkowskimi, a także między nimi a przedstawicielami krajowymi, korespondentami krajowymi Eurojustu i sędziami łącznikowymi mianowanymi przez Eurojust;

Poprawka 29

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 10 — ustęp 2

2. *Bezpieczna sieć telekomunikacyjna*, o której mowa w ust. 1, może być także wykorzystywana do pracy operacyjnej przez korespondentów krajowych, korespondentów krajowych ds. terroryzmu, przedstawicieli krajowych Eurojustu i sędziów łącznikowych mianowanych przez Eurojust. *Sieć może* być *podłączona* należącego do Eurojustu zautomatyzowanego systemu przetwarzania spraw, o którym mowa w art. 16 decyzji 2002/187/WSiSW.

2. *Bezpieczne łącza telekomunikacyjne*, o których mowa w ust. 1, mogą być także wykorzystywane do pracy operacyjnej przez korespondentów krajowych, korespondentów krajowych ds. terroryzmu, przedstawicieli krajowych Eurojustu i sędziów łącznikowych mianowanych przez Eurojust. *Mogą one* być *podłączone do* należącego do Eurojustu zautomatyzowanego systemu przetwarzania spraw, o którym mowa w art. 16 decyzji 2002/187/WSiSW.

Poprawka 30

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 10 — ustęp 2 a (nowy)

2a. *Korzystanie z bezpiecznych narzędzi telekomunikacyjnych nie wyklucza nawiązywania bezpośrednich kontaktów między punktami kontaktowymi ani właściwymi organami państw członkowskich.*

Poprawka 31

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 11 — ustęp 1 — litera a

a) Eurojust ma dostęp do scentralizowanych informacji z Europejskiej Sieci Sądowej zgodnie z art. 8 niniejszej decyzji oraz do *zabezpieczonej sieci telekomunikacyjnej utworzonej* na mocy art. 10 niniejszej decyzji;

a) Eurojust ma dostęp do scentralizowanych informacji z Europejskiej Sieci Sądowej zgodnie z art. 8 niniejszej decyzji oraz do *zabezpieczonych łączy telekomunikacyjnych utworzonych* na mocy art. 10 niniejszej decyzji;

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 32

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 11 — ustęp 1 — litera b

- b) *nie naruszając* art. 13 decyzji 2002/187/WSiSW i *zgodnie z art. 4 ust. 4 niniejszej decyzji*, punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej informują Eurojust w poszczególnych przypadkach *o sprawach z udziałem dwóch państw członkowskich, wchodzących w zakres kompetencji Eurojustu:*
- *w przypadkach, w których prawdopodobnie może wystąpić konflikt jurysdykcji;*
- lub*
- *w przypadkach odpowiedzi odmownej na wniosek w sprawie współpracy sądowej, obejmującej europejskie nakazy aresztowania, europejskie nakazy dowodowe, postanowienia o zabezpieczeniu mienia oraz wnioski o wzajemną pomoc prawną*

- b) *oprócz obowiązku przekazywania informacji do Eurojustu ustanowionego w art. 13 decyzji 2002/187/WSiSW, punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej informują Eurojust w poszczególnych przypadkach ich krajowego przedstawiciela Eurojustu o wszelkich pozostałych sprawach, w odniesieniu do których uznaje się, że Eurojust ma lepsze warunki, by się nimi zająć.*

Poprawka 33

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 11 — ustęp 1 — litera c

- c) *punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej informują także Eurojust indywidualnie o wszelkich sprawach wchodzących w zakres kompetencji Eurojustu, w których uczestniczą co najmniej trzy państwa członkowskie;* *skreślony*

Poprawka 34

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 11 — ustęp 1 — litera f

- f) przedstawiciele krajowi Eurojustu mogą uczestniczyć w posiedzeniach w ramach Europejskiej Sieci Sądowej na jej zaproszenie. Punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej mogą *być zapraszane, w indywidualnych przypadkach, na posiedzenia Eurojustu.*
- f) przedstawiciele krajowi Eurojustu mogą uczestniczyć w posiedzeniach w ramach Europejskiej Sieci Sądowej na jej zaproszenie. **Podobnie** punkty kontaktowe europejskiej sieci sądowej mogą **uczestniczyć w posiedzeniach Eurojustu na jego zaproszenie.**

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 35

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej
Artykuł 11 a (nowy)

Artykuł 11a

Ochrona danych

1. W przypadku wymiany danych osobowych między właściwymi organami lub punktami kontaktowymi państw członkowskich, dbają one o to, aby:

— właściwy organ otrzymujący dane przetwarzał je wyłącznie do celów, dla których dane zostały dostarczone;

— podejmowano kroki mające na celu zapewnienie skutecznej ochrony danych osobowych przed nieumyślnym lub niedozwolonym usunięciem, nieumyślną utratą, niedozwolonym dostępem, niedozwolonym lub nieumyślnym modyfikowaniem oraz niedozwolonym ujawnianiem.

2. Szczególne kategorie danych (dane osobowe ujawniające pochodzenie rasowe lub etniczne, opinie polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność partyjną lub związkową, orientację seksualną lub stan zdrowia albo dane odnoszące się do przestępstw, wyroków w sprawach kryminalnych lub podjętych środków bezpieczeństwa) przetwarzane są wyłącznie wtedy, gdy jest to bezwarunkowo konieczne do prowadzenia przez Europejską Sieć Sądową jej działalności. W takich przypadkach przyjmuje się dodatkowe zabezpieczenia takie jak:

— ograniczenie dostępu do odnośnych danych tylko do osób odpowiedzialnych za wypełnienie zgodnego z prawem zadania, stanowiącego uzasadnienie takiego przetworzenia;

— zaawansowane kodowanie przekazu danych;

— zatrzymywanie danych wyłącznie na tak długo, jak to konieczne dla spełnienia przez właściwe organy i punkty kontaktowe ich zadań.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 36

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej

Artykuł 12

Artykuł 12

skreślony

Informacje przekazywane Radzie i Komisji

Dyrektor administracyjny Eurojustu i Prezydencja Rady składają Radzie i Komisji co dwa lata pisemne sprawozdania na temat działalności Europejskiej Sieci Sądowej i zarządzania nią, a także jej budżetem. W tym celu Prezydencja przygotowuje sprawozdanie półroczne z działalności Europejskiej Sieci Sądowej oraz ze wszystkich problemów polityki kryminalnej występujących w Unii, które zostały wskazane dzięki działalności tej sieci. W sprawozdaniu Europejska Sieć Sądowa, za pośrednictwem Prezydencji, może także wysuwać propozycje usprawnienia współpracy sądowej w sprawach karnych. Europejska Sieć Sądowa może także przedkładać sprawozdania lub wszelkie inne informacje dotyczące działalności sieci, jakich może wymagać Rada lub Prezydencja.

Poprawka 37

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej

Artykuł 15 — tytuł

Ocena działania Europejskiej Sieci Sądowej

Składanie sprawozdań Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji oraz ocena działania Europejskiej Sieci Sądowej

Poprawka 38

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej

Artykuł 15

1. Co dwa lata Europejska Sieć Sądowa składa Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji na piśmie sprawozdanie ze swych działań i zarządzania, w tym z zarządzania budżetowego. Europejska Sieć Sądowa może w swym sprawozdaniu wskazać również na wszelkie występujące w Unii problemy w zakresie polityki w sprawach karnych, które zostały naświetlone dzięki jej działalności, a także może wnosić propozycje usprawnienia współpracy sądowej w sprawach karnych.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Co cztery lata Rada przeprowadza ocenę działania Europejskiej Sieci Sądowej na podstawie sprawozdania sporządzonego przez Komisję we współpracy z siecią.

2. Europejska Sieć Sądowa może także przedkładać sprawozdania lub dostarczać wszelkie inne informacje dotyczące działalności sieci, jakich może wymagać Rada.

3. Co cztery lata Rada przeprowadza ocenę działania Europejskiej Sieci Sądowej na podstawie sprawozdania sporządzonego przez Komisję we współpracy z siecią.

Stosowanie zasady wzajemnego uznawania wyroków *

P6_TA(2008)0381

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie inicjatywy Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec mającej na celu przyjęcie decyzji ramowej Rady w sprawie wykonywania wyroków zaocznych oraz zmieniającej decyzję ramową 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, decyzję ramową 2005/214/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym, decyzji ramowej 2006/783/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty i decyzji ramowej 2008/.../WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności — w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej (5598/2008 — C6-0075/2008 — 2008/0803(CNS))

(2009/C 295 E/37)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

— uwzględniając inicjatywę Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa oraz Republiki Federalnej Niemiec (5598/2008),

— uwzględniając art. 34 ust. 2 lit. b) Traktatu UE,

— uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu UE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0075/2008),

— uwzględniając art. 93 oraz art. 51 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Prawnej (A6-0285/2008),

1. zatwierdza po poprawkach inicjatywę Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa oraz Republiki Federalnej Niemiec;

2. zwraca się do Rady o odpowiednią zmianę tekstu;

Wtorek, 2 września 2008 r.

3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do inicjatywy Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa oraz Republiki Federalnej Niemiec;
5. w związku z wejściem w życie traktatu lizbońskiego wzywa Radę i Komisję, żeby priorytetowo traktowały każdy przysły wniosek dotyczący zmiany przedmiotowej decyzji zgodnie z deklaracją nr 50 dotyczącą art. 10 Protokołu w sprawie postanowień przejściowych, który ma zostać dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej;
6. zdecydowanie zamierza rozpatrywać każdy taki wniosek w ramach procedury pilnej, o której mowa w ust. 5, oraz w ścisłej współpracy z parlamentami krajowymi;
7. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa oraz Republiki Federalnej Niemiec.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 1**Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający Tytuł**

Decyzja ramowa Rady w sprawie **wykonywania wyroków zaocznych** oraz zmieniającej decyzję ramową 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, decyzję ramową 2005/214/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym, decyzję ramową 2006/783/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty i decyzję ramową 2008/.../WSiSW o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności - w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej

Decyzja ramowa Rady w sprawie **wzmocnienia praw obywateli, promowania stosowania zasady wzajemnego uznawania do wyroków wydanych w wyniku rozprawy, na którą dana osoba nie stawiała się osobiście**, oraz zmieniającej decyzję ramową 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, decyzję ramową 2005/214/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym, decyzję ramową 2006/783/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty i decyzję ramową 2008/.../WSiSW o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności - w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej — **oraz decyzję ramową 2008/.../WSiSW w sprawie uznawania i nadzorowania wykonywania kar z zawieszeniem wykonania, kar alternatywnych i kar warunkowych.**

Poprawka 2**Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający Punkt 1 a preambuły (nowy)**

(1a) Konieczne jest wzmocnienie wzajemnego zaufania do europejskiego obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w sprawach karnych poprzez środki podejmowane na szczeblu Unii Europejskiej stworzone w celu zapewnienia lepszej harmonizacji oraz wzajemnego uznawania wyroków w sprawach karnych, oraz poprzez przyjęcie na tym samym szczeblu określonych przepisów i praktyk dotyczących spraw karnych.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 3

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający
Punkt 1 b preambuły (nowy)

(1b) *Odpowiednie gwarancje procesowe są warunkiem koniecznym wzajemnego uznawania wyroków sądowych w sprawach karnych. Dlatego ważne jest, aby jak najszybciej przyjąć decyzję ramową w sprawie praw procesowych w postępowaniach karnych.*

Poprawka 4

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający
Punkt 4 preambuły

(4) Konieczne jest zatem stworzenie jasnych i jednolitych rozwiązań określających podstawy odmowy oraz margines swobody organu wykonującego podczas podejmowania decyzji.

(4) Konieczne jest zatem stworzenie jasnych i jednolitych rozwiązań określających podstawy odmowy **wykonania wyroku** *wydanego w wyniku rozprawy, na którą dana osoba nie stawiła się osobiście*, oraz margines swobody organu wykonującego podczas podejmowania decyzji. *Niniejsza decyzja ramowa służy określeniu takich wspólnych podstaw umożliwiających organowi wykonującemu wykonanie wyroku mimo nieobecności danej osoby na rozprawie. W niniejszej decyzji nie reguluje się odnośnych form i metod, czy też wymogów proceduralnych, stosowanych w celu osiągnięcia wyników określonych w niniejszej decyzji ramowej — są one regulowane prawem krajowym państw członkowskich. Wypełniając odpowiednią część europejskiego nakazu aresztowania lub odpowiedniego zaświadczenia załączonego do pozostałych decyzji ramowych, organ wydający gwarantuje, że wymogi zostały lub zostaną spełnione, co powinno wystarczyć, by wykonano wyrok na podstawie zasady wzajemnego uznawania.*

Poprawka 5

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający
Punkt 6 preambuły

(6) Jednolite rozwiązania dotyczące podstaw **odmowy** przewidzianych w obowiązujących właściwych decyzjach ramowych powinny uwzględniać różnorodne sytuacje, **w których następuje poinformowanie oskarżonego o jego prawie** do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy.

(6) Wspólne rozwiązania dotyczące podstaw **nieuznania** przewidzianych we właściwych obowiązujących decyzjach ramowych powinny uwzględniać różnorodne sytuacje **w odniesieniu do prawa danej osoby** do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub do odwołania**. *Takie ponowne rozpatrzenie sprawy, mające na celu zagwarantowanie prawa do obrony, ma następujące cechy: dana osoba ma prawo do uczestnictwa w ponownym rozpatrzeniu sprawy; sprawa zostanie (ponownie) rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, a postępowanie może prowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku.*

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 6

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający
Punkt 6 a preambuły (nowy)

(6a) Nie należy odmawiać zatwierdzenia i wykonania wyroku wydanego w wyniku rozprawy, na którą oskarżony nie stawił się osobiście, jeżeli na podstawie informacji dostarczonych przez państwo wydające stwierdza się w sposób wystarczający, że oskarżony został wezwany osobiście, bądź też za pośrednictwem innych środków otrzymał oficjalne informacje o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy. W tym kontekście zrozumiałe jest, że dana osoba powinna otrzymać takie informacje w odpowiednim czasie, tj. z odpowiednim wyprzedzeniem, tak aby mogła wziąć udział w rozprawie i skutecznie skorzystać ze swojego prawa do obrony. Wszystkie informacje należy przekazywać w języku zrozumiałym dla oskarżonego.

Poprawka 7

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający
Punkt 6 b preambuły (nowy)

(6b) Nie należy odmawiać uznania i wykonania wyroku wydanego w wyniku rozprawy, na którą dana osoba nie stawiła się osobiście, w przypadku gdy osoby tej — poinformowanej o wyznaczonej rozprawie — bronił pełnomocnik prawny, któremu udzieliła ona pełnomocnictwa, zapewniając tym samym praktyczność i skuteczność pomocy prawnej. W tym kontekście nie powinno mieć znaczenia, czy pełnomocnik prawny został wybrany, wyznaczony i opłacony przez daną osobę, czy też pełnomocnik ten został wyznaczony i opłacony przez państwo zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie do prawa do obrony, przyjmując, że dana osoba postanowiłaby, że będzie ją reprezentował pełnomocnik prawny, a sama nie stawi się na rozprawę.

Poprawka 8

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający
Punkt 7 a preambuły (nowy)

(7a) Przy ponownym rozpatrywaniu sprawy, następującym po wydaniu wyroku skazującego w rozprawie, na którą osoba ta nie stawiła się osobiście, osoba ta powinna znajdować się w takiej samej sytuacji, jak osoba oskarżona po raz pierwszy. A zatem dana osoba powinna mieć prawo do uczestnictwa w ponownym rozpatrzeniu sprawy, sprawa powinna zostać ponownie rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, zaś w rezultacie pierwotny wyrok może zostać unieważniony, a oskarżony może odwoływać się od nowego wyroku.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 9

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający Artykuł 1 — ustęp 2

2. Niniejsza decyzja ramowa nie powoduje zmiany obowiązku przestrzegania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa zawartych w art. 6 Traktatu, ani nie powoduje zmiany żadnych obowiązków spoczywających w tym względzie na organach sądowych.

2. Niniejsza decyzja ramowa nie powoduje zmiany obowiązku przestrzegania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa zawartych w art. 6 Traktatu **o Unii Europejskiej**, ani nie powoduje zmiany żadnych obowiązków spoczywających w tym względzie na organach sądowych.

Poprawka 10

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający Artykuł 1 — ustęp 3

3. Zakresem zastosowania niniejszej decyzji ramowej jest ustanowienie jednolitych zasad uznawania lub wykonywania w jednym państwie członkowskim (wykonujące państwo członkowskie) orzeczeń sądowych wydanych w innym państwie członkowskim (wydające państwo członkowskie) w wyniku **postępowania**, podczas **którego** osoba nie była obecna, zgodnie z przepisami art. 5 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, art. 7 ust. 2 lit. g) decyzji ramowej 2005/214/WSiSW, art. 8 ust. 2 lit. e) decyzji ramowej 2006/783/WSiSW oraz art. 9 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej 2008/.../WSiSW.

3. Zakres zastosowania niniejszej decyzji ramowej obejmuje wspólne zasady uznawania lub wykonywania w jednym państwie członkowskim (wykonujące państwo członkowskie) orzeczeń sądowych wydanych w innym państwie członkowskim (wydające państwo członkowskie) w wyniku **rozprawy**, podczas **której** dana osoba nie była obecna, zgodnie z przepisami art. 5 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, art. 7 ust. 2 lit. g) decyzji ramowej 2005/214/WSiSW, art. 8 ust. 2 lit. e) decyzji ramowej 2006/783/WSiSW, art. [9(1)(f)] decyzji ramowej 2008/.../WSiSW **oraz art. [9(1)(h)] decyzji ramowej 2008/.../WSiSW.**

Poprawka 11

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 2 — punkt 1

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Artykuł 1 — ustęp 4

1) W art. 1 dodaje się ustęp w brzmieniu:

skreślony

4. Do celów niniejszej decyzji ramowej wyrok zaoczny oznacza wyrok skazujący na karę pozbawienia wolności lub nakazujący zastosowanie środka zabezpieczającego wydany w wyniku postępowania, podczas którego osoba nie była osobiście obecna.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 12

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 2 — punkt 2

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Artykuł 4a — ustęp 1

Artykuł 4a

Wyroki **zaoczne**

Wyroki zaoczne Wyroki wydane w wyniku rozprawy, na którą dana osoba nie stawiała się osobiście Wykonujący organ sądowy może również odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania, który wydano w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego, jeżeli wyrok został wydany **zaocznie**, chyba że europejski nakaz aresztowania stwierdza, że:

Artykuł 4a

Wyroki **wydane w wyniku rozprawy, na którą dana osoba nie stawiała się osobiście**

I. Wykonujący organ sądowy może również odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania, który wydano w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego, jeżeli wyrok został wydany **w wyniku rozprawy, na którą dana osoba nie stawiała się osobiście**, chyba że europejski nakaz aresztowania stwierdza, że **zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa członkowskiego**:

Poprawka 13

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 2 — punkt 2

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Artykuł 4a — ustęp 1 — litera a)

a) dana osoba została wezwana osobiście lub **została poinformowana zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa członkowskiego — za pośrednictwem uprawnionego pełnomocnika i w odpowiednim terminie — o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku zaocznego, oraz** została pouczone, że **taki** wyrok może zostać wydany **w przypadku nie stawienia się tej osoby na rozprawie;**

a) dana osoba **w odpowiednim czasie i w języku dla niej zrozumiałym**

(i) została **bezpośrednio** wezwana osobiście lub **za pośrednictwem innych środków faktycznie otrzymała oficjalne informacje** o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy **w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż była ona świadoma odbywającego się procesu,**

oraz

(ii) została **osobiście** pouczone, że wyrok może zostać wydany, **jeżeli nie stawia się ona na rozprawę;**

lub

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 14

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 2 — punkt 2

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Artykuł 4a — ustęp 1 — litera (a a) (nowa)

- (aa) po bezpośrednim wezwaniu do osobistego stawienia się lub faktycznym otrzymaniu za pośrednictwem innych środków oficjalnych informacji o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż dana osoba była świadoma odbywającej się rozprawy, udzieliła pełnomocnictwa przedstawicielowi prawnemu, który został wybrany, wyznaczony i opłacony przez daną osobę lub wyznaczony i opłacony przez państwo zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie do prawa do obrony, i była reprezentowana przez takiego przedstawiciela w trakcie rozprawy;

Poprawka 15

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 2 — punkt 2

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Artykuł 4a — ustęp 1 — litera b)

- b) po doręczeniu danej osobie wyroku **zaocznego** i po wyraźnym pouczeniu jej o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **oraz o prawie do obecności podczas tego ponownego rozpatrzenia sprawy**:
- (i) osoba ta wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku **zaocznego**,
- lub
- (ii) osoba ta nie wystąpiła **we właściwym terminie, wynoszącym co najmniej [...] dni**, o ponowne rozpatrzenie sprawy;
- b) po doręczeniu danej osobie wyroku **osobiście** i po wyraźnym pouczeniu jej **w języku dla niej zrozumiałym** o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołanie (*)**, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby (ponownie) rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku:
- (i) osoba ta wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku;
- lub
- (ii) osoba ta nie wystąpiła o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołanie w odpowiednim terminie, wynoszącym co najmniej 10 i maksymalnie 15 dni**.

(*) Poprawka odnosi się do całego tekstu: w każdym przypadku użycia pojęcia „ponowne rozpatrzenie sprawy” należy dodać „lub odwołanie”.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 16

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 2 — punkt 2

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Artykuł 4a — ustęp 1 — litera c)

c) danej osobie nie doręczono do rąk własnych wyroku **zaocz-
nego**, ale:

- (i) wyrok ten zostanie jej doręczony **najpóźniej w piątym
dniu** po jej przekazaniu i zostanie ona wyraźnie
pouczona o prawie do wystąpienia o ponowne rozpat-
rzenie sprawy **i o prawie do obecności podczas tego
ponownego rozpatrzenia sprawy**;

oraz

- (ii) osoba ta **będzie miała co najmniej [...] dni**, by wystąpić
o ponowne rozpatrzenie sprawy.

c) danej osobie nie doręczono do rąk własnych wyroku, ale:

- (i) wyrok ten zostanie jej **osobiście** doręczony **niezwłocznie
i w żadnym wypadku nie później niż trzy dni** po jej
przekazaniu i zostanie ona wyraźnie pouczona o prawie
do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub
odwołanie, w którym będzie miała prawo uczestniczyć,
które umożliwi (ponowne) rozpoznanie sprawy pod
względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych
dowodów oraz które mogłoby doprowadzić do unieważ-
nienia pierwotnego wyroku**;

oraz

- (ii) osoba ta **zostanie poinformowana o terminie, w którym
musi** wystąpić o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub
odwołanie, wynoszącym co najmniej 10
i maksymalnie 15 dni**;

Poprawka 17

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 2 — punkt 2

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Artykuł 4a — ustęp 1 a (nowy)

1a. Jeżeli wydano europejskiego nakaz aresztowania do celów wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego na warunkach określonych w ust. 1 lit. c), a dana osoba nie otrzymała uprzednio żadnej oficjalnej informacji o toczącym się wobec niej postępowaniu karnym, osoba ta, po otrzymaniu informacji o treści europejskiego nakazu aresztowania, może przed jej przekazaniem złożyć wniosek o wydanie kopii wyroku. Natychmiast po otrzymaniu informacji o tym wniosku wydający organ sądowy dostarcza osobie, która złożyła wniosek, kopię wyroku za pośrednictwem wykonującego organu sądowego. Jeżeli wyrok wydany jest w języku, którego dana osoba nie rozumie, wydający organ sądowy dostarcza streszczenie wyroku w języku zrozumiałym dla danej osoby. Dostarczenie danej osobie wyroku lub jego streszczenia służy jedynie celom informacyjnym. Nie uznaje się tego za formalne doręczenie wyroku, nie stanowi to również momentu rozpoczęcia biegu terminów składania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy lub odwołania.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 18

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 2 — punkt 4

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Załącznik — część d) — część wprowadzająca i punkty 1 i 2

d) Proszę wskazać, czy **wyrok został wydany zaocznie**:1. Nie został wydany zaocznie.2. Został wydany zaocznie. W przypadku odpowiedzi twierdzącej proszę określić, czy:d) Proszę wskazać, czy **dana osoba stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano wyrok**:1. Tak, dana osoba stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano wyrok.2. Nie, dana osoba nie stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano wyrok.

W przypadku odpowiedzi „nie” na powyższe pytanie proszę określić, czy:

Poprawka 19

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 2 — punkt 4

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Załącznik — część d) — punkt 2 — podpunkt 2.1

2.1 dana osoba została wezwana osobiście lub **została poinformowana** zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa członkowskiego - **za pośrednictwem uprawnionego pełnomocnika i w odpowiednim terminie** - o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku **zaocznego**, oraz została pouczona, że taki wyrok może zostać wydany **w przypadku nie stawienia się tej osoby** na rozprawęGdzie i kiedy nastąpiło wezwanie lub **poinformowanie** danej osoby?

.....

Jak dana osoba została poinformowana?

.....

2.1 dana osoba została wezwana osobiście, **bezpośrednio** lub **za pośrednictwem innych środków faktycznie otrzymawszy w zrozumiałym dla siebie języku oficjalne informacje** zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa członkowskiego o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku, **w taki sposób, iż stwierdzono jednoznacznie, że osoba ta miała wiedzę o zaplanowanym czasie i miejscu procesu** oraz została pouczona **osobiście**, że taki wyrok może zostać wydany, **jeżeli osoba ta nie stawi się** na rozprawęGdzie i kiedy nastąpiło wezwanie danej osoby lub **osobiste przekazanie jej oficjalnych informacji za pośrednictwem innych środków**?

.....

Język, w którym przekazano informacje:

.....

Jak dana osoba została poinformowana?

.....

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 20**Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający****Artykuł 2 — punkt 4**

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Załącznik — część d) — punkt 2 — podpunkt 2.1 a (nowy)

2.1a po bezpośrednim wezwaniu do osobistego stawienia się lub faktycznym otrzymaniu za pośrednictwem innych środków oficjalnych informacji o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż dana osoba była świadoma odbywającej się rozprawy, udzieliła pełnomocnictwa przedstawicielowi prawnemu, który został wybrany, wyznaczony i opłacony przez daną osobę lub wyznaczony i opłacony przez państwo zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie do prawa do obrony, i była reprezentowana przez takiego przedstawiciela w trakcie rozprawy;

W jaki sposób spełniono ten warunek?

.....

Poprawka 21**Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający****Artykuł 2 — punkt 4**

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Załącznik — część d) — punkt 2 — podpunkt 2.2

2.2 po doręczeniu danej osobie wyroku **zaocznego**, wyraźnie oznajmiła ona, że nie wnosi sprzeciwu od tego wyroku.

2.2 po doręczeniu danej osobie wyroku **osobiście** i po wyraźnym pouczeniu jej **w języku dla niej zrozumiałym** o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub do odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby ponownie rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłoby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku**, wyraźnie oznajmiła ona, że nie wnosi sprzeciwu od tego wyroku.

Kiedy i w jaki sposób dana osoba wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku **zaocznego**?

.....

Kiedy danej osobie doręczono wyrok, jak została ona poinformowana o prawie do ponownego rozpatrzenia sprawy lub odwołania oraz kiedy i w jaki sposób dana osoba wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku?

.....

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 22

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 2 — punkt 4

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Załącznik — część d) — punkt 2 — podpunkt 2.3.1 — tiret pierwsze

— osoba ta została wyraźnie pouczone o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **i o prawie do obecności podczas tego ponownego rozpatrzenia sprawy**; oraz

— osoba ta została wyraźnie pouczone **w języku dla niej zrozumiałym** o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby ponownie rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku**, oraz

Poprawka 23

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 2 — punkt 4

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

Załącznik — część d) — punkt 2.3.2

2.3.2 wyrok **zaoczny** nie został doręczony tej osobie, ale

2.3.2 wyrok nie został doręczony tej osobie, ale

— nastąpi **to** w terminie ... dni po przekazaniu tej osoby; oraz

— **osobiste doręczenie** nastąpi w terminie ... dni po przekazaniu tej osoby; oraz

— w momencie doręczenia tej osobie wyroku **zaocznego** zostanie ona również wyraźnie pouczone o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **i o prawie do obecności podczas tego ponownego rozpatrzenia sprawy**; oraz

— w momencie doręczenia tej osobie wyroku zostanie ona wyraźnie pouczone **w języku dla niej zrozumiałym o prawie do wystąpienia** o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołania, w którym będzie miała prawo uczestniczyć, które umożliwi ponowne rozpoznanie sprawy pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które może doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku**; oraz

— po otrzymaniu wyroku **zaocznego** osoba ta **będzie** mogła w terminie ... dni wystąpić o ponowne rozpatrzenie sprawy.

— po otrzymaniu wyroku osoba ta mogła w terminie ... dni wystąpić o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołanie**.

W przypadku zaznaczenia punktu 2.3.2 proszę potwierdzić, że:

dana osoba, po otrzymaniu informacji w państwie wykonującym o treści europejskiego nakazu aresztowania, złożyła wniosek o kopię wyroku przed jej przekazaniem otrzyma kopię tego wyroku lub jego streszczenie w języku dla niej zrozumiałym w terminie ... dni po złożeniu wniosku za pośrednictwem wykonującego organu sądowego.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 24

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 1

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Artykuł 1 — litera e)

1) W art. 1 dodaje się literę w brzmieniu: **skreślony**

- e) „wyrok zaoczny” oznacza orzeczenie zdefiniowane w lit. a), wydane w wyniku postępowania, podczas którego osoba nie była osobiście obecna.

Poprawka 25

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 2 — litera b)

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Artykuł 7 — ustęp 2 — punkt (i) — część wprowadzająca

- (i) według zaświadczenia, o którym mowa w art. 4, wyrok został wydany **zaocznie**, chyba że zaświadczenie to stwierdza, że:
- (i) według zaświadczenia, o którym mowa w art. 4, wyrok został wydany **w następstwie rozprawy, na którą dana osoba nie stawiała się osobiście**, chyba że zaświadczenie to stwierdza, że **zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa:**

Poprawka 26

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 2 — litera b)

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Artykuł 7 — ustęp 2 — punkt (i) — podpunkt (i)

- (i) dana osoba została wezwana osobiście lub **została poinformowana zgodnie z prawem krajowym państwa wydającego — za pośrednictwem uprawnionego pełnomocnika i w odpowiednim terminie — o** zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, **która zakończyła się wydaniem wyroku zaocznego,**
- oraz
- została pouczone, że **taki** wyrok może zostać wydany **w przypadku nie stawienia się tej osoby** na rozprawę;
- lub
- (i) dana osoba **w odpowiednim czasie i w języku dla niej zrozumiałym,**
- a) została **bezpośrednio** wezwana osobiście lub **za pośrednictwem innych środków faktycznie otrzymała oficjalne informacje** o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy **w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż była ona świadoma odbywającego się procesu,**
- oraz
- b) została **osobiście** pouczone, że wyrok może zostać wydany, **jeżeli nie stawia się ona** na rozprawę;
- lub

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 27

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 2 — litera b

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Artykuł 7 — ustęp 2 — punkt (i) — podpunkt (ia) (nowy)

- (ia) po bezpośrednim wezwaniu do osobistego stawienia się lub faktycznym otrzymaniu za pośrednictwem innych środków oficjalnych informacji o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż dana osoba była świadoma odbywającej się rozprawy, udzieliła pełnomocnictwa przedstawicielowi prawnemu, który został wybrany, wyznaczony i opłacony przez daną osobę lub wyznaczony i opłacony przez państwo zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie do prawa do obrony, i była reprezentowana przez takiego przedstawiciela w trakcie rozprawy; lub

Poprawka 28

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 2 — litera b)

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Artykuł 7 — ustęp 2 — punkt (i) — podpunkt (ii)

- (ii) dana osoba wyraźnie oznajmiła przed właściwym organem, że nie kwestionuje słuszności zarzutów; lub skreślony

Poprawka 29

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 2 — litera b

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Artykuł 7 — ustęp 2 — punkt (i) — podpunkt (iii)

- (iii) po doręczeniu danej osobie wyroku **zaocznego** i po wyraźnym pouczeniu jej o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **oraz o prawie do obecności podczas tego ponownego rozpatrzenia sprawy**; (iii) po **osobistym** doręczeniu danej osobie wyroku i po wyraźnym pouczeniu jej **w języku dla niej zrozumiałym** o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub do odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby ponownie zbadana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku**;

— osoba ta wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku **zaocznego**,

— osoba ta wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku;

lub

lub

— osoba ta nie wystąpiła **we właściwym terminie, wynoszącym co najmniej [...] dni**, o ponowne rozpatrzenie sprawy;

— osoba ta nie wystąpiła o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołanie w odpowiednim terminie, wynoszącym co najmniej 10 i maksymalnie 15 dni**;

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 30

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 2 — podpunkt b

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Artykuł 7 — ustęp 2 — punkt (ia) (nowy)

(ia) zgodnie z zaświadczeniem określonym w art. 4 dana osoba nie stawiała się osobiście, chyba że zaświadczenie stwierdza, że dana osoba została wyraźnie poinformowana o postępowaniu oraz możliwości osobistego uczestnictwa w rozprawie, po czym wyraźnie zrzekła się prawa do przesłuchania ustnego i wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku.

Poprawka 31

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 3

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Załącznik — część h) — punkt 3 — część wprowadzająca i podpunkty 1 i 2

3. Proszę wskazać, czy **wyrok został wydany zaocznie**:

1. Nie został wydany zaocznie

2. Został wydany zaocznie. W przypadku odpowiedzi twierdzącej proszę określić, czy:

3. Proszę wskazać, czy **dana osoba stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano wyrok**:

1. Tak, dana osoba stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano wyrok.

2. Nie, dana osoba nie stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano wyrok.

W przypadku odpowiedzi „nie” na powyższe pytanie proszę określić, czy:

Poprawka 32

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 3

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Załącznik — część h) — punkt 3 — podpunkt 2.1

2.1 dana osoba została wezwana osobiście lub **została poinformowana** zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa członkowskiego - **za pośrednictwem uprawnionego pełnomocnika i w odpowiednim terminie** — o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku **zaocznego**, oraz została pouczone, że taki wyrok może zostać wydany **w przypadku nie stawienia się tej osoby** na rozprawę

2.1 dana osoba została wezwana osobiście, **bezpośrednio** lub **za pośrednictwem innych środków faktycznie otrzymawszy** zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa **w zrozumiałym dla siebie języku oficjalne informacje** o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku, **w taki sposób, iż stwierdzono jednoznacznie, że osoba ta miała wiedzę o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy** oraz została pouczone **osobiście**, że wyrok może zostać wydany, **jeżeli nie stawi się ona** na rozprawę

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Gdzie i kiedy nastąpiło wezwanie **lub poinformowanie danej osoby?**

.....

Gdzie i kiedy nastąpiło wezwanie danej osoby **lub osobiste przekazanie jej oficjalnych informacji za pośrednictwem innych środków?**

.....

Język, w którym przekazano informacje:

.....

Jak dana osoba została poinformowana?

.....

Jak dana osoba została poinformowana?

.....

LUB

LUB

Poprawka 33

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 3

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Załącznik — część h) — punkt 3 podpunkt 2.1 a (nowy)

2.1a po bezpośrednim wezwaniu do osobistego stawienia się lub faktycznym otrzymaniu za pośrednictwem innych środków oficjalnych informacji o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż dana osoba była świadoma odbywającej się rozprawy, udzieliła pełnomocnictwa przedstawicielowi prawnemu, który został wybrany, wyznaczony i opłacony przez daną osobę lub wyznaczony i opłacony przez państwo zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie do prawa do obrony, i była reprezentowana przez takiego przedstawiciela w trakcie rozprawy;

W jaki sposób spełniono ten warunek?

.....

LUB

Poprawka 34

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 3

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Załącznik — część h) — punkt 3 — podpunkt 2.2

2.2 przed lub po doręczeniu danej osobie wyroku **zaocz- nego**, wyraźnie oznajmiła ona, że nie wnosi sprzeciwu od tego wyroku

2.2 przed lub po **osobistym** doręczeniu danej osobie wyroku **i po wyraźnym pouczeniu jej w języku dla niej zrozumiałym o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy lub do odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby (ponownie) rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku**, wyraźnie oznajmiła ona, że nie wnosi sprzeciwu od tego wyroku.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Kiedy i w jaki sposób dana osoba wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku **zaocznego**?

Kiedy **danej osobie doręczono wyrok, jak została ona poinformowana o prawie do ponownego rozpatrzenia sprawy lub odwołania oraz kiedy** i w jaki sposób dana osoba wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku?

LUB

LUB

Poprawka 35

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 3

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Załącznik — część h) — punkt 3 — podpunkt 2.3

2.3 wyrok wydany **zaocznie** doręczono danej osobie do rąk własnych w dniu ... (dzień/miesiąc/rok) i osobie tej przysługiwało prawo do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy na następujących warunkach:

2.3 wyrok wydany **w wyniku rozprawy, na którą dana osoba nie stawiała się**, doręczono **osobiście** danej osobie do rąk własnych w dniu ... (dzień/miesiąc/rok) i osobie tej przysługiwało prawo do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub do odwołania** na następujących warunkach:

— osoba ta została wyraźnie pouczone o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **i o prawie do obecności podczas tego ponownego rozpatrzenia sprawy**; oraz

— osoba ta została wyraźnie pouczone **w języku dla niej zrozumiałym** o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub do odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby (ponownie) rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku**, oraz

— po otrzymaniu pouczenia o tych prawach osoba ta mogła w terminie ... dni wystąpić o ponowne rozpatrzenie sprawy, jednak nie uczyniła tego w wyznaczonym terminie.

— po otrzymaniu pouczenia o tych prawach osoba ta mogła w terminie ... dni wystąpić o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołanie**, jednak nie uczyniła tego w wyznaczonym terminie.

LUB

Poprawka 36

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 3 — punkt 3

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

Załącznik — część h) — punkt 3 — podpunkt 2.3 a (nowy)

2.3a po wyraźnym poinformowaniu o postępowaniu oraz możliwości osobistego uczestnictwa w rozprawie dana osoba wyraźnie zrzekła się prawa do przesłuchania ustnego i wykaźnie stwierdziła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku.

Kiedy i w jaki sposób dana osoba zrzekła się prawa do przesłuchania ustnego i stwierdziła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku?

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 37

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 4 — punkt 1

Decyzja ramowa 2006/783/WSiSW

Artykuł 2 — punkt (i)

1) W art. 2 dodaje się punkt w brzmieniu: **skreślony**

(i) „wyrok zaoczny” oznacza nakaz konfiskaty zdefiniowany w lit. c), wydany w wyniku postępowania, w którym dana osoba nie była osobiście obecna.

Poprawka 38

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 4 — punkt 2

Decyzja ramowa 2006/783/WSiSW

Artykuł 8 — ustęp 2 — litera e) — część wprowadzająca

e) według zaświadczenia określonego w art. 4 ust. 2, wyrok został wydany **zaocznie**, chyba że zaświadczenie to stwierdza, że:

e) według zaświadczenia określonego w art. 4, wyrok został wydany **w wyniku rozprawy, na którą dana osoba nie stawiała się osobiście**, chyba że zaświadczenie to stwierdza, że **zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa:**

Poprawka 39

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 4 — punkt 2

Decyzja ramowa 2006/783/WSiSW

Artykuł 8 — ustęp 2 — litera e) — podpunkt (i)

(i) dana osoba **w odpowiednim czasie i w języku dla niej zrozumiałym,**

(i) dana osoba została wezwana osobiście **lub została poinformowana zgodnie z prawem krajowym państwa wydającego — za pośrednictwem uprawnionego pełnomocnika i w odpowiednim terminie** — o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, **która zakończyła się wydaniem zaochnego nakazu konfiskaty,**

a) została **bezpośrednio** wezwana osobiście lub **za pośrednictwem innych środków faktycznie otrzymała oficjalne informacje** o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy **w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż była ona świadoma odbywającej się rozprawy,**

oraz

oraz

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

została pouczone, że taki nakaz może zostać wydany **w przypadku nie stawienia się tej osoby na rozprawę**;

lub

b) została pouczone **osobiście**, że taki nakaz może zostać wydany **jeżeli osoba ta nie stawi się** na rozprawę;

lub

Poprawka 40

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 4 — punkt 2

Decyzja ramowa 2006/783/WSiSW

Artykuł 8 — ustęp 2 — litera e) — punkt (ia) (nowy)

(ia) **po bezpośrednim wezwaniu do osobistego stawienia się lub faktycznym otrzymaniu za pośrednictwem innych środków oficjalnych informacji o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż dana osoba była świadoma odbywającej się rozprawy, udzieliła pełnomocnictwa przedstawicielowi prawnemu, który został wybrany, wyznaczony i opłacony przez daną osobę lub wyznaczony i opłacony przez państwo zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie do prawa do obrony, i była reprezentowana przez takiego przedstawiciela w trakcie rozprawy;**

lub

Amendment 41

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 4 — punkt 2

Decyzja ramowa 2006/783/WSiSW

Artykuł 8 — ustęp 2 — litera e) — punkt (ii)

(ii) po doręczeniu danej osobie nakazu konfiskaty **wydanego zaocznie** i pouczeniu jej o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **i o prawie do obecności podczas tego ponownego rozpatrzenia sprawy**;

— osoba ta wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od nakazu konfiskaty,

lub

— osoba ta nie wystąpiła **we właściwym terminie, wynoszącym co najmniej [...] dni**, o ponowne rozpatrzenie sprawy;

(ii) po **osobistym** doręczeniu danej osobie nakazu konfiskaty i pouczeniu jej **w języku dla niej zrozumiałym o** prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub do odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby (ponownie) rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku**;

— osoba ta wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od nakazu konfiskaty,

lub

— osoba ta nie wystąpiła o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołanie w odpowiednim terminie, wynoszącym co najmniej 10 i maksymalnie 15 dni**;

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 42

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 4 — punkt 3

Decyzja ramowa 2006/783/WSiSW

Załącznik — część j) — część wprowadzająca oraz punkty 1 i 2

j) Proszę wskazać, czy **wyrok został wydany zaocznie**:1. Nie został wydany zaocznie2. Został wydany zaocznie. W przypadku odpowiedzi twierdzącej proszę określić, czy:j) Proszę wskazać, czy **dana osoba stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty**:1. Tak, dana osoba stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty.2. Nie, dana osoba nie stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty.

W przypadku odpowiedzi „nie” na powyższe pytanie proszę określić, czy:

Poprawka 43

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 4 — punkt 3

Decyzja ramowa 2006/783/WSiSW

Załącznik — część j) — punkt 2 — podpunkt 2.1

2.1 dana osoba została wezwana osobiście lub **została poinformowana** zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa członkowskiego - **za pośrednictwem uprawnionego pełnomocnika i w odpowiednim terminie** — o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem **wyroku zaocznego**, oraz została pouczona, że taki wyrok może zostać wydany **w przypadku nie stawienia się tej osoby** na rozprawę

Gdzie i kiedy nastąpiło wezwanie **lub poinformowanie** danej osoby?

.....

Jak dana osoba została poinformowana?

.....

LUB

2.1 dana osoba została **bezpośrednio** wezwana osobiście lub **za pośrednictwem innych środków faktycznie otrzymała w zrozumiałym dla siebie języku oficjalne informacje** zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem **nakazu konfiskaty, w taki sposób, iż stwierdzono jednoznacznie, że osoba ta miała wiedzę o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy** oraz została pouczona **osobiście**, że wyrok może zostać wydany, jeżeli nie stawi się ona na rozprawę

Gdzie i kiedy nastąpiło wezwanie danej osoby lub **osobiste przekazanie jej oficjalnych informacji za pośrednictwem innych środków**?

.....

Język, w którym przekazano informacje:

.....

Jak dana osoba została poinformowana?

.....

LUB

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 44

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 4 — punkt 3

Decyzja ramowa 2006/783/WSiSW

Załącznik — część j) — punkt 2 — podpunkt 2.1 a (nowy)

2.1a po bezpośrednim wezwaniu do osobistego stawienia się lub faktycznym otrzymaniu za pośrednictwem innych środków oficjalnych informacji o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż dana osoba była świadoma odbywającej się rozprawy, udzieliła pełnomocnictwa przedstawicielowi prawnemu, który został wybrany, wyznaczony i opłacony przez daną osobę lub wyznaczony i opłacony przez państwo zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie do prawa do obrony, i była reprezentowana przez takiego przedstawiciela w trakcie rozprawy;

W jaki sposób spełniono ten warunek?

.....
LUB

Poprawka 45

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 4 — punkt 3

Decyzja ramowa 2006/783/WSiSW

Załącznik — część j) — punkt 2 — podpunkt 2.2

2.2 po doręczeniu danej osobie **wyroku zaocznego**, wyraźnie oznajmiła ona, że nie wnosi sprzeciwu od tego **wyroku**.

2.2 po **osobistym** doręczeniu danej osobie **nakazu konfiskaty** i po **wyraźnym pouczeniu jej w języku dla niej zrozumiałym o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy lub do odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby (ponownie) rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku**, wyraźnie oznajmiła ona, że nie wnosi sprzeciwu od tego **nakazu**.

Kiedy i w jaki sposób dana osoba wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od **wyroku zaocznego**?

Kiedy **danej osobie doręczono wyrok o konfiskacie, w jaki sposób poinformowano ją o prawie do ponownego rozpatrzenia sprawy lub odwołania oraz kiedy i w jaki sposób** dana osoba wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od **nakazu konfiskaty**?

.....
LUB

.....
LUB

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 46

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 4 — punkt 3

Decyzja ramowa 2006/783/WSiSW

Załącznik — część j) — punkt 2 — podpunkt 2.3

2.3 wyrok wydany zaocznie doręczono danej osobie do rąk własnych w dniu ... (dzień/miesiąc/rok) i osobie tej przysługiwało prawo do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy na następujących warunkach:

— osoba ta została wyraźnie pouczone o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **i o prawie do obecności podczas tego ponownego rozpatrzenia sprawy;** oraz

— po otrzymaniu pouczenia o tych prawach osoba ta mogła w terminie ... dni wystąpić o ponowne rozpatrzenie sprawy, jednak nie uczyniła tego w wyznaczonym terminie.

2.3 nakaz konfiskaty doręczono **osobiście** danej osobie do rąk własnych w dniu ... (dzień/miesiąc/rok) i osobie tej przysługiwało prawo do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołanie** na następujących warunkach:

— osoba ta została wyraźnie pouczone **w języku dla niej zrozumiałym** o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub do odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby (ponownie) rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby doprowadzić do unieważnienia pierwszego wyroku,** oraz

— po otrzymaniu pouczenia o tych prawach osoba ta mogła w terminie ... dni wystąpić o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołanie,** jednak nie uczyniła tego w wyznaczonym terminie.

Poprawka 47

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 5 — punkt 1

Decyzja ramowa 2008/.../WSiSW

Artykuł 1 — litera e)

1) W art. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

skreślony

e) „wyrok zaoczny” oznacza orzeczenie zdefiniowane w lit. a), wydane w wyniku postępowania, podczas którego osoba nie była osobiście obecna.

Poprawka 48

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 5 — punkt 2

Decyzja ramowa 2008/.../WSiSW

Artykuł 9 — ustęp 1 — litera f)

f) według zaświadczenia, o którym mowa w art. 4, wyrok został wydany **zaocznie**, chyba że zaświadczenie to stwierdza, że:

f) według zaświadczenia, o którym mowa w art. 4, wyrok został wydany **w wyniku rozprawy, na którą dana osoba nie stawiała się osobiście**, chyba że zaświadczenie to stwierdza, że **zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa:**

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 49

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 5 — punkt 2

Decyzja ramowa 2008/.../WSiSW

Artykuł 9 — ustęp 1 — litera f) — podpunkt (i)

(i) dana osoba została wezwana osobiście lub <i>została poinformowana zgodnie z prawem krajowym państwa wydającego — za pośrednictwem uprawnionego pełnomocnika i w odpowiednim terminie</i> — o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, <i>która zakończyła się wydaniem wyroku zaocznego,</i> oraz została pouczone, że taki wyrok może zostać wydany w <i>przypadku nie stawienia się tej osoby</i> na rozprawę; lub	(i) dana osoba w odpowiednim czasie i w języku dla niej zrozumiałym a) została bezpośrednio wezwana osobiście lub za pośrednictwem innych środków faktycznie otrzymała oficjalne informacje o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż była ona świadoma odbywającego się procesu, oraz b) została osobiście pouczone, że wyrok może zostać wydany, jeżeli nie stawi się ona na rozprawie; lub

Poprawka 50

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 5 — punkt 2

Decyzja ramowa 2008/.../WSiSW

Artykuł 9 — ustęp 1 — litera f) — podpunkt (i a) (nowy)

- (ia) **po bezpośrednim wezwaniu do osobistego stawienia się lub faktycznym otrzymaniu za pośrednictwem innych środków oficjalnych informacji o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż dana osoba była świadoma odbywającej się rozprawy, udzieliła pełnomocnictwa przedstawicielowi prawnemu, który został wybrany, wyznaczony i opłacony przez daną osobę lub wyznaczony i opłacony przez państwo zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie do prawa do obrony, i była reprezentowana przez takiego przedstawiciela w trakcie rozprawy;**

lub

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 51

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 5 — punkt 2

Decyzja ramowa 2008/.../WSiSW

Artykuł 9 — ustęp 1 — litera f) — podpunkt (ii)

(ii) po doręczeniu danej osobie wyroku **zaocznego** i po wyraźnym pouczeniu jej o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **oraz o prawie do obecności podczas tego ponownego rozpatrzenia sprawy**:

— osoba ta wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku **zaocznego**,

lub

— osoba ta nie wystąpiła **we właściwym terminie, wynoszącym co najmniej [...] dni**, o ponowne rozpatrzenie sprawy;

(ii) po doręczeniu danej osobie wyroku **osobiście** i po wyraźnym pouczeniu jej **w języku dla niej zrozumiałym** o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub do odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby (ponownie) rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku**:

— osoba ta wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku;

lub

— osoba ta nie wystąpiła o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołanie w odpowiednim terminie, wynoszącym co najmniej 10 i maksymalnie 15 dni**;

Poprawka 52

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 5 — punkt 3

Decyzja ramowa 2008/.../WSiSW

Załącznik — część k) — punkt 1 — część wprowadzająca i litery a) i b)

1. Proszę wskazać, czy **wyrok został wydany zaocznie**:

a. **Nie został wydany zaocznie**

b. **Został wydany zaocznie. W przypadku odpowiedzi twierdzącej proszę określić, czy:**

1. Proszę wskazać, czy **dana osoba stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano wyrok**:

a. **Tak, dana osoba stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano wyrok.**

b. **Nie, dana osoba nie stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano wyrok.**

W przypadku odpowiedzi „nie” na powyższe pytanie proszę określić, czy:

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 53

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 5 — punkt 3

Decyzja ramowa 2008/.../WSiSW

Załącznik — część k) — punkt 1 — podpunkt b.1

- b.1 dana osoba została wezwana osobiście lub **została poinformowana** zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa członkowskiego — **za pośrednictwem uprawnionego pełnomocnika i w odpowiednim terminie** — o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku **zaocznego**, oraz została pouczona, że taki wyrok może zostać wydany **w przypadku nie stawienia się tej osoby** na rozprawę

Gdzie i kiedy nastąpiło wezwanie **lub poinformowanie** danej osoby?

.....

Jak dana osoba została poinformowana?

.....

LUB

- b.1 dana osoba została **bezpośrednio** wezwana osobiście lub **za pośrednictwem innych środków faktycznie otrzymała w zrozumiałym dla siebie języku oficjalne informacje** zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku, **w taki sposób, iż stwierdzono jednoznacznie, że osoba zainteresowana miała wiedzę o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy** oraz została pouczona **osobiście**, że wyrok może zostać wydany, **jeżeli nie stawi się ona** na rozprawę

Gdzie i kiedy nastąpiło wezwanie danej osoby lub **osobiste przekazanie jej oficjalnych informacji za pośrednictwem innych środków?**

.....

Język, w którym przekazano informacje:

.....

Jak dana osoba została poinformowana?

.....

LUB

Poprawka 54

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 5 — punkt 3

Decyzja ramowa 2008/.../WSiSW

Załącznik — część k) — punkt 1 — podpunkt b.1 a (nowy)

- b.1a po **bezpośrednim wezwaniu do osobistego stawienia się lub faktycznym otrzymaniu za pośrednictwem innych środków oficjalnych informacji o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż dana osoba była świadoma odbywającej się rozprawy, udzieliła pełnomocnictwa przedstawicielowi prawnemu, który został wybrany, wyznaczony i opłacony przez daną osobę lub wyznaczony i opłacony przez państwo zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie do prawa do obrony, i była reprezentowana przez takiego przedstawiciela w trakcie rozprawy;**

W jaki sposób spełniono ten warunek?

.....

LUB

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 55

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 5 — punkt 3

Decyzja ramowa 2008/.../WSiSW

Załącznik — część k) — punkt 1 — podpunkt b.2

b.2 po doręczeniu danej osobie wyroku **zaocznego**, wyraźnie oznajmiła ona, że nie wnosi sprzeciwu od tego wyroku

Kiedy i w jaki sposób dana osoba wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku **zaocznego**?

.....

LUB

b.2 po doręczeniu danej osobie wyroku **osobiście i po wyraźnym pouczeniu jej w języku dla niej zrozumiałym o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy lub do odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa została (ponownie) rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku**, wyraźnie oznajmiła ona, że nie wnosi sprzeciwu od tego wyroku.

Kiedy **danej osobie doręczono wyrok, jak została ona poinformowana o prawie do ponownego rozpatrzenia sprawy lub odwołania oraz kiedy i w jaki sposób dana osoba wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku**?

.....

LUB

Poprawka 56

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji,
Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający

Artykuł 5 — punkt 3

Decyzja ramowa 2008/.../WSiSW

Załącznik — część k) — punkt 1 — podpunkt b.3

b.3 wyrok **zaoczny** doręczono danej osobie do rąk własnych w dniu ... (dzień/miesiąc/rok) i osobie tej przysługiwało prawo do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy na następujących warunkach:

— osoba ta została wyraźnie pouczona o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy i o prawie do obecności podczas tego ponownego rozpatrzenia sprawy; oraz

— po otrzymaniu pouczenia o tych prawach osoba ta mogła w terminie ... dni wystąpić o ponowne rozpatrzenie sprawy, jednak nie uczyniła tego w wyznaczonym terminie.

b.3 wyrok **wydany w wyniku rozprawy, na którą dana osoba nie stawiała się**, doręczono **osobiście** danej osobie do rąk własnych w dniu ... (dzień/miesiąc/rok) i osobie tej przysługiwało prawo do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołanie** na następujących warunkach:

— osoba ta została wyraźnie pouczona **w języku dla niej zrozumiałym o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy lub do odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa została (ponownie) rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku**, oraz

— po otrzymaniu pouczenia o tych prawach osoba ta mogła w terminie ... dni wystąpić o ponowne rozpatrzenie sprawy **lub odwołanie**, jednak nie uczyniła tego w wyznaczonym terminie.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 57

Inicjatywa Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec — akt zmieniający Artykuł 5 a (nowy)

Artykuł 5a

Zmiany w decyzji ramowej 2008/.../WSiSW

W decyzji ramowej 2008/.../WSiSW wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. [9 ust. 1] punkt [h] otrzymuje następujące brzmienie:

(h) według zaświadczenia określonego w art. [6] wyrok został wydany w wyniku rozprawy, na którą dana osoba nie stawiała się osobiście, chyba że zaświadczenie to stwierdza, że zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa:

(i) dana osoba w odpowiednim czasie i w języku dla niej zrozumiałym,

— została bezpośrednio wezwana osobiście lub za pośrednictwem innych środków faktycznie otrzymała oficjalne informacje o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż była ona świadoma odbywającej się rozprawy,

oraz

— została osobiście poinformowana, że wyrok może zostać wydany, jeżeli nie stawi się ona na rozprawie;

or

(ii) po bezpośrednim wezwaniu do osobistego stawienia się lub faktycznym otrzymaniu za pośrednictwem innych środków oficjalnych informacji o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż dana osoba była świadoma odbywającej się rozprawy, udzieliła pełnomocnictwa przedstawicielowi prawnemu, który został wybrany, wyznaczony i opłacony przez daną osobę lub wyznaczony i opłacony przez państwo zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie do prawa do obrony, i była reprezentowana przez takiego przedstawiciela w trakcie rozprawy; lub

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

(iii) po doręczeniu danej osobie wyroku osobiście i po wyraźnym pouczeniu jej w języku dla niej zrozumiałym o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy lub do odwołania, w którym miałaby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby (ponownie) rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłyby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku:

— osoba ta wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku;

lub

— osoba ta nie wystąpiła o ponowne rozpatrzenie sprawy lub odwołanie w odpowiednim terminie, wynoszącym co najmniej 10 i maksymalnie 15 dni;

2) W pkt [i] załącznika („zaświadczenie”) pkt [1] otrzymuje następujące brzmienie:

1. Proszę wskazać, czy dana osoba stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano wyrok:

Tak, dana osoba stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano wyrok.

Nie, dana osoba nie stawiała się osobiście na rozprawę, w wyniku której wydano wyrok.

W przypadku odpowiedzi „nie” na powyższe pytanie proszę określić, czy:

(i) dana osoba została bezpośrednio wezwana osobiście lub za pośrednictwem innych środków faktycznie otrzymała zgodnie z prawem krajowym wydającego państwa w zrozumiałym dla siebie języku oficjalne informacje o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku, w taki sposób, iż stwierdzono jednoznacznie, że osoba zainteresowana miała wiedzę o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy oraz została pouczona osobiście, że wyrok może zostać wydany, jeżeli nie stawi się ona na rozprawę

Gdzie i kiedy nastąpiło wezwanie danej osoby lub osobiste przekazanie jej oficjalnych informacji za pośrednictwem innych środków?

.....

Język, w którym przekazano informacje:

.....

Jak dana osoba została poinformowana?

.....

LUB

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 7 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

- (ii) po bezpośrednim wezwaniu do osobistego stawienia się lub faktycznym otrzymaniu za pośrednictwem innych środków oficjalnych informacji o zaplanowanym czasie i miejscu rozprawy w taki sposób, że stwierdzono jednoznacznie, iż dana osoba była świadoma odbywającej się rozprawy, udzieliła pełnomocnictwa przedstawicielowi prawnemu, który został wybrany, wyznaczony i opłacony przez daną osobę lub wyznaczony i opłacony przez państwo zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie do prawa do obrony, i była reprezentowana przez takiego przedstawiciela w trakcie rozprawy;

W jaki sposób spełniono ten warunek?

.....

LUB

- (iii) po doręczeniu danej osobie wyroku osobiście i po wyraźnym pouczeniu jej w języku dla niej zrozumiałym o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy lub do odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby ponownie rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłoby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku, wyraźnie oznajmiła ona, że nie wnosi sprzeciwu od tego wyroku.

Kiedy danej osobie doręczono wyrok, jak została ona poinformowana o prawie do ponownego rozpatrzenia sprawy lub odwołania oraz kiedy i w jaki sposób dana osoba wyraźnie oznajmiła, że nie wnosi sprzeciwu od wyroku?

.....

LUB

- (iv) wyrok wydany w wyniku rozprawy, na którą dana osoba nie stawiała się, doręczono osobiście danej osobie do rąk własnych w dniu ... (dzień/miesiąc/rok) i osobie tej przysługiwało prawo do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy lub odwołanie na następujących warunkach:

- osoba ta została wyraźnie pouczona w języku dla niej zrozumiałym o prawie do wystąpienia o ponowne rozpatrzenie sprawy lub do odwołania, w którym miałyby prawo uczestniczyć, w którym sprawa zostałaby ponownie rozpoznana pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogłoby doprowadzić do unieważnienia pierwotnego wyroku, oraz
- po otrzymaniu pouczenia o tych prawach osoba ta mogła w terminie ... dni wystąpić o ponowne rozpatrzenie sprawy lub odwołanie, jednak nie uczyniła tego w wyznaczonym terminie ...

Wtorek, 2 września 2008 r.

Korzystanie z wizowego systemu informacyjnego (VIS) na mocy kodeksu granicznego Schengen *I**

P6_TA(2008)0383

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 562/2006 w odniesieniu do korzystania z wizowego systemu informacyjnego (VIS) na mocy kodeksu granicznego Schengen (COM(2008)0101 — C6-0086/2008 — 2008/0041(COD))

(2009/C 295 E/38)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM2008)0101),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 62 ust. 2 lit. a) Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0086/2008),
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 25 czerwca 2008 r., do zatwierdzenia wniosku po poprawkach, zgodnie z art. 251 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0208/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0041

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 2 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 562/2006 w odniesieniu do korzystania z wizowego systemu informacyjnego (VIS) na mocy kodeksu granicznego Schengen

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 81/2009.)

Wtorek, 2 września 2008 r.

Wzmocnienie Eurojustu i zmiana decyzji 2002/187/WSiSW *

P6_TA(2008)0384

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie inicjatywy zgłoszonej przez Królestwo Belgii, Republikę Czeską, Republikę Estońską, Królestwo Hiszpanii, Republikę Francuską, Republikę Włoską, Wielkie Księstwo Luksemburga, Królestwo Niderlandów, Republikę Austrii, Rzeczpospolitą Polską, Republikę Portugalską, Republikę Słowenii, Republikę Słowacką i Królestwo Szwecji mającej na celu przyjęcie decyzji Rady w sprawie wzmocnienia Eurojustu i zmiany decyzji 2002/187/WSiSW (5613/2008 — C6-0076/2008 — 2008/0804(CNS))

(2009/C 295 E/39)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając inicjatywę Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji (5613/2008),
 - uwzględniając art. 34 ust. 2 litera b) Traktatu UE,
 - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu UE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0076/2008),
 - uwzględniając art. 93 oraz art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0293/2008),
1. zatwierdza po poprawkach inicjatywę Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji;
 2. zwraca się do Rady o odpowiednią zmianę tekstu;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do inicjatywy Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji;
 5. w związku z wejściem w życie traktatu lizbońskiego wzywa Radę i Komisję, żeby priorytetowo traktowały każdy przyszły wniosek dotyczący zmiany decyzji zgodnie z deklaracją nr 50 dotyczącą art. 10 Protokołu w sprawie postanowień przejściowych, który ma zostać dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej;

Wtorek, 2 września 2008 r.

6. zdecydowanie zamierza rozpatrywać każdy taki wniosek w pilnej procedurze, o której mowa w ust. 5, oraz w ścisłej współpracy z parlamentami narodowymi;

7. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 1

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający
Punkt 5 a preambuły (nowy)

(5a) W świetle art. 86 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej konieczne jest sporządzenie zielonej księgi w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej.

Poprawka 2

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający
Punkt 5 b preambuły (nowy)

(5b) Należy uwzględnić prawa osób podejrzanych i ofiar przy ustalaniu, które państwo członkowskie najlepiej nadaje się do ścigania lub dochodzenia prawa w innej formie.

Poprawka 3

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający
Punkt 8 a preambuły (nowy)

(8a) Odpowiednie gwarancje procesowe, również w czasie śledztwa, są koniecznym warunkiem wstępnym wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w sprawach karnych. W szczególności konieczne jest jak najszybsze przyjęcie decyzji ramowej w sprawie praw proceduralnych w celu określenia pewnych minimalnych zasad dotyczących zapewnienia pomocy prawnej osobom w państwach członkowskich.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 4

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający
Punkt 8 b preambuły (nowy)

(8b) Konieczne jest również, by Rada przyjęła jak najszybciej decyzję ramową w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, zapewniającą odpowiedni poziom ochrony danych. Państwa członkowskie powinny zagwarantować w swoim prawie krajowym poziom ochrony danych osobowych odpowiadający co najmniej poziomowi ochrony, jaki zapewnia Konwencja o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych przyjęta przez Radę Europy w dniu 28 stycznia 1981 r. oraz jej protokół dodatkowy z dnia 8 listopada 2001 r., a stosując te przepisy, państwa członkowskie powinny uwzględnić zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy nr R (87) 15 z dnia 17 września 1987 r. skierowane do państw członkowskich, które reguluje wykorzystanie danych osobowych przez policję, a także zapewniają ochronę danych, których nie przetwarza się automatycznie.

Poprawka 5

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający
Punkt 8 c preambuły (nowy)

(8c) Należy zapewnić właściwą ochronę danych osobowych we wszelkich rodzajach systemów gromadzenia danych osobowych wykorzystywanych przez Eurojust. W związku z tym przepisy regulaminu wewnętrznego Eurojustu⁽¹⁾ dotyczące przetwarzania i ochrony danych osobowych powinno się także stosować do ręcznie uporządkowanych katalogów, tzn. do katalogów danej sprawy, które ręcznie sporządzają przedstawiciele lub asystenci krajowi i które zorganizowano na logicznych zasadach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 19.3.2005, s. 1.

Poprawka 6

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający
Punkt 8 d preambuły (nowy)

(8d) Przy przetwarzaniu danych o korespondencji elektronicznej zgodnie z art. 14 ust. 1 Eurojust powinien zagwarantować, że nie zostanie ujawniona treść i nagłówki wiadomości elektronicznych.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 7

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Punkt 8 e preambuły (nowy)

(8e) Osoby, w których sprawie prowadzono śledztwo na podstawie wniosku Eurojustu, lecz nie wniesiono aktu oskarżenia, należy powiadomić o tym śledztwie nie później niż w rok po podjęciu decyzji o niewniesieniu aktu oskarżenia.

Poprawka 8

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Punkt 8 f preambuły (nowy)

(8f) Państwa członkowskie zapewniają środki prawne, jeżeli śledztwo prowadzono na wniosek Eurojustu, który opierał się na widocznie niewystarczających podstawach.

Poprawka 9

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 3

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 5 a — ustęp 1

1. Z myślą o realizacji swoich zadań w nagłych sytuacjach Eurojust powołuje do życia „dyżurną komórkę koordynacyjną”.

1. Z myślą o realizacji swoich zadań w nagłych sytuacjach Eurojust powołuje do życia „dyżurną komórkę koordynacyjną”, **z którą można nawiązać kontakt za pośrednictwem jednego punktu kontaktowego.**

Poprawka 10

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 3

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 5 a — ustęp 2

2. W skład dyżurnej komórki koordynacyjnej wchodzi przedstawiciele państw członkowskich — po jednym z każdego państwa członkowskiego — których funkcję mogą pełnić przedstawiciele krajowi, ich zastępcy lub asystenci uprawnieni do zastępowania przedstawiciela krajowego. **Dyżurna komórka koordynacyjna pełni dyżur i jest zdolna do podejmowania działań** codziennie przez całą dobę.

2. W skład dyżurnej komórki koordynacyjnej wchodzi przedstawiciele państw członkowskich — po jednym z każdego państwa członkowskiego — których funkcję mogą pełnić przedstawiciele krajowi, ich zastępcy lub asystenci uprawnieni do zastępowania przedstawiciela krajowego. **Przedstawiciel ten jest w stanie podejmować działania** codziennie przez całą dobę.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 11

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 3

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 5 a — ustęp 3

3. W nagłych sytuacjach, gdy wniosek o współpracę sądową musi zostać zrealizowany przez kilka państw członkowskich, właściwy organ może przekazać go dyżurnej komórce koordynacyjnej za pośrednictwem należącego do niej przedstawiciela jego państwa członkowskiego. Ten przedstawiciel państwa członkowskiego należący do dyżurnej komórki koordynacyjnej przekazuje wniosek właściwym organom odnośnych państw członkowskich do realizacji. Jeżeli nie **wskazano** właściwego organu krajowego **lub nie można odpowiednio szybko go zidentyfikować**, członek dyżurnej komórki koordynacyjnej jest uprawniony do samodzielnej realizacji wspomnianego wniosku.

3. W nagłych sytuacjach, gdy wniosek o współpracę sądową musi zostać zrealizowany przez kilka państw członkowskich, właściwy organ może przekazać go dyżurnej komórce koordynacyjnej za pośrednictwem należącego do niej przedstawiciela jego państwa członkowskiego. Ten przedstawiciel państwa członkowskiego należący do dyżurnej komórki koordynacyjnej przekazuje wniosek właściwym organom odnośnych państw członkowskich do realizacji. Jeżeli nie **można odpowiednio szybko zidentyfikować** właściwego organu krajowego, członek dyżurnej komórki koordynacyjnej jest uprawniony do samodzielnej realizacji wspomnianego wniosku. **W takim przypadku dany przedstawiciel dyżurnej komórki koordynacyjnej niezwłocznie powiadamia Kolegium na piśmie o podjętych krokach i powodach, dla których nie zidentyfikowano odpowiednio szybko właściwego organu krajowego.**

Poprawka 12

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 4

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 6 — ustęp 1 — litera a) — podpunkt vi

(vi) *podjęły określone kroki dochodzeniowe;**skreślony*

Poprawka 13

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 4

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 6 — ustęp 1 — litera a) — podpunkt vii

(vii) *podjęły jakiegokolwiek kroki uzasadnione dochodzeniem lub ściganiem;**skreślony*

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 14

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 6

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 8

Jeżeli właściwe organy odnośnych państw członkowskich postanowią nie przyjmować wniosku, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. a) i g), art. 7 ust. 1 lit. a), art. 7 ust. 2 i 3, informują o swojej decyzji i jej przyczynach Eurojust.

1. Jeżeli właściwe organy odnośnych państw członkowskich postanowią nie przyjmować wniosku, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. a) i g), art. 7 ust. 1 lit. a), art. 7 ust. 2 i 3, informują o swojej decyzji i jej przyczynach Eurojust.

2. **Państwa członkowskie gwarantują, że decyzja właściwego organu krajowego może podlegać ocenie sądowej, zanim Eurojust zostanie o niej zawiadomiony.**

Poprawka 15

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 7 — litera c)

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 9 — ustęp 4

4. Aby realizować cele Eurojustu, przedstawiciel krajowy ma pełny dostęp do:

4. Aby realizować cele Eurojustu, przedstawiciel krajowy **może przynajmniej uzyskać lub** ma pełny dostęp do:

a) informacji zawartych w następujących **rejestrach**:

informacji zawartych w następujących **rodzajach rejestrów krajowych, jeżeli istnieją w jego państwie członkowskim**:

i) **krajowych** rejestrach karnych,

i) rejestrach karnych,

ii) rejestrach osób aresztowanych,

ii) rejestrach osób aresztowanych,

iii) rejestrach dochodzeń,

iii) rejestrach dochodzeń,

iv) rejestrach DNA;

iv) rejestrach DNA,

b) innych **niż określone w lit. a)** rejestrów swojego państwa członkowskiego zawierających informacje potrzebne mu w wykonywaniu swoich obowiązków.

(v) innych rejestrów **swojego** państwa członkowskiego zawierających informacje potrzebne **przedstawicielowi** w wykonywaniu **jego lub jej** obowiązków.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 16

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 8

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 9 a — ustęp 3

3. Jeżeli wystąpi nagła sytuacja, a nie **wskazano** właściwego organu krajowego **lub nie można** odpowiednio **szybko go zidentyfikować**, przedstawiciele krajowi mogą wydawać zgodę na niejawne nadzorowanie przesyłek i koordynować odnośne działania.

3. Jeżeli wystąpi nagła sytuacja, a nie **jest możliwe** odpowiednio **szybkie zidentyfikowanie** właściwego organu krajowego, przedstawiciele krajowi mogą wydawać zgodę na niejawne nadzorowanie przesyłek i koordynować odnośne działania. **W takim przypadku dany przedstawiciel krajowy niezwłocznie powiadamia Kolegium na piśmie o podjętych krokach i powodach, dla których nie zidentyfikowano odpowiednio szybko właściwego organu krajowego.**

Poprawka 17

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 11 — podpunkt -a (nowy)

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 13 — ustęp 1

(-a) ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

1. Właściwe organy państw członkowskich mogą wymieniać z Eurojustem wszelkie informacje konieczne do wykonywania jego zadań zgodnie z art. 4 i 5 oraz z przepisami o ochronie danych określonymi w niniejszej decyzji.

Poprawka 18

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 11 — podpunkt b

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 13 — ustęp 5

5. Państwa członkowskie dopilnowują, aby ich przedstawiciel krajowy był terminowo, odpowiednio wcześniej — jak tylko dana informacja jest dostępna — powiadamiany o **wszystkich dochodzeniach w sprawach karnych dotyczących** co najmniej trzech państw, z których **co najmniej dwa są państwami członkowskimi, o ile dochodzenia te podlegają kompetencji Eurojustu i o ile jest to mu potrzebne do sprawowania swoich funkcji, zwłaszcza jeżeli analogiczne wnioski rekwizycyjne są potrzebne w kilku państwach członkowskich lub jeżeli potrzebna jest koordynacja działań ze strony Eurojustu, lub jeżeli dochodzi do pozytywnych lub negatywnych kolizji jurysdykcji. Państwa członkowskie dopilnowują, aby wykonanie obowiązku informowania było nadzorowane na szczeblu krajowym.**

5. Państwa członkowskie dopilnowują, aby ich przedstawiciel krajowy był terminowo, odpowiednio wcześniej — jak tylko dana informacja jest dostępna — powiadamiany o **wszelkich przypadkach, które bezpośrednio dotyczą** co najmniej trzech państw członkowskich, i w odniesieniu do których wnioski lub decyzje dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania, zostały przekazane do co najmniej dwóch państw członkowskich.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 19

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 11 — podpunkt b

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 13 — ustęp 6

6. Początkowo państwa członkowskie wdrażają ust. 5 w odniesieniu do spraw dotyczących poniższych przestępstw:

- a) handel środkami odurzającymi,
- b) handel ludźmi i bronią,
- c) handel odpadami jądrowymi,
- d) handel dziełami sztuki,
- e) handel zagrożonymi gatunkami,
- f) handel ludzkimi organami,
- g) pranie pieniędzy,
- h) oszustwo, w tym oszustwo narażające na szwank finansowe interesy Wspólnoty,
- i) fałszowanie walut, w tym euro,
- j) terroryzm, w tym jego finansowanie,
- k) przestępstwa przeciwko środowisku,
- l) inne formy **przestępczości zorganizowanej**.

6. Początkowo państwa członkowskie wdrażają ust. 5 w odniesieniu do spraw dotyczących poniższych przestępstw:

- a) handel środkami odurzającymi,
- aa) seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca;**
- b) handel ludźmi i bronią,
- c) handel odpadami jądrowymi,
- d) handel dziełami sztuki,
- e) handel zagrożonymi gatunkami,
- f) handel ludzkimi organami,
- g) pranie pieniędzy,
- h) oszustwo, w tym oszustwo narażające na szwank finansowe interesy Wspólnoty,
- i) fałszowanie walut, w tym euro,
- j) terroryzm, w tym jego finansowanie,
- k) przestępstwa przeciwko środowisku,
- l) inne formy **przestępczości, w przypadku których istnieje rzeczywiste wskazanie zaangażowania organizacji przestępczych lub popełnienia poważnego przestępstwa**.

Poprawka 20

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 11 — podpunkt b

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 13 — ustęp 8

8. Państwa członkowskie zapewniają informowanie ich przedstawiciela krajowego o:

- a) **wszelkich wnioskach o współpracę sądową w ramach aktów przyjętych na mocy tytułu VI Traktatu, w tym aktów wcielających w życie zasadę wzajemnego uznawania, które to wnioski są wysyłane przez ich właściwe organy w sprawach dotyczących co najmniej trzech państw, z których co najmniej dwa są państwami członkowskimi;**

8. Państwa członkowskie zapewniają informowanie ich przedstawiciela krajowego o:

- a) **przypadkach, gdy wystąpiła lub może wystąpić kolizja jurysdykcji;**

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

b) wszystkich niejawnie nadzorowanych przesyłkach i tajnych dochodzeniach dotyczących co najmniej trzech państw, z których co najmniej dwa są państwami członkowskimi; c) <i>wszystkich odrzuconych wnioskach o współpracę sądową w ramach aktów przyjętych na mocy tytułu VI Traktatu, w tym aktów wcielających w życie zasadę wzajemnego uznawania;</i> d) <i>wszystkich wnioskach o wzajemną pomoc prawną nadesłanych przez państwo trzecie, jeżeli okazuje się, że wnioski te związane są z dochodzeniem w sprawie innych wniosków wysłanych przez to państwo trzecie co najmniej do dwu innych państw członkowskich.</i>	b) wszystkich niejawnie nadzorowanych przesyłkach i tajnych dochodzeniach dotyczących co najmniej trzech państw, z których co najmniej dwa są państwami członkowskimi; c) <i>powtarzających się trudnościach lub odmowach wykonania wniosków i decyzji dotyczących współpracy sądowej, w tym aktów wcielających w życie zasadę wzajemnego uznawania;</i>

Poprawka 21

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 11 — podpunkt b

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 13 — ustęp 9

9. *Ponadto właściwe organy dostarczają krajowemu przedstawicielowi wszelkich innych informacji, które uzna on za potrzebne mu do wypełniania swoich zadań.* *skreślony*

Poprawka 22

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 11 — podpunkt b

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 13 — ustęp 10 a (nowy)

10a. *Do dnia ... (*) w oparciu o informacje przekazane przez Eurojust Komisja sporządzi sprawozdanie w sprawie wdrażania niniejszego artykułu, któremu w odpowiednich przypadkach towarzyszyć będą wszelkie wnioski, w tym wnioski o dodanie przestępstw innych niż te, o których mowa w ust. 6.*

(*) Trzy lata od dnia wejścia w życie niniejszej decyzji.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 23

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 13

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 14 — ustęp 4 oraz Artykuł 16 — ustęp 1

- 13) w art. 14 ust. 4 wyrazy „indeks danych odnoszących się do”, a w art. 16 ust. 1 wyrazy „indeks danych dotyczących” zastępuje się wyrazami „zautomatyzowany system przetwarzania spraw zawierający dane dotyczące” **skreślone**

Poprawka 24

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 14

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 15 — ustęp 4 oraz Artykuł 16 — ustępy 1 i 2

- 14) w art. 15 ust. 4 wyrazy „w indeksie” zastępuje się wyrazami „w zautomatyzowanym systemie przetwarzania spraw”, w art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze wyrazy „indeks danych dotyczących” zastępuje się wyrazami „zautomatyzowany system przetwarzania spraw zawierający dane dotyczące”, a w art. 16 ust. 1 zdanie drugie i w art. 16 ust. 2 wyraz „Indeks” zastępuje się wyrazami „Zautomatyzowany system przetwarzania spraw”; **skreślone**

Poprawka 25

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 15 — litera a) — podpunkt i

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 15 — ustęp 1 — zdanie wprowadzające

1. Przetwarzając dane zgodnie z art. 14 ust. 1, Eurojust może przetwarzać dane osobowe dotyczące osób, które na mocy krajowego ustawodawstwa odnośnych państw członkowskich są objęte dochodzeniem lub są ścigane w związku z co najmniej jednym rodzajem przestępczości lub przestępstwem zdefiniowanym w art. 4; **odnośne dane to:**

1. Przetwarzając dane zgodnie z art. 14 ust. 1, Eurojust może przetwarzać **tylko następujące** dane osobowe dotyczące osób, które na mocy krajowego ustawodawstwa odnośnych państw członkowskich są objęte dochodzeniem lub są ścigane w związku z co najmniej jednym rodzajem przestępczości lub przestępstwem zdefiniowanym w art. 4:

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 26

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 15 — litera a) — podpunkt ii

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 15 — ustęp 1 — punkt 1

l) numery telefonu, dane rejestracyjne samochodu, adresy kont poczty elektronicznej, dane o połączeniach telefonicznych i korespondencji elektronicznej, dane DNA i fotografie.	l) wzór identyfikacyjny DNA, tj. literę lub kod numeryczny reprezentujące charakterystyczne cechy identyfikacyjne niekodującej części przeanalizowanej próbki ludzkiego DNA, tj. szczególną formę chemiczną różnych loci DNA; la) fotografie; lb) numery telefonów; lc) dane o połączeniach telefonicznych i korespondencji elektronicznej, z wyjątkiem przekazywania danych merytorycznych; ld) adresy kont poczty elektronicznej; le) dane rejestracyjne pojazdów.

Poprawka 27

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 15 — litera b)

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 15 — ustęp 2

b) w ust. 2 skreśla się wyraz „tylko”;	skreślony

Poprawka 28

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 17 a (nowy)

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 23 — ustęp 12

17a) Art. 23 ust. 12 otrzymuje brzmienie:

12. Wspólny organ nadzorczy składa co roku sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 29

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 18 — litera a)

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 26 — ustęp 1 a

1a. Państwo członkowskie zapewnia kolegium możliwość faktycznego otwarcia pliku analitycznego (AWF) Europolu i uczestniczenia w jego funkcjonowaniu.

1a. Państwo członkowskie zapewnia kolegium możliwość faktycznego otwarcia pliku analitycznego (AWF) Europolu, **o którym mowa w art. 10 konwencji sporządzonej na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (konwencja o Europolu) ⁽¹⁾**, i uczestniczenia w jego funkcjonowaniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, s. 2.

Poprawka 30

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 18 — podpunkt b

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 26 — ustęp 2 — litera b)

b) bez uszczerbku dla art. 13 niniejszej decyzji i zgodnie z art. 4 **ust. 4** decyzji .../.../WSiSW punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej informują Eurojust w indywidualnych przypadkach o sprawach **obejmujących dwa państwa członkowskie i podlegających kompetencji Eurojustu:**

— jeżeli może wystąpić kolizja jurysdykcji,

lub

— jeżeli odrzucono wniosek o współpracę sądową w ramach aktów przyjętych na mocy tytułu VI Traktatu, w tym aktów wcielających w życie zasadę wzajemnego uznawania.

Punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej informują Eurojust w indywidualnych przypadkach również o wszelkich sprawach podlegających kompetencji Eurojustu i obejmujących co najmniej trzy państwa członkowskie.

Przedstawiciele krajowi informują **punkty kontaktowe** Europejskiej Sieci Sądowej w indywidualnych przypadkach o wszelkich sprawach, w odniesieniu do których uznaje się, że sieć ma lepsze warunki, by zająć się nimi.

b) bez uszczerbku dla art. 13 niniejszej decyzji i zgodnie z art. 4 decyzji .../.../WSiSW punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej informują **własnych członków krajowych** Eurojustu w indywidualnych przypadkach o **wszelkich innych** sprawach, **co do których spraw można uznać, że Eurojust ma lepsze warunki, by się nimi zająć.**

Przedstawiciele krajowi informują **ich odpowiednich korespondentów krajowych** Europejskiej Sieci Sądowej w indywidualnych przypadkach o wszelkich sprawach, w odniesieniu do których uznaje się, że sieć ma lepsze warunki, by zająć się nimi.

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

Poprawka 31

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 19 a (nowy)

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 27 — ustęp 4

19a) Art. 27 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

4. Z zastrzeżeniem ust. 3 przekazywanie przez Eurojust danych osobowych podmiotom z ust. 1 lit. b) oraz władzom państw trzecich, o których mowa w ust. 1 lit. c) i które nie podlegają konwencji Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 r., może nastąpić tylko wówczas, gdy zapewniono odpowiedni poziom ochrony danych, co ocenia się zgodnie z art. 28 ust. 3 regulaminu wewnętrznego Eurojustu dotyczącego przetwarzania i ochrony danych osobowych.

Poprawka 32

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 19 b (nowy)

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 27 — ustęp 5 a (nowy)

19b) W art. 27 po ust. 5 dodaje się następujący ustęp:

5a. Raz na dwa lata wspólny organ nadzorczy ocenia wraz z odpowiednim państwem trzecim lub podmiotem, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c), wykonanie przepisów odpowiedniego porozumienia o współpracy, które dotyczy ochrony danych podlegających wymianie. Sprawozdanie z tej oceny przesyła się Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.

Poprawka 33

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 22 — tiret 1 a (nowe)

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 32 — ustęp 1 — akapit pierwszy

— ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje następujące brzmienie:

Wtorek, 2 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ 14 PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

POPRAWKI

1. W imieniu Kolegium przewodniczący co roku przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na piśmie [...] dotyczące działalności i zarządzania Eurojustem, w tym zarządzania budżetem.

Poprawka 34

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 22 — tiret 1 b (nowe)

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 32 — ustęp 1 — akapit drugi

— *ust. 1 akapit drugi otrzymuje następujące brzmienie:*

W tym celu, Kolegium przygotowuje sprawozdanie roczne z działalności Eurojustu oraz ze wszystkich problemów polityki kryminalnej występujących w Unii, które zostały naświetlone dzięki działalności Eurojustu. W sprawozdaniu Eurojust uwzględnia również analizy przypadków, kiedy przedstawiciele krajowi wykonali swoje uprawnienia, o których mowa w art. 5a ust. 3 oraz w art. 9a ust. 3. W sprawozdaniu można także wysuwać propozycje udoskonalenia współpracy sądowej w sprawach karnych.

Poprawka 35

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 22 — tiret 1 c (nowe)

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 32 — ustęp 2

— *ustęp 2 otrzymuje następujące brzmienie:*

2. Przedstawiciel wspólnego organu nadzorczego składa co roku sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu na temat jego działalności [...].

Poprawka 36

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 26

Decyzja 2002/187/WSiSW

Artykuł 42 — ustęp 2

2. Komisja Europejska regularnie analizuje, jak państwa członkowskie wdrożyły niniejszą decyzję oraz przedstawia Radzie sprawozdanie w tej sprawie wraz z ewentualnie koniecznymi wnioskami legislacyjnymi służącymi poprawie współpracy sądowej i działania Eurojustu. Dotyczy to w szczególności zdolności Eurojustu do wspierania państw członkowskich w walce z terroryzmem.

2. Komisja Europejska regularnie analizuje, jak państwa członkowskie wdrożyły niniejszą decyzję oraz przedstawia **Parlamentowi Europejskiemu i Radzie** sprawozdanie w tej sprawie wraz z ewentualnie koniecznymi wnioskami legislacyjnymi służącymi poprawie współpracy sądowej i działania Eurojustu. Dotyczy to w szczególności zdolności Eurojustu do wspierania państw członkowskich w walce z terroryzmem.

Środa, 3 września 2008 r.

Klasyfikacja, etykietowanie i pakowanie substancji i mieszanin *I**

P6_TA(2008)0392

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie klasyfikacji, etykietowania i pakowania substancji i mieszanin oraz zmieniającego dyrektywę 67/548/EWG i rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (COM(2007)0355 — C6-0197/2007 — 2007/0121(COD))

(2009/C 295 E/40)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0355),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0197/2007),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, jak również Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0140/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0121

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 3 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady(WE) nr .../2008 w sprawie klasyfikacji, etykietowania i pakowania substancji i mieszanin zmieniającego i uchylającego dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 1272/2008.)

Środa, 3 września 2008 r.

Klasyfikacja, etyketowanie i pakowanie substancji i mieszanin (zmiana dyrektyw 76/768/EWG, 88/378/EWG, 1999/13/WE, 2000/53/WE, 2002/96/WE i 2004/42/WE) *I**

P6_TA(2008)0393

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 76/768/EWG, 88/378/EWG, 1999/13/WE oraz dyrektywy 2000/53/WE, 2002/96/WE oraz 2004/42/WE w celu dostosowania ich do rozporządzenia (WE) nr ... w sprawie klasyfikacji, etyketowania i pakowania substancji i mieszanin oraz zmieniającego dyrektywę 67/548/EWG i rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (COM(2007)0611 — C6-0347/2007 — 2007/0212(COD))

(2009/C 295 E/41)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0611),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 i art. 175 ust. 1 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0347/2007),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0142/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0212

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 3 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę Rady 76/768/EWG, 88/378/EWG, 1999/13/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE, 2002/96/WE i 2004/42/WE w celu dostosowania ich do rozporządzenia (WE) nr ... w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2008/112/WE.)

Środa, 3 września 2008 r.

Klasyfikacja, etykietowanie i pakowanie substancji i mieszanin (zmiana rozporządzenia (WE) nr 648/2004) *I**

P6_TA(2008)0394

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 648/2004 w celu dostosowania go do rozporządzenia (WE) nr ...w sprawie klasyfikacji, etykietowania i pakowania substancji i mieszanin oraz zmieniającego dyrektywę 67/548/EWG i rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (COM(2007)0613 — C6-0349/2007 — 2007/0213(COD))

(2009/C 295 E/42)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0613),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0349/2007),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0141/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Homologacja typu pojazdów napędzanych wodorem *I**

P6_TA(2008)0395

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typu pojazdów napędzanych wodorem i zmieniającego dyrektywę 2007/46/WE (COM(2007)0593 — C6-0342/2007 — 2007/0214(COD))

(2009/C 295 E/43)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0593),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0342/2007),

Środa, 3 września 2008 r.

- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, jak również Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0201/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0214

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 3 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)nr .../2008 w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych napędzanych wodorem oraz zmieniające dyrektywę 2007/46/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 79/2009.)

Czwartek, 4 września 2008 r.

Kodeks postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji *I**

P6_TA(2008)0402

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie kodeksu postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji (COM(2007)0709 — C6-0418/2007 — 2007/0243(COD))

(2009/C 295 E/44)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0709),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 71 i art. 80 ust. 2 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0418/2007),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0248/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0243**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 4 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie kodeksu postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2299/89***(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 80/2009.)*

Czwartek, 4 września 2008 r.

Kwalifikowalność krajów Azji Środkowej na mocy decyzji Rady 2006/1016/WE *

P6_TA(2008)0403

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie kwalifikowalności krajów Azji Środkowej na mocy decyzji Rady 2006/1016/WE w sprawie udzielenia gwarancji wspólnotowej dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Wspólnoty (COM(2008)0172 — C6-0182/2008 — 2008/0067(CNS))

(2009/C 295 E/45)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0172),
 - uwzględniając art. 181a Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0182/2008),
 - uwzględniając rezolucję z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie strategii UE dla Azji Środkowej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję w sprawie strategii UE na rzecz nowego partnerstwa z Azją Środkową przyjętą przez Radę Europejską w dniach 21-22 czerwca 2007 r.,
 - uwzględniając sprawę C-155/07 *Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej*, która toczy się przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich,
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A6-0317/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 traktatu WE;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zwraca się do Komisji o wycofanie wniosku w przypadku unieważnienia decyzji 2006/1016/WE, w sprawie której toczy się obecnie postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich;
 6. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

Poprawka 1

Wniosek dotyczący decyzji Punkt 3 a preambuły (nowy)

(3a) Uznano, że pożyczki EBI w Azji Środkowej powinny koncentrować się na projektach związanych z dostawami i transportem energii, służącymi również interesom energetycznym UE.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0059.

Czwartek, 4 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

Poprawka 2**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 3 b preambuły (nowy)**

(3b) W odniesieniu do projektów związanych z dostawami i transportem energii finansowanie EBI w Azji Środkowej powinno być spójne z celami polityki UE w zakresie dywersyfikacji źródeł energii oraz wymogami z Kioto, które powinno wspierać, a także powinno zwiększać ochronę środowiska naturalnego.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 3 c preambuły (nowy)**

(3c) Wszystkie operacje finansowe EBI w Azji Środkowej powinny być spójne z polityką zewnętrzną UE, w tym ze szczegółowymi celami regionalnymi, wspierać tę politykę oraz przyczyniać się do realizacji ogólnego celu, jakim jest rozwój i utrwalanie demokracji i państwa prawa, celu poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, a także do przestrzegania międzynarodowych umów w zakresie środowiska naturalnego, których Wspólnota Europejska lub jej państwa członkowskie są stronami.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 3 d preambuły (nowy)**

(3d) EBI powinien zapewnić, że pojedyncze projekty poddawane są ocenie wpływu na zrównoważony rozwój, przeprowadzanej niezależnie od sponsorów projektu i samego EBI.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 4 preambuły**

Warunki makroekonomiczne panujące w krajach Azji Środkowej, a w szczególności ich zewnętrzna sytuacja finansowa i spłacalność długu, uległy w ostatnich latach poprawie w wyniku szybkiego wzrostu gospodarczego i rozsądnej polityki makroekonomicznej, w związku z czym krajom tym należy umożliwić dostęp do finansowania EBI.

Warunki makroekonomiczne panujące w krajach Azji Środkowej, a w szczególności ich zewnętrzna sytuacja finansowa i spłacalność długu, uległy w ostatnich latach poprawie w wyniku szybkiego wzrostu gospodarczego i rozsądnej polityki makroekonomicznej, w związku z czym krajom tym należy umożliwić dostęp do finansowania EBI. **Powinno się jednak ustalić wstępne warunki kwalifikowalności do pożyczek EBI: kraje te muszą wykazać się oczywistym postępem w ustanawianiu rządów prawa, w obszarze wolności wypowiedzi i mediów, swobody działalności organizacji pozarządowych i w osiąganiu milenijnych celów rozwoju, jak określono to w umowach o partnerstwie i współpracy UE. Nie powinny one podlegać sankcjom ze strony UE za przypadki gwałcenie praw człowieka i powinny dokonać prawdziwego postępu w zakresie poszanowania praw człowieka, czego zażądał Parlament Europejski w swej rezolucji z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie strategii UE dla Azji Środkowej ⁽¹⁾.**

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0059.

Czwartek, 4 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

Poprawka 6**Wniosek dotyczący decyzji
Punkt 5 a preambuły (nowy)**

(5a) Działalność pożyczkowa powinna wspierać cel polityki UE promowania stabilności w regionie.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 1**

Kazachstan, Kirgistan, Tadżykistan, Turkmenistan i Uzbekistan kwalifikują się do finansowania EBI w ramach gwarancji wspólnotowej zgodnie z decyzją Rady 2006/1016/WE.

Kazachstan, Kirgistan, Tadżykistan i Turkmenistan kwalifikują się do finansowania EBI w ramach gwarancji wspólnotowej zgodnie z decyzją Rady 2006/1016/WE. **Uzbekistan będzie się do niego kwalifikował, kiedy zniesione zostaną sankcje nałożone przez UE na ten kraj.**

Poprawka 7**Wniosek dotyczący decyzji
Artykuł 1 a (nowy)****Artykuł 1a**

Umowa gwarancyjna między Komisją a EBI, przewidziana w art. 8 decyzji Rady 2006/1016/WE, określa szczegółowe postanowienia i procedury odnoszące się do gwarancji wspólnotowej oraz zawiera warunki z wyraźnymi punktami odniesienia dotyczącymi poszanowania praw człowieka.

Poprawka 8**Wniosek dotyczący decyzji****Artykuł 1 b (nowy)****Artykuł 1b**

W oparciu o informacje otrzymane od EBI Komisja co roku sporządza ocenę i sprawozdanie, przekazywane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w sprawie operacji finansowania EBI prowadzonych na mocy niniejszej decyzji. Sprawozdanie powinno obejmować ocenę wkładu, jaki wnoszą operacje finansowania EBI w osiąganiu celów UE w zakresie polityki zewnętrznej, a zwłaszcza wkładu w ogólny cel rozwoju i utrwalania demokracji i rządów prawa, w cel poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz przestrzegania międzynarodowych umów w zakresie środowiska naturalnego, których Wspólnota Europejska lub jej państwa członkowskie są stronami.

Czwartek, 4 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

Poprawka 9**Wniosek dotyczący decyzji****Artykuł 1 c (nowy)****Artykuł 1c**

EBI zapewnia, aby umowy ramowe pomiędzy Bankiem a zainteresowanymi krajami były udostępniane społeczeństwu oraz by społeczeństwo we właściwym czasie otrzymało odpowiednie i obiektywne informacje, tak by mogło odegrać pełnoprawną rolę w procesie podejmowania decyzji.

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
(2009/C 295 E/17)	Handel usługami Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie handlu usługami (2008/2004(INI)) ..	67
(2009/C 295 E/18)	Europejska polityka portowa Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie europejskiej polityki portowej (2008/2007(INI))	74
(2009/C 295 E/19)	Transport towarowy w Europie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie transportu towarowego w Europie (2008/2008(INI))	79
(2009/C 295 E/20)	Śródkresowy przegląd Europejskiego planu działania na rzecz środowiska i zdrowia na lata 2004-2010 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie śródkresowego przeglądu Europejskiego planu działania na rzecz środowiska i zdrowia na lata 2004-2010 (2007/2252(INI))	83
(2009/C 295 E/21)	Zamach stanu w Mauretanii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie zamachu stanu w Mauretanii	89
(2009/C 295 E/22)	Iran Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie egzekucji w Iranie.	92
(2009/C 295 E/23)	Zabójstwa albinosów w Tanzanii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie zabójstw albinosów w Tanzanii	94

Wtorek, 2 września 2008 r.

II *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

(2009/C 295 E/24)	Udział przewodniczących podkomitetów (wykładnia art. 182) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wykładni art. 182 Regulaminu Parlamentu w sprawie udziału przewodniczących podkomitetów	97
-------------------	---	----

III *Akty przygotowawcze*

Parlament Europejski

Wtorek, 2 września 2008 r.

(2009/C 295 E/25)	Młodzież w działaniu (2007-2013) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1719/2006/WE ustanawiającą program „Młodzież w działaniu” na lata 2007-2013 (COM(2008)0056 — C6-0057/2008 — 2008/0023(COD))	98
-------------------	--	----

P6_TC1-COD(2008)0023

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 2 września 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE zmieniającej decyzję nr 1719/2006/WE ustanawiającą program „Młodzież w działaniu” na lata 2007-2013 98

(2009/C 295 E/26)

Program „Kultura” (2007-2013) ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1855/2006/WE ustanawiającą Program „Kultura” (2007-2013) (COM(2008)0057 — C6-0058/2008 — 2008/0024(COD)) 99

P6_TC1-COD(2008)0024

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 2 września 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE zmieniającej decyzję nr 1855/2006/WE ustanawiającą Program Kultura (2007-2013) 99

(2009/C 295 E/27)

Program „Europa dla Obywateli” (2007-2013) ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1904/2006/WE ustanawiającą program „Europa dla Obywateli” na rzecz promowania aktywnego obywatelstwa europejskiego na lata 2007-2013 (COM(2008)0059 — C6-0060/2008 — 2008/0029(COD)) 100

P6_TC1-COD(2008)0029

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 2 września 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE zmieniającej decyzję nr 1904/2006/WE ustanawiającą program „Europa dla Obywateli” na rzecz promowania aktywnego obywatelstwa europejskiego na lata 2007-2013 100

(2009/C 295 E/28)

Program działań w zakresie uczenia się przez całe życie ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1720/2006/WE ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie (COM(2008)0061 — C6-0064/2008 — 2008/0025(COD)) 101

P6_TC1-COD(2008)0025

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 2 września 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE zmieniającej decyzję nr 1720/2006/WE ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie 101

(2009/C 295 E/29)

Zawarcia protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy WE — Uzbekistan w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej *

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady i Komisji w sprawie zawarcia protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Uzbekistanu, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej (COM(2007)0117 — C6-0213/2008 — 2007/0044(CNS)) 102

(2009/C 295 E/30)

Zawarcie protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy WE-Kirgistan w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej *

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady i Komisji w sprawie zawarcia protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kirgiską, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej (COM(2007)0133 — C6-0228/2008 — 2007/0047(CNS)) 102

(2009/C 295 E/31)	Zawarcie protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy WE-Tadżykistan w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do UE * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady i Komisji w sprawie zawarcia protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Tadżykistanu, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej (COM(2007)0143 — C6-0254/2008 — 2007/0050(CNS))	103
(2009/C 295 E/32)	Odpowiedzialność Czarnogóry w odniesieniu do długoterminowych pożyczek udzielonych Serbii i Czarnogórze (byłej Federalnej Republice Jugosławii) * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady ustanawiającej odrębną odpowiedzialność Czarnogóry i zmniejszającej proporcjonalnie odpowiedzialność Serbii za spłatę pożyczek długoterminowych udzielonych przez Wspólnotę Federacji Serbii i Czarnogóry (byłej Federalnej Republice Jugosławii) zgodnie z decyzjami Rady 2001/549/WE i 2002/882/WE (COM(2008)0228 — C6-0221/2008 — 2008/0086(CNS))	104
(2009/C 295 E/33)	Zmiana rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych (COM(2008)0314 — C6-0219/2008 — 2008/0097(CNS))	104
(2009/C 295 E/34)	Porozumienie w sprawie połowów na południowym obszarze Oceanu Indyjskiego * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Porozumienia w sprawie połowów na południowym obszarze Oceanu Indyjskiego (COM(2007)0831 — C6-0047/2008 — 2007/0285(CNS))	105
(2009/C 295 E/35)	Projekt budżetu korygującego nr 5/2008 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 5/2008 na rok budżetowy 2008, Sekcja III — Komisja (11571/2008 — C6-0294/2008 — 2008/2161(BUD))	106
(2009/C 295 E/36)	Europejska Sieć Sądowa * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie inicjatywy Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Hiszpanii, Królestwa Belgii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Słowackiej, Republiki Estońskiej, Republiki Austrii i Republiki Portugalskiej, mającej na celu przyjęcie decyzji Rady w sprawie europejskiej sieci sądowej (5620/2008 — C6-0074/2008 — 2008/0802(CNS))	107
(2009/C 295 E/37)	Stosowanie zasady wzajemnego uznawania wyroków * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie inicjatywy Republiki Słowenii, Republiki Francuskiej, Republiki Czeskiej, Królestwa Szwecji, Republiki Słowackiej, Zjednoczonego Królestwa i Republiki Federalnej Niemiec mającej na celu przyjęcie decyzji ramowej Rady w sprawie wykonywania wyroków zaocznych oraz zmieniającej decyzję ramową 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, decyzję ramową 2005/214/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym, decyzji ramowej 2006/783/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty i decyzji ramowej 2008/.../WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności — w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej (5598/2008 — C6-0075/2008 — 2008/0803(CNS))	120

(2009/C 295 E/38)	<p>Korzystanie z wizowego systemu informacyjnego (VIS) na mocy kodeksu granicznego Schengen ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 562/2006 w odniesieniu do korzystania z wizowego systemu informacyjnego (VIS) na mocy kodeksu granicznego Schengen (COM(2008)0101 — C6-0086/2008 — 2008/0041(COD)) 148</p> <p>P6_TC1-COD(2008)0041</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 2 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 562/2006 w odniesieniu do korzystania z wizowego systemu informacyjnego (VIS) na mocy kodeksu granicznego Schengen 148</p>
(2009/C 295 E/39)	<p>Wzmocnienie Eurojustu i zmiana decyzji 2002/187/WSiSW *</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie inicjatywy zgłoszonej przez Królestwo Belgii, Republikę Czeską, Republikę Estońską, Królestwo Hiszpanii, Republikę Francuską, Republikę Włoską, Wielkie Księstwo Luksemburga, Królestwo Niderlandów, Republikę Austrii, Rzeczpospolitą Polską, Republikę Portugalską, Republikę Słowenii, Republikę Słowacką i Królestwo Szwecji mającej na celu przyjęcie decyzji Rady w sprawie wzmocnienia Eurojustu i zmiany decyzji 2002/187/WSiSW (5613/2008 — C6-0076/2008 — 2008/0804(CNS)) 149</p>
Środa, 3 września 2008 r.	
(2009/C 295 E/40)	<p>Klasyfikacja, etykietowanie i pakowanie substancji i mieszanin ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie klasyfikacji, etykietowania i pakowania substancji i mieszanin oraz zmieniającego dyrektywę 67/548/EWG i rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (COM(2007)0355 — C6-0197/2007 — 2007/0121(COD)) 163</p> <p>P6_TC1-COD(2007)0121</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 3 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady(WE) nr .../2008 w sprawie klasyfikacji, etykietowania i pakowania substancji i mieszanin zmieniającego i uchylającego dyrektywę 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006..... 163</p>
(2009/C 295 E/41)	<p>Klasyfikacja, etykietowanie i pakowanie substancji i mieszanin (zmiana dyrektyw 76/768/EWG, 88/378/EWG, 1999/13/WE, 2000/53/WE, 2002/96/WE i 2004/42/WE) ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 76/768/EWG, 88/378/EWG, 1999/13/WE oraz dyrektywę 2000/53/WE, 2002/96/WE oraz 2004/42/WE w celu dostosowania ich do rozporządzenia (WE) nr ... w sprawie klasyfikacji, etykietowania i pakowania substancji i mieszanin oraz zmieniającego dyrektywę 67/548/EWG i rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (COM(2007)0611 — C6-0347/2007 — 2007/0212(COD)) 164</p> <p>P6_TC1-COD(2007)0212</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 3 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/ .../WE zmieniającej dyrektywę Rady 76/768/EWG, 88/378/EWG, 1999/13/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE, 2002/96/WE i 2004/42/WE w celu dostosowania ich do rozporządzenia (WE) nr ... w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin 164</p>

(2009/C 295 E/42)	Klasyfikacja, etykietowanie i pakowanie substancji i mieszanin (zmiana rozporządzenia (WE) nr 648/2004) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 648/2004 w celu dostosowania go do rozporządzenia (WE) nr ... w sprawie klasyfikacji, etykietowania i pakowania substancji i mieszanin oraz zmieniającego dyrektywę 67/548/EWG i rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (COM(2007)0613 — C6-0349/2007 — 2007/0213(COD)) 165
(2009/C 295 E/43)	Homologacja typu pojazdów napędzanych wodorem ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typu pojazdów napędzanych wodorem i zmieniającego dyrektywę 2007/46/WE (COM(2007)0593 — C6-0342/2007 — 2007/0214(COD)) 165 P6_TC1-COD(2007)0214 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 3 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych napędzanych wodorem oraz zmieniające dyrektywę 2007/46/WE 166
Czwartek, 4 września 2008 r.	
(2009/C 295 E/44)	Kodeks postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie kodeksu postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji (COM(2007)0709 — C6-0418/2007 — 2007/0243(COD)) 167 P6_TC1-COD(2007)0243 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 4 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie kodeksu postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2299/89 167
(2009/C 295 E/45)	Kwalifikowalność krajów Azji Środkowej na mocy decyzji Rady 2006/1016/WE * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie kwalifikowalności krajów Azji Środkowej na mocy decyzji Rady 2006/1016/WE w sprawie udzielenia gwarancji wspólnotowej dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Wspólnoty (COM(2008)0172 — C6-0182/2008 — 2008/0067(CNS)) 168

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.